

Giới thiệu Quỷ Vương Lữ Bố Tại Dị Giới

Thể loại: dị giới, khoa huyền, võng du, mặt thể

Vương Ngự Thần, một sát thủ đỉnh cấp luôn độc lai độc vãng ở thế giới ngầm, thời điểm thế giới hắn đang sinh sống bị vị diện xa lạ nuốt chửng thì ngẫu nhiên trở thành tân Quỷ Vương, kẻ mang số mệnh định sẵn là phải chống lại đấng sáng tạo.

Này hết thấy đều do kỹ vật mà hắn luôn mang theo bên người, một thanh Phương Thiên Họa Kích, vũ khí của nhân vật Lữ Bố trong bộ truyện kinh điển Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chiến quỷ lữ bố

Vương Ngự Thần chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, thực khó khăn gian nan mờ mắt, một đôi mắt sâu thẳm trong suốt ánh lên vẻ mờ mịt.

Nhìn đến cảnh vật xung quanh, lấy định lực siêu việt của hắn cũng xem chút là bị dọa nhảy dựng, hắn đang ở trong một vùng không gian kỳ lạ, toàn một màu trắng sữa dịu dàng, ngoài ra không có bất kỳ sự vật gì khác.

Đang lúc nghi hoặc thì bỗng nhiên vùng không gian trước mặt chợt giao động một chập, Vương Ngự Thần trợn mắt chăm chú nhìn, không biết sắp sửa xuất hiện cái gì.

Chừng năm giây qua đi, không gian yên ắng trở lại, đồng thời có thêm một bảng hiện thị giống như trong mấy trò chơi thực tế ảo.

"Chào mừng đến với Ảo Thực Giới, đây là hệ thống độc lập trợ giúp Hành Giả. Người có muốn xác nhận thân phận?"

- Cái quái gì...?

Vương Ngự Thần to đầu, hắn nghi hoặc không biết mình có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không, bất quá với thần kinh磨练 cảm được rèn luyện lâu năm, hắn có thể xác định tất cả những gì đang diễn ra đều là thật, không phải mơ hay tỉnh gì cả...

Trầm mặc hồi lâu hắn quyết định, việc đã tới nước này không đi tiếp không được, hắn mở miệng trầm giọng nói.

- Xác nhận!

Lời vừa dứt, nơi cổ Vương Ngự Thần bỗng phát ra một đạo quang mang rực rỡ, còn không đợi hắn kịp phản ứng thì, món đồ vật treo trên cổ đã bay ra ngoài.

Vương Ngự Thần biến sắc, bàn tay vừa giơ lên cao định chụp lại bỗng cứng ngắt giữa không trung, lúc này lơ lửng trước mặt hắn là một thanh chiến kích dài hơn hai mét, lưỡi kích hình bán nguyệt nhìn qua cực kỳ sắc bén.

Đối với Vương Ngự Thần, thanh kích này có thể nói là không thể quen thuộc hơn, bởi vì nó chính là Phương Thiên Họa Kích, vũ khí được Lữ Bố sử dụng suốt quãng đời chinh chiến của mình.

Nguyên do Vương Ngự Thần lựa chọn chế tạo kỹ vật hình thanh vũ khí này là vì biệt danh của hắn trong thế giới ngầm cũng là Lữ Bố, như để đại biểu vũ lực tuyệt đối của hắn.

Chiến kích chậm rãi xoay tròn, từng đường nét hoa văn đập vào mắt Vương Ngự Thần, kèm theo đó là một bảng thông tin không thể rõ ràng hơn.

*Vũ Khí Trắng: Phương Thiên Họa Kích

- Chức Nghiệp: Chiến Quỷ
- Cấp độ: 1
- Sát thương: 50/50
- Tốc độ: 1.5
- Độ bền:?

*Vũ khí chức nghiệp đặc thù, sử dụng phối hợp với trang sức Chiến Quỷ sẽ gia tăng chỉ số bộ trang bị.

Vương Ngự Thần chớp chớp đôi mắt to, nghĩ nghĩ liền vươn tay cầm lấy thân kích, mạnh mẽ xoay một vòng, vốn hắn chưa từng sử dụng qua loại vũ khí loại trường côn như này, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy thuận tay lạ thường.

Ngay sau đó lại có một bảng thông tin khác hiện lên.

"Xác nhận chức nghiệp đặc thù?"

Lần này Vương Ngự Thần không hề do dự, khẳng định ngay.

- Xác nhận!

Lập tức quanh thân hắn phát ra hào quang mờ nhạt, chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất, hắn không cảm giác được trên người có gì thay đổi, chỉ là càng thêm thân thiết với chiến kích trên tay.

"Thân phận chức nghiệp: Chiến Quỷ Lữ Bố, thuộc loại chức nghiệp ẩn, Hành Giả có kỹ năng đặc thù hoặc vượt trên mười cấp độ mới có thể tra xét được."

"Quà chức nghiệp: 10 bình HP "nhỏ", 2 bình MP "nhỏ", 10 bình thể lực "nhỏ", 100 Bạc, 2 sách ghép trang bị "Trắng"."

Ngay sau đó, một loạt các bảng hiển thị khác nối đuôi nhau hiện lên, tràn ngập không gian trắng xóa trước mặt Vương Ngự Thần.

Thu hút chú ý của hắn nhất vẫn là "Bảng thông tin nhân vật" và "Bảng kỹ năng".

*Thông tin nhân vật: Vương Ngự Thần!

- Chức nghiệp: Chiến Quỷ Lữ Bố
- Cấp độ: 1
- Bạc: Thiếc
- Sinh mệnh lực (HP): 200/200
- Niệm lực (MP): 20/20
- Lực lượng: 30
- Tốc độ: 10
- Thể lực: 50/50

*Kỹ năng:

- Tàn sát: sử dụng chiến kích chém ra một đường bán nguyệt, gây sát thương diện rộng, phạm vi bán kính hình quạt 3m (tức trừ bỏ chiều dài của chiến kích là 2m, thì tầm sát thương tăng thêm là 1m), sát thương gây ra = "lực lượng nhân vật" x2 + "sát thương vũ khí".
- Lướt: gia tăng tốc độ trong khoảng khắc, lướt tới một vị trí cố định trong bán kính 3m.
- Điểm kỹ năng: 1

Nhìn nhìn từng cái hiện ra trước mắt, không hiểu sao Vương Ngự Thần lại ảm ảm có một cỗ cảm giác hưng phấn, trước kia hắn luôn là một người cô độc không người thân, không bạn bè... là một sát thủ đẳng cấp, vì tránh để lộ điểm yếu cho kẻ thù nên hắn không hề quan hệ quá thân với bất kỳ người nào. Bởi vậy thế giới có thay đổi hay lâm vào ngày tận thế hắn cũng không mấy may quan tâm, ít nhất, dù có chịu thiệt thòi thì cũng là một mình hắn chịu, mà sinh tồn dưới bùn lầy suốt hai mươi mấy năm, hắn còn lo lắng tới vấn đề ăn quả đắng nữa sao?

Cười cười, tới bây giờ Vương Ngự Thần mới phát giác trong cơ thể mình thế nhưng vẫn còn chảy loại máu huyết phản nghịch này a, đối với loại sự tình diễn ra, khi chưa biết tương lai tăm tối hay tươi sáng như thế nào, điều đầu tiên cảm giác được đó chính là hưng phấn thích thú, nhất là những thanh niên nhiệt huyết. Vương Ngự Thần năm nay mới 25 tuổi a...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thây ma

Mặc dù nói Vương Ngự Thần không quen thuộc với các công nghệ điện tử tiên tiến như trò chơi thực tế ảo, nhưng chưa ăn qua thịt heo thì vẫn thấy heo chạy rồi, chưa kể đến ít nhất khả năng đọc hiểu hắn cũng vẫn có. Vì vậy, Vương Ngự Thần gần như không chút do dự chọn kỹ năng Tàn Sát.

*Kỹ năng:

- Tàn sát: sử dụng chiến kích chém ra một đường bán nguyệt, gây sát thương diện rộng, phạm vi bán kính hình quạt 3m, sát thương gây ra = "lực lượng nhân vật" x2 + "sát thương vũ khí". Tiêu hao niệm lực 8. (đẳng cấp: 1)

Sau khi xem xét kỹ một vài bảng thông tin liên quan đến bản thân, Vương Ngự Thần mới dành thời gian liếc đến những bảng thông tin còn lại.

"Kênh thế giới: Thời gian vị diện số 22 bị nuốt chửng đã qua 1h32p, hiện tại bệnh dịch đã lây lan hoàn toàn, gần 1/10 sinh vật tồn tại đã biến thành chủng

sinh vật hắc ám sơ kỳ. Qua một tuần sẽ bắt đầu tiến hành cuộc khảo sát đầu tiên, đồng thời mở ra chế độ đồng hóa vị diện."

"Bản đồ khu vực E12..."

Nhìn nhìn một lúc Vương Ngự Thần đã có thể xác định bước tiếp theo mình phải làm gì, hắn kéo tay qua bảng hiển thị nhỏ nhỏ nằm ở góc phải phía trên.

"Xác nhận quay về thế giới thực?"

- Xác nhận!

Lập tức trước mắt lóe lên, Vương Ngự Thần nhìn không được nhắm chặt hai mắt, đến khi mở ra lần nữa thì hắn đã trở về con phố cũ, vị trí trước khi bị đưa vào không gian kỳ quái kia.

Vẫn là những căn nhà lụp xụp, những gian hàng rẻ tiền, cảnh vật không hề thay đổi, có chăng là nó trở nên hỗn loạn hơn nhiều mà thôi, vốn là người người qua lại tấp nập thì hiện tại khắp nơi tràn ngập xác chết, vô số bãi máu đặc sệt, còn có không ít nội tạng từ bên trong cơ thể xác chết kéo ra ngoài, không một cái xác nào toàn vẹn.

Thế nhưng điều đáng sợ nhất không phải là cảnh tượng máu me ghê người đó, mà là những thầy ma đang điên cuồng chạy loạn tấn công người thường, những gương mặt be bét máu, những hàm răng vàng óe bén nhọn, làn da xanh mét mọc đầy bọt mủ.

Không hề giống đám zombie trong những bộ phim được trình chiếu trên tivi, đám thầy ma đang chạy đầy các con phố không những lực lượng mạnh mẽ dị thường mà còn sở hữu tốc độ biến thái, so với vận động viên điền kinh còn nhanh hơn không ít.

Cứ như vậy, còn chưa qua hai tiếng đồng hồ mà toàn bộ khu vực từ E1 cho đến E20, không một bóng người nào lảnh lặn xuất hiện trên đường phố, chỉ có duy tiếng kêu la thảm thiết vang lên đầu đó khắp nơi là minh chứng cho sự tồn tại của người còn sống sót.

Hết thầy đối với Vương Ngự Thần mà nói, hoàn toàn không chút để ý bận tâm, hắn hờ hững lạnh nhạt đảo mắt nhìn quanh, cách hắn không xa là một đám thầy ma ghê tởm, chúng dường như vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của vị khách không mời mà đến này.

Vương Ngự Thần nheo mắt quan sát chăm chú, mãi tới mười giây sau mới bắt đầu có thầy má phát hiện ra hắn, nó ngửa đầu giương đôi mắt đục ngầu không có cảm xúc nhìn hắn chằm chằm.

Một tia tinh quang xẹt qua mắt Vương Ngự Thần, "vậy ra bọn quái vật này xác định con mồi bằng khứu giác, còn mắt và tai hình như không xài tốt lắm..."

Nhận ra một vài khuyết điểm của thầy ma, Vương Ngự Thần không chần chừ thêm phút giây nào nữa, chiến kích trong tay rung lên, nhắm ngay đầu con quái đang lao hùng hục tới bổ xuống.

Xoẹt!!

Vương Ngự Thần thoáng kinh ngạc, một kích của hắn tuy không dồn toàn lực nhưng hắn dám chắc, nếu trước mặt là người bình thường thì sẽ bị bổ đôi người, nhưng lưỡi kích chỉ kéo xuống tới vùng ngực của thầy ma rồi dừng lại, lực đạo hoàn toàn tiêu tan.

- Đây có lẽ là điểm mạnh của chúng, các cơ bắp trong cơ thể, xương cốt đều được cường hóa gấp đôi người thường... Còn đây là?

*Sinh vật hắc ám:

- Chúng loài: Thầy ma
- Đẳng cấp: 1 (sơ kỳ)
- HP: 0/100
- Lực lượng: 20
- Tốc độ: 7
- Mức độ nguy hiểm: F

Ngay lập tức hắn liền hiểu được, này khẳng định là thông tin về thầy ma, đồng thời Vương Ngự Thần còn phát hiện một điều quan trọng, yếu điểm của chủng loài này rất có thể là phần đầu, bằng không chỉ với lực sát thương 50 của chiến kích, hắn không có khả năng một phát liền đem con thầy ma trước mặt giết chết.

Để chứng thực suy đoán, Vương Ngự Thần mất lạnh khê đao, lập tức lao về phía bầy thầy ma gần nhất, tầm khoảng bốn con. Theo sự di chuyển của hắn, mùi hương từ da thịt cũng dần dần tỏa ra, đám thầy ma đã nhận ra sự hiện diện của hắn.

Tiếng gào thét chói tai vang lên, thầy ma trên con phố điên cuồng chạy lại tới.

Vương Ngự Thần thầm mắng một tiếng, tuy hắn tự tin vào thân thủ của mình, nhưng lại như cũ không dám mạo hiểm, bởi vì chỉ cần một vết thương nhỏ thôi cũng đủ lây nhiễm bệnh dịch, tuyệt đối phải cực kỳ cực kỳ cẩn thận trước khi tìm ra cách miễn dịch với mầm bệnh. Cho nên hắn quyết định đánh nhanh thắng nhanh...

- Chết!

Chiến kích bay múa, mạnh mẽ lướt qua đầu hai con thầy ma trước nhất, dễ dàng tách đầu chúng ra khỏi cơ thể, hai cái xác bị thổi rữa bịch bịch gục xuống đất, dòng máu tanh hôi màu đen chảy ra.

Thấy đồng bạn chết đi, hai con còn lại cũng không có gì gọi là sợ hãi, đơn giản chúng không hề có loại cảm xúc thừa thãi này. Tranh thủ Vương Ngụy Thần chưa kịp thu kích chuẩn bị cho một đòn tấn công mới, hai con thầy ma rít gào bỏ nhào tới trước người hắn, móng vuốt sắc bén hung hăng cào tới, nghe tiếng gió rít cũng đủ biết lực đạo có bao nhiêu mãnh.

Vương Ngụy Thần lâm nguy bất loạn, hạ bàn hơi chùng xuống sau đó nhảy bật sang bên cạnh, nhẹ nhàng tránh thoát công kích nguy hiểm, tiếp tới hắn xoay tròn cơ thể, lợi dụng lực xoay, vung kích thành một vòng tròn hoàn mỹ.

Phập!... Phập!...

Tiếng lưỡi đao cắt vào da thịt khê vang lên, hai cái đầu nhiễm đầy máu tanh lăn lông lốc trên nền đất.

Vương Ngụy Thần nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp thu kích cầm đầu chạy thẳng vào một khu chung cư cách con phố không xa, lúc này mà không chạy vậy thì không bảo giờ chạy được nữa, mấy chục thầy ma đã bao vây toàn bộ con phố từ lúc hắn giết xong bốn con thầy ma kia rồi.

Dọc đường đụng phải vài con đều bị Vương Ngụy Thần dễ dàng tiêu diệt, biết được nhược điểm trí mạng của chúng, hắn liền tiếm được rất nhiều thời gian và sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tinh thể kinh nghiệm

Chạy vào trong nhà, điều đầu tiên Vương Ngụy Thần làm là lôi hết bàn ghế và những món đồ có trọng lượng nặng tới chặn cửa, sau đó lục tung căn nhà tìm lấy thật nhiều băng keo, hắn hướng những khe hở nơi cửa ra vào và cửa sổ dán qua một lượt, sau khi xác định không còn bất kỳ vị trí nào có thể khiến mùi trên cơ thể hắn phát tán ra được thì mới dừng lại.

Thở ra một hơi dài, vừa rồi chỉ cần chậm một chút hắn liền trở thành đồ ăn trong bụng đám thầy ma góm guốc kia rồi, lúc này Vương Ngụy Thần mới yên tĩnh suy nghĩ được một số sự tình, thứ nhất, theo hắn quan sát thì không phải người nào cũng được tiền và không gian kỳ bí kia, hoặc thậm chí là chỉ có mình hắn, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Vương Ngụy Thần.

Mà nguyên nhân chủ yếu hết tám phần là do món trang sức hắn vẫn luôn đeo trên cổ, bằng không, đã không có chuyện bỗng dưng nó lại biến thành một món vũ khí mang theo lực sát thương siêu việt như vậy.

Điều thứ hai, bây giờ thế giới hắn sống chính là một thế giới mới hoàn toàn tương tự với một trò chơi thực tế ảo, loại công nghệ tiên tiến được phát hành ở vài năm trước, vậy thì đám thầy ma lúc nhúc ở trên đường phố, trong những căn chung cư, hoặc thậm chí là cư xá bệnh viện, trường học,... bọn chúng chính là quái được tạo ra nhằm tiêu diệt người chơi là các nhân loại còn sống sót.

Nếu thật sự là vậy thì sau khi giết những con thầy ma này, sẽ rơi ra đồ vật và kinh nghiệm tăng cấp, tại sao bảng thông tin vẫn luôn tồn tại trong não bộ hắn lại không có chút thay đổi nào? À có... thanh thể lực giảm xuống hơn 10 điểm... Ngoài ra thanh kinh nghiệm vẫn đậm chân tại chỗ.

Vương Ngụy Thần có chút nghi ngờ về phán đoán của bản thân, tuy nhiên rất nhanh hắn liền nghĩ tới một trường hợp.

Đang định mở cửa ra một lần nữa để ra ngoài thử nghiệm thì thân hình hắn chợt cứng đờ, căn phòng ngủ phía sâu bên trong phát ra âm thanh trầm thấp, là tiếng gào quen thuộc của thầy ma.

Mất Vương Ngụy Thần bắn ra một đạo tinh quang, chiến kích hiện ra trên tay, hắn cước bộ cực nhanh tiến về phía phòng ngủ, nơi mà hắn chưa kiểm tra qua, không phải là hắn bất cẩn, tình huống vừa rồi thật sự quá gấp gáp khiến hắn không thể phân tâm mà đi dò xét kỹ càng căn nhà.

Dù là vậy thì Vương Ngụy Thần cũng vẫn cứ kiểm điểm lại bản thân một lần, làm sát thủ lâu năm, chuyện sai lầm như vậy thật hết sức cơ bản, không đáng có chút nào.

Bước lại gần phòng ngủ, Vương Ngụy Thần không nói hai lời, hung hăng tung một cước, cánh cửa kính dày cộm chẳng khác gì tấm ván gỗ bị đá bung khỏi vách tường, mà tấm kính cũng xuất hiện vết rạn nứt.

Cửa phòng bật mở, lộ ra khung cảnh bên trong phòng, mùi hôi thối khó ngửi ập vào mặt Vương Ngụy Thần, đồng thời là một khuôn mặt đầy máu, hốc mắt hãm sâu, miệng đầy răng nanh và máu đen tanh hôi, làn da xanh mét như người bị bệnh nặng.

Đây là bộ dạng của thầy ma điển hình, nhìn thân người không bị thương tích có thể đoán ra là do bị lây nhiễm virus mầm bệnh lúc thế giới biến đổi.

Còn bị nhốt trong phòng chắc hẳn là vì trí tuệ quá thấp, không biết cách mở cửa, không có mục tiêu và con mồi cụ thể nên nó chỉ đứng ngơ ngác không ngừng gầm gừ độc thoại.

Lúc này trông thấy con mồi đột ngột xuất hiện trước mặt, nó không chút do dự nhe răng nanh bén nhọn lao lên.

Vương Ngự Thần lạnh mặt vung chiến kích vẽ ra một vòng, bức tường vốn là vật cản hạn chế không gian của loại vũ khí dài như chiến kích, nhưng giờ phút này lại không một chút ảnh hưởng, như tờ giấy mỏng dễ dàng bị chém rách, có thể thấy được mức độ sắc bén của nó đã đạt tới trình độ nào.

Thây ma lao tới cách Vương Ngự Thần chưa đầy hai mét liền bị chém rụng đầu, thi thể ngã gục xuống sàn nhà mát lạnh.

Mà Vương Ngự Thần sau khi giết chết thây ma cũng không có ghét bỏ quay đầu rời đi, ngược lại hắn càng cúi người xuống dùng dao phay rạch bụng xé ngực nó, moi móc chừng vài giây, khoe miệng hắn liền cong lên, bàn tay chậm rãi rút ra, lúc ra tới thì trong lòng bàn tay có thêm một viên tinh thể nhỏ hình tròn có màu đỏ đậm.

Nhìn nhìn một hồi, trong đầu tuông ra ý niệm, lập tức bên cạnh viên tinh thể hiện lên một bảng thông tin nho nhỏ.

"Tinh thể thây ma cơ bản, trực tiếp phục dụng +1exp"

Vương Ngự Thần mừng rỡ vội vàng bỏ lên miệng nuốt xuống, hẳn chính là chờ đợi cái này a...

Quả nhiên sau khi nuốt tinh thể, thanh kinh nghiệm vốn không động đậy lại nhảy lên một số, 1/400.

Nhìn thấy con số này, khoe miệng Vương Ngự Thần không khỏi giật giật, vậy là hắn phải giết 400 con thây ma mới tăng được một cấp, mà thông thường cấp độ sau sẽ cần nhiều hơn kinh nghiệm cấp trước nhiều lần, hắn không ngại giết nhiều thây ma, nhưng không lẽ mỗi lần giết xong một con đều phải mò xé lục lọi tìm mấy viên tinh thể này?

Nghĩ cũng đừng nghĩ, Vương Ngự Thần chau mày thăm hỏi hệ thống hỗ trợ tân thủ, rất nhanh liền có đáp án.

"Vật phẩm trợ giúp nhật tinh thể kinh nghiệm và vật phẩm rơi ra từ quái, trị giá 90 Bạc, tình huống hiện tại: Có thể mua"

Mắt Vương Ngự Thần sáng lên, đồng ý mua ngay tấp lự, có thể nói tại thời gian đầu món đồ vật này khẳng định chính là bàn tay vàng của hắn.

Thời điểm mua xong, thanh kinh nghiệm của hắn khẽ tăng lên tới 9/400, tức là những con lúc trước hắn giết đều không bị bỏ lỡ mà toàn bộ vẫn được bảo toàn nguyên vẹn, chỉ là vật quý cô chủ mà thôi.

Chưa hết, trong rương đồ hai mét vuông được tặng lúc xác định chức nghiệp chợt có thêm 1 bình HP "nhỏ", nâng tổng số lên 11 bình.

Vương Ngự Thần hoàn toàn hài lòng với kết quả này, khoe miệng mỉm cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Người cướp đoạt

Có được thứ mình muốn, Vương Ngự Thần quyết định tạm thời dè dặt ham muốn xông ra ngoài chém giết thây ma, bởi vì hắn biết thời điểm hiện tại không thích hợp, cần phải để tình huống bên ngoài lắng xuống mới dễ dàng hành động được.

Tiến tới tủ lạnh lấy ra các loại rau củ đông lạnh, Vương Ngự Thần vào bếp loay hoay một hồi, chẳng bao lâu mùi đồ ăn dịu nhẹ bay phảng phất trong không khí.

Vừa chiến đấu hết công suất, nhai nuốt như lang như hổ, hắn vừa sắp xếp suy nghĩ, tìm hiểu thêm một vài thông tin từ hệ thống hỗ trợ Hành Giả.

Một đêm qua đi, tiếng gào thét mang rợ cùng tiếng kêu la thảm thiết đã không còn nghe thấy được nữa, hầu như trên mọi con phố không còn bất kỳ người sống nào di chuyển qua lại, khắp nơi đều tràn ngập thây ma.

Cũng trong một đêm này Vương Ngự Thần phát hiện được rất nhiều điều thú vị, thể giới bị biến đổi sản sinh ra vô số những sinh vật mạnh mẽ, chủng loài yếu nhất cũng đã mạnh hơn con người gấp đôi hoặc gấp ba, cho dù là bầy kiến biến dị nhỏ bé nhất cũng có thể dựa vào số đông để áp đảo lực lượng, hung tính và sự khát máu đã biến sinh vật từng được mệnh danh là mạnh nhất hành tinh này trở nên nguy hiểm cùng cực, đây khẳng định là một trong những kẻ thù mà Vương Ngự Thần bắt buộc phải đề phòng...

Bất quá tình thế không hẳn là hoàn toàn bất lợi đối với nhân loại, bởi vì thời điểm virus lây nhiễm bao trùm thế giới, có một số ít người không những không bị lây nhiễm mà còn ngược lại dựa vào virus mà cải tạo cơ thể, trở thành một loại Hành Giả đặc biệt, gọi đơn giản là Tiến Hóa Giả. Những Tiến Hóa Giả

này nhờ được virus cải tạo nên thể chất thăng tiến vượt trội, có người lực lượng tăng lên, có người tốc độ tăng lên, có người lại mạnh mẽ biến thái ở đôi tay, hoặc là trí tuệ phát triển,...

Những người này có thể dựa theo tiến hóa của bản thân mà con đường tương lai trở nên rộng mở hơn, chưa kể đến họ có thể thông qua điểm mạnh của mình mà lựa chọn một chức nghiệp phù hợp với bản thân, không chỉ độ tương thích với chức nghiệp cao đến dọa người mà còn mở ra được những kỹ năng đặc thù, đây chính là điểm đáng sợ của Tiến Hóa Giả.

Nếu một người bình thường may mắn trở thành Tiến Hóa Giả thì thực sự không có gì đáng nói, nhưng nếu một người có thể chất mạnh mẽ lại còn được virus cải tạo thành Tiến Hóa Giả thì nó không còn là may mắn nữa rồi..

Song song với Tiến Hóa Giả may mắn được virus cải tạo ngay từ sơ khai thì cũng có một cách khác khiến người bình thường trở thành Tiến Hóa Giả, trong cơ thể những sinh vật đặc thù có chứa một loại năng lượng sống cực kỳ mạnh mẽ, người thường phục dụng sẽ thành Tiến Hóa Giả X, Tiến Hóa Giả X thông thường có ưu điểm tương tự như Tiến Hóa Giả, nhưng cũng có một số trường hợp đặc biệt, Tiến Hóa Giả X một thân lại mang tới hai thậm chí là ba năng lực vượt trội, vừa có sức mạnh tăng phúc vừa có tốc độ tăng phúc.

Những Tiến Hóa Giả X này mới chân chính là tồn tại siêu việt nhân loại, đương nhiên nguy hiểm trong đó khỏi cần phải nói, sinh vật đặc thù không con nào không mạnh mẽ biến thái, chưa kể đến tìm gặp được chúng cũng đã là vấn đề nan giải.

Điều khiến Vương Ngự Thần buồn bực là hắn lại không có cách nào để biến thành Tiến Hóa Giả, ngay cả sử dụng nguồn năng lượng sống trong cơ thể sinh vật đặc thù cũng vậy, nguyên do duy nhất là vì hắn đã có chức nghiệp...

Người bình thường phải đến cấp độ 10 mới có thể lựa chọn chức nghiệp cho mình, đồng thời sau khi lựa chọn chức nghiệp thì thể chất cơ bản trước đó đã được định hình, không thể thông qua bất kỳ phương pháp nào để thay đổi nữa. Có nghĩa là trong giai đoạn từ cấp 1 cho tới cấp 9, nếu không thể trở thành Tiến Hóa Giả, vậy thì không bao giờ có cơ hội nữa.

Có trách thì chỉ trách Vương Ngự Thần có được chức nghiệp quá sớm, trong lúc ngơ ngẩn ngẩn đã có chức nghiệp ngay từ cấp độ đầu tiên, cái này không biết là hên đen hay đỏ nữa...

Bất quá có một vấn đề quan trọng khác kéo hắn lại tình thế, bỏ qua Tiến Hóa Giả hắn không làm được, còn một cái khác hắn nhất định có thể làm được... Đó chính là "Người Cướp Đoạt".

Tên như ý nghĩa, cướp đoạt chỉ số thể chất của nạn nhân chết dưới tay mình, tất nhiên không phải bất kỳ sinh vật nào cũng vậy, có hạn chế nhất định, tạm thời Vương Ngự Thần có thể cướp đoạt được từ trên người những Tiến Hóa Giả bị hắn giết, kẻ địch càng mạnh cướp được càng nhiều, tương tự, càng yếu càng ít...

Còn quái vật cản đường thì những con cầm đầu hay còn gọi là BOSS, Vương Ngự Thần có thể cướp được rất nhiều từ chúng.

Kết quả này khiến Vương Ngự Thần rất hài lòng, hoàn toàn không để ý đến tác dụng phụ của Đoạt Hành Giả, bởi vì đây là chức năng ả nên hắn không thấy là điều hiển nhiên, nhưng không bao lâu sau hắn sẽ phát hiện, kỳ thực loại tác dụng phụ này so với thân phận của hắn chẳng đáng là gì. Giống như Đoạt Hành Giả loại danh tự này là dành để ám chỉ hắn.

Cảm thấy thời gian vừa đến lúc, Vương Ngự Thần nhai nuốt xong ổ mì ngọt liền đứng dậy, chuẩn bị cho một ngày săn giết.

Thân là sát thủ bị truy nã, trước kia hắn luôn phải cẩn thận thận mà làm việc, hiện tại đã không còn gì ước thúc được nữa, con quỷ khát máu trong người hắn sẽ được thả ra hoàn toàn, phá vỡ song cửa sắt ngục giam, tự do tung hoành.

Đôi mắt sâu thẳm ánh lên tia thị huyết, quang mang sắc bén ẩn trong đó như muốn đưa người đối diện vào địa ngục không lối thoát.

Vương Ngự Thần di dời toàn bộ bàn ghế chặn cửa sau đó cẩn thận tháo băng keo, hắn chưa có ý định rời khỏi nơi này.

Khẽ mở cánh cửa dành cộm, tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu thẳng vào mặt Vương Ngự Thần, ấm áp, thoải mái...

Có điều ngay lập tức liền bị âm thanh gầm gừ chói tai phá vỡ, cách căn nhà không đầy hai mươi mét, có bốn thân ma đã ngủ được mùi thịt tươi sống, cả bốn con đều lộ vẻ điên cuồng nhắm hướng Vương Ngự Thần lao tới.

Xoẹt!

Phượng Thiên Họa Kích hư không hiện ra, Vương Ngự Thần tay nắm kích mạnh mẽ xoay tròn, mũi kích không khác gì mũi khoan hung hăng xuyên thủng đầu con thân ma chạy trước nhất.

Không hề dừng lại, hắn tiếp tục lật kích phá vỡ đầu thân ma giống như trái dưa hấu, thuận theo lực đạo còn sót thực hiện một cú quét ngang hình cánh quạt, kỹ năng Tàn Sát bắt ngờ được thi triển.

Thân kích phát ra hào quang màu đỏ rực mờ nhạt, càng lên phần mũi kích hào quang càng bùng liệt, giống như một mặt trời thứ hai, cực kỳ chói mắt.

Quý tích được vẽ ra, một đường bán nguyệt đỏ như máu tương tự kiếm khí trong các bộ phim cổ trang mãnh liệt bắn ra, ba con thân ma chuẩn bị nhảy bổ lên người Vương Ngự Thần nháy mắt bị huyết nguyệt đao nhận nuốt chửng.

Hào quang tan đi, để lại ba cỗ thi thể chỉ còn phân nửa người dưới chậm rãi ngã xuống đất.

Uy lực hủy diệt này tuyệt đối là thảm họa với đám thầy ma vô tri, chính bản thân Vương Ngự Thần cũng khá bất ngờ với kết quả này.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trang bị

Biết được uy lực của kỹ năng, cộng thêm lượng MP tiêu hao quá lớn, Vương Ngự Thần quyết định không đến thời điểm cấp thiết tuyệt đối không sử dụng.

Cảm thụ sức mạnh tràn ngập thân thể, máu huyết sôi trào bất thường, Vương Ngự Thần mỉm cười liếm liếm môi, hẳn chưa bao giờ nghĩ được rằng thoải mái chém giết lại sáng khoái như vậy.

Đưa mắt nhìn bảy thầy ma đang bị thu hút từ xa chạy lại, Vương Ngự Thần không chút do dự quay đầu chạy vào chung cư, trước hết hẳn phải quét sạch căn cứ bí mật của mình trước rồi mới có chỗ dựa để đi săn, bằng không lúc cạn kiệt thể lực lại không có chỗ nghỉ ngơi thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Sở hữu tốc độ vượt qua thầy ma, rất nhanh Vương Ngự Thần đã bỏ chúng lại sau lưng, một mạch chạy lên tầng hai, cố gắng kéo gần khoảng cách để mũi trên cơ thể thoát khỏi tầm kiểm soát của chúng.

Tại đây là một dãy hành lan gồm sáu phòng, hiện tại có bốn căn phòng đã mở cửa, máu tươi đọng trên sàn đã biến thành màu đen sẫm, các mảnh xương và thịt vụn vung vãi khắp nơi, có ba cái xác đã bị ăn chỉ còn lại một phần tư da thịt, cảnh tượng có thể nói là ghê tởm đáng sợ đến cùng cực.

Bên trong phòng thứ hai tính từ vị trí Vương Ngự Thần đứng vang lên tiếng động, hắn mặt không đổi sắc thản nhiên bước vào, lập tức một tiếng gào khó nghe mang theo mùi hôi thối nồng nặc truyền tới, qua vài giây thời gian Vương Ngự Thần ung dung bước ra, tiếp tục kiểm tra các căn phòng còn lại.

Chẳng mấy chốc đã quét sạch tầng hai, tổng cộng tiêu diệt được bảy thầy ma, trong đó hết ba con lúc còn sống là người già cả, vóc dáng nhỏ thấp, lưng còng rõ rệt... Hai con là thiếu nữ, một phụ nữ trung niên và chỉ có duy nhất một con là đàn ông cao to... Có thể thấy được thành phần chủ yếu bị virus lây nhiễm là những đối tượng có sức đề kháng yếu, không thể chống cự lại mầm bệnh lây nhiễm.

Vương Ngự Thần không hề bận tâm điều này, hắn chỉ biết thế giới sắp sửa loạn thành một đoàn tơi nơi rồi, người nào bị lây nhiễm cũng vậy, không thể thay đổi hắc ám chuẩn bị bao trùm khắp mọi ngóc ngách trên địa cầu.

Nếu trước kia nơi Vương Ngự Thần sống là một xã hội người ăn người, mạnh được yếu chết, vậy thì thế giới hiện tại chính là một loại hình thức tương tự với quy mô lớn hơn vô số lần thôi.

Điều cần làm nhất lúc này là gia tăng thực lực, cho dù không thể đứng trên đỉnh kim tự tháp thì cũng phải có năng lực để sinh tồn, hắn có cảm giác thế giới thay đổi không có đơn giản chỉ là mang tới dịch bệnh hủy diệt nhân loại...

Khẽ thu hồi suy nghĩ, Vương Ngự Thần hướng lầu ba đi lên, quá trình cần quét khu chung cư kéo dài đến giữa trưa, bởi vì diện tích chung cư cũng không tính là nhỏ, có tận mười bảy lầu, mỗi lầu sáu phòng, cứ mỗi lầu như vậy là có khoảng bảy tám con thầy ma, tổng cộng gần một trăm rưỡi, thể lực của Vương Ngự Thần hiện tại không thể một lúc giết quá năm mươi con.

Tổ chất thân thể dù tốt đến mấy nhưng khi đứng trước thầy ma được cường hóa cơ bắp xương cốt, lực đạo tấn công đều phải dùng đến cực hạn, tiêu hao không cần nghĩ cũng biết...

Không gian chật hẹp cũng hạn chế khả năng phát huy chiến kích, vì vậy thời gian chém giết lâu cũng không có gì là lạ.

Tranh thủ thời gian thờ dốt, Vương Ngự Thần lựa một vị trí sạch sẽ trên sân thượng ngồi kiểm tra thành quả mấy canh giờ qua, đoán chừng sẽ không ít.

Thật sự là vậy, không gian trữ vật của hắn có thêm vài món vật phẩm xa lạ, bình HP "nhỏ" 21, bình MP "nhỏ" 4, bình thể lực "nhỏ" 15, 2 kiện Giáp Quân Nhân cấp 1 "Trắng", Bao Tay Gai cấp 1 "Trắng", Đường Dao sơ cấp "Trắng", Gậy Trừng Phạt sơ cấp "Trắng".

Ba món phòng ngự và hai món vũ khí, giáp và bao tay gia tăng lượng sinh mệnh lực của chủ nhân lên 50 điểm, sức tấn công của thầy ma thông thường không thể đột phát phòng ngự của chúng được, cho nên không lo vấn đề lây nhiễm ở những vị trí được bao bọc. Còn vũ khí Đường Dao thì có lực sát thương là 50/70 (min 50/max 70) trọng lượng khá nặng nên tốc độ không cao, gây trừng phạt tương tự, giống như một cây gậy bóng chày nhưng được làm bằng kim loại, rất nặng, bù lại sát thương cao, 60/70.

Theo thông tin nhận được thì cả năm món đều là trang bị Trắng, sắp xếp độ quý hiếm trang bị tăng dần là Trắng, Vàng, Lam, Lục, Xám, Tím, Đỏ, Đen tám loại... Trang bị Trắng và Vàng đều nhặt được từ những sinh vật cấp thấp, còn từ Lam trở lên đều phải dựa vào vận khí, đồng thời cũng có thể thông qua cách thức khác để sở hữu, "Chế Tạo" hay còn gọi là "Rèn Trang Bị".

Đương nhiên bên cạnh những trang bị phổ thông này, các đại Hành Giả còn có một loại trang bị khác cường đại hơn rất nhiều, chính là trang bị Chức Nghiệp, tên như ý nghĩa, chỉ chức nghiệp đó mới có thể đeo trang bị chức nghiệp của mình lên, ở thời điểm chưa có chức nghiệp, Hành Giả có thể sử dụng trang bị Chức Nghiệp như thường (nếu có), chỉ là không thể kích hoạt các dòng phụ trợ quan trọng.

Bởi vậy, so sánh mức độ trân quý một chút, một món trang bị phổ thông Lam chưa chắc bằng trang bị Chức Nghiệp Trắng khi đeo trên người Hành Giả có chức nghiệp tương ứng.

Phương Thiên Họa Kích, vũ khí chức nghiệp Chiến Quý, tại Áo Thực Giới từ xưa tới nay chưa từng xuất hiện qua loại chức nghiệp này, cũng chưa từng xuất hiện qua tình huống vũ khí chức nghiệp lại yếu hơn cả vũ khí phổ thông cấp bậc thấp nhất...

Bất quá điều này lại không hề khiến Vương Ngự Thần đau đầu khó chịu, bởi vì bí mật vũ khí của hắn một khi khai thác thành công, nhất định sẽ vượt xa đám vũ khí chức nghiệp được cho là mạnh nhất kia... Ai bảo vũ khí của hắn có thể tiến hóa đâu.

Đúng vậy, Phương Thiên Họa Kích là một vũ khí có khả năng tiến hóa..., một vũ khí thông thường bao gồm mười cấp, một khi đạt cực hạn phải thay đổi vũ khí khác quý hiếm hơn, riêng Phương Thiên Họa Kích nó có thể tiến hóa, và sau mỗi lần tiến hóa sẽ đạt được sức mạnh vượt trội gấp nhiều lần trước kia. Cho nên nói, không gian phát triển của nó mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với vũ khí chức nghiệp khác.

Không nói đến vũ khí, vấn đề làm Vương Ngự Thần mắng cha chửi mẹ chính là hắn lại không thể mặc trang bị nào khác ngoài trang bị Chiến Quý, nói thế cũng có nghĩa là những món vật phẩm hao tâm tổn sức chém giết nhặt về đều không thể đem đến một chút tác dụng nào, đặt vào người khác chắc là hắn đã phát điên lên rồi, đây là tình huống bất công cỡ nào chứ...

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuẩn bị

Thu thập một chút, Vương Ngự Thần nhét đầy thức ăn và nước uống vào một ba lô rồi đeo lên.

Rời khỏi chung cư, Vương Ngự Thần lập tức lách nhanh vào một con hẻm nhỏ, chém roi đầu ba con thầy ma ở bên trong sau đó quan sát chung quanh một lượt rồi lủi sâu vào con hẻm, dần mất hút.

Trước mắt hắn cần phải kiểm chút thức ăn dự trữ, tại tận thế vấn đề lương thực luôn luôn là vấn đề khốn bách hàng đầu, Vương Ngự Thần từng trải qua quãng thời gian tăm tối đó cho nên rất rõ ràng cảm giác khi thiếu thốn thức ăn, nó có thể biến một người bình thường hiền lành trở thành một con quái vật, vì no bụng mà làm bất cứ việc điên rồ gì...

Thân hình Vương Ngự Thần thoát ẩn thoát hiện trên đường cái, tất cả những con đường lớn thường tụ tập đông người đều bị hắn lướt bỏ không hề đi qua, chỉ lựa nơi vắng người lui tới để di chuyển.

Xoẹt!

Đầu lâu bị ăn mất một bên mặt của thầy ma rơi xuống, máu đen bắn đầy ra đất, Vương Ngự Thần mắt lạnh như đao khóa chặt ba thân ảnh đang lung la lung lay chạy tới gần, tốc độ của chúng so với người thường có thể nói là nhanh hơn không ít, nhưng đặt ở bên một sát thủ đỉnh cấp như Vương Ngự Thần thì không khác gì trẻ con tập bước.

Mũi kích vẽ một vòng trên không, xé đôi đầu một thầy ma trung niên, sau đó tung chân đạp văng hai con còn lại, tránh để chúng tiếp cận.

Hai đạo quang ảnh chợt lóe, kết cục của hai con thầy ma tương tự với con trước, đầu lia khỏi thân.

Lấy lực lượng 30 điểm, Vương Ngự Thần dư sức thực hiện điều này, nên biết lực lượng của một người trưởng thành chỉ dao động từ 6 đến 10, với một tay quyền anh, lực sĩ là 15 đến 18, chỉ bằng một nửa Vương Ngự Thần hắn.

Âm thanh chém giết rất nhanh liền thu hút năm con thầy ma từ khu vực xung quanh tới.

Vương Ngự Thần không dám chậm trễ, đề thăng tới tốc độ cực hạn xông tới, Phương Thiên Họa Kích điên cuồng bay múa, kéo ra vô số máu đen tanh hôi và đầu lâu.

Không tới hai mươi giây, cả năm con quái đều bị diệt gọn, còn không đợi Vương Ngự Thần kịp thở dốc thì đằng xa vang lên tiếng gào thét quen tai, hắn quyết đoán lựa chọn hướng ngược lại chạy đi, dựa theo âm thanh đoán chừng có trên ba mươi con, vừa xuất quân hắn không muốn đã phải hao hết thể lực.

Thuốc hồi phục hắn có đó, nhưng ở thế giới tràn ngập nguy hiểm này, chẳng may lâm vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc mà thiếu thốn thì quả thật không còn gì để nói, vậy nên hắn mới tiết kiệm, được chừng nào tốt chừng đó.

Tuy nhiên, đôi không như mơ, vừa chạy được một đoạn thì một loạt tiếng kêu gào khác từ hướng đối diện hấn truyền tới.

- Đáng chết!

Nhìn không được chửi thề, Vương Ngự Thần cũng bất chấp tiêu hao, một đường giết tới, hấn không còn lựa chọn nào khác.

Gầm nhẹ một tiếng, Vương Ngự Thần giống như ma thần hàng lâm, nhảy bổ vào trong thi đàn hơn hai mươi con, mỗi kích chém ra đều hái xuống một hai đầu thầy ma, chém xong một nhát hấn liền di chuyển vị trí, tuyệt đối không đứng tại chỗ quá 2 giây thời gian, tránh bị vây công.

Mất hồ trường lớn không ngừng đảo quanh, thân hình rắn chắc chớp động liên tục vừa đánh vừa chạy, đầu và tàn chi của thầy ma văng xuống hai bên đường, máu tươi cùng nội tạng phủ đầy mặt đất, thảm trạng vô cùng kinh khủng.

Trên trán Vương Ngự Thần thoáng hiện mồ hôi, bất quá hấn lại không cảm giác được bao nhiêu mệt mà chỉ càng thêm hưng phấn, một góc nào đó trong linh hồn đang bốc lên ngọn lửa cực kỳ mãnh liệt, thôi động hấn chiến đấu càng thêm điên cuồng.

Vương Ngự Thần mất lộ hung quang, tay cầm kích mạnh mẽ tạt ngang một đường, hai cái đầu lâu đầm máu bắn thẳng lên trời.

Xử lý xong con thầy ma cuối cùng, Vương Ngự Thần thở nhẹ một hơi tiếp tục chạy vào đường Trữ Quang, hấn nhớ trên đường có một cửa hàng tiện lợi.

Quả nhiên, chạy thêm một đoạn một cửa hàng tiện lợi nho nhỏ liền hiện ra trước mắt, hai cánh cửa đẩy vẫn chưa bị phá hỏng, trước cửa còn đứng ba con thầy ma mặc đồ bảo vệ.

Vương Ngự Thần không nói hai lời trực tiếp tiến lên chém chết ba con thầy ma bảo vệ sau đó mở cửa tiến vào trong cửa hàng, năm thầy ma là nhân viên bán hàng trước tận thế vốn đang thần thờ, nghe thấy tiếng động liền lao qua.

Lần này Vương Ngự Thần không sử dụng chiến kích chém giết mà rút mấy cái dao găm nhỏ dắt trong túi quần ra, điều chỉnh tư thế, thuận thực vung tay năm lần, trên đầu năm thầy ma có thêm một cây dao găm vào.

Nhìn thân hình năm thầy ma ngã xuống, hai mắt Vương Ngự Thần lóe lên dị quang, vừa rồi tiêu diệt thầy ma bằng dao găm hấn không hề nhận được kinh nghiệm và vật phẩm.

- Không lẽ nếu không dùng vũ khí trong hệ thống thì không nhận được kinh nghiệm?

Khẽ lẩm bẩm suy đoán một câu, Vương Ngự Thần lắc lắc đầu đi tới trước dãy treo thức ăn, tận lực nhét đầy hai phần ba không gian trữ vật, dù sao đồng đồ linh tinh rơi ra từ thầy ma cũng không chiếm bao nhiêu diện tích.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trầm Tuyệt Ngưng

Cầm hộp quẹt châm lửa, Vương Ngự Thần rút mạnh một hơi sau đó phả ra, làn khói thuốc đậm đặc bay tán loạn trong không khí, hấn thích cuộc sống luôn luôn mạo hiểm như thế này, từ nhỏ sống trong hoàn cảnh đặc thù khiến tâm lý hấn sinh ra chút biến thái.

Đương nhiên biến thái này không phải theo kiểu nhân loại tàn bạo đáng sợ này nọ, mà là tinh thần của hấn luôn luôn ép buộc bản thân phải chiến đấu chém giết, không ngừng vượt qua giới hạn để vươn tới tầm cao mới.

Giữa làn khói mông lung Vương Ngự Thần chợt nghe thấy tiếng đuổi giết ngoài cửa, chân mày thoáng cau lại tập trung nhìn về khu vực trước đường cái.

Không lâu sau, tầm mắt hấn xuất hiện bốn người ba nam một nữ, trên quần áo đều là vết máu khô, đồng thời cả bốn người cùng mặc một kiểu đồng phục, nhìn qua có thể đoán được là của một trường đại học nào đó.

Nhìn khuôn mặt bốn người vốn nên khiến người ta nghĩ tới nét thanh xuân, trẻ trung, nam anh tuấn sáng sủa, nữ diễm lệ nũng nịu, nhưng lúc này trừ bỏ cô gái có dáng vẻ anh khí cứng cỏi ra thì ba nam sinh kia hoàn toàn thuần một bộ dạng hoảng sợ và gấp gáp.

Nữ sinh xinh đẹp nghiêm mặt quát.

- Nhanh vào thu thập vật tư, chúng ta không có thời gian.

Nghe tiếng quát của nàng, ba người nam sinh không dám chậm trễ vội chen nhau mở cửa kính chạy vào, vừa vận trông thấy Vương Ngự Thần đang đứng hút thuốc bên kệ đồ ăn nhanh, dọa ba người kêu to.

- A! Là người sống, ở đây có người sống!

Thiếu nữ bên ngoài nghe vậy cũng mặc kệ canh giữ, chạy theo vào trong cửa hàng, nhìn thấy Vương Ngự Thần đầu tiên là sững sốt, cúi đầu nhìn năm cái xác thây ma cách đó không xa thì càng giật mình hơn, không loại trừ trường hợp chúng đã có ở đây trước khi Vương Ngự Thần tới, nhưng không hiểu sao nàng lại khẳng định trong lòng năm con này đều do hấn giết, đây là trực giác.

Bất giác thái độ của nàng đối với Vương Ngự Thần trở nên cẩn thận hơn nhiều, giữ khoảng cách an toàn với hấn, thế giới biến đổi lòng người càng thêm khó đoán.

Hai bên trầm mặc nhìn nhau hồi lâu, mà Trầm Tuyết Ngưng không mở miệng, ba nam sinh bên cạnh cũng không dám nhiều lời, mấy cái xác thây ma nằm dưới sàn bọn họ cũng thấy đấy, cho nên trong nội tâm đã sớm sinh ra đề phòng với thanh niên đối diện rồi.

Bầu không khí ngột ngạt kéo dài, cuối cùng bị một giọng nam trầm khàn có chút tùy ý đánh vỡ.

- Mấy người không có việc gì làm à? Nếu không có thì mời đi cho, tôi không muốn có thêm rắc rối.

Bị Vương Ngự Thần nói như vậy, ba nam sinh không nhịn được nảy sinh ý thối lui, dù sao họ cũng chưa đói bụng tới mức quá cần thiết tới đồ ăn, tại thời điểm này không ai muốn rước phiền phức vào thân cả, cũng không muốn tiếp xúc với một người xa lạ nguy hiểm trước khi rõ người đó là tốt hay xấu, đây là tâm lý chung của mỗi người lúc này.

Bất quá nghĩ đến gì đó, ba nam sinh quay sang nhìn Trầm Tuyết Ngưng dò hỏi ý kiến, hành động này làm Vương Ngự Thần thoáng chau mày, ánh mắt nhìn về thiếu nữ thanh xuân động lòng người ở đối diện tăng thêm phần hứng thú.

Dưới ánh nhìn chờ mong của mọi người, Trầm Tuyết Ngưng hơi híp mắt nhìn Vương Ngự Thần chậm rãi nói.

- Ai nói chúng tôi tới đây không có việc gì? Lâm Ngọc, Vân Nam, Trác Thiên Phong, ba người các cậu vào lấy vật tư đi, cửa hàng tiện lợi này cũng không phải của mình anh ta, không có gì phải sợ cả.

Ba nam sinh gật đầu, e dè nhìn qua Vương Ngự Thần, thấy hấn không ngăn cản thì mạnh dạn hơn, tiến vào bắt đầu vơ vét các loại thức ăn nhanh và nước uống, cho tất cả vào ba lô.

Vương Ngự Thần vẫn tiếp tục hút thuốc, ẩn khuôn mặt sau làn khói dày để không ai biết về mặt hấn là gì.

Thật ra hấn đang dò xét thông tin của bốn người, kết quả nhận được dù đã đoán trước nhưng vẫn như cũ khiến hấn kinh ngạc không nhỏ.

Ba nam sinh Lâm Ngọc thì thôi không có gì để nói, bình thường đến không thể bình thường hơn, nếu như không muốn nói là yếu ớt. Nhưng còn thiếu nữ Trầm Tuyết Ngưng thì...

*Thông tin cá nhân:

- Cấp độ: 1
- Bậc: Thiếc
- HP: 120/120
- MP: 20/20
- Lực lượng: 14
- Tốc độ: 8
- Thể lực: 18/25

Nhìn ở điểm nào cũng có vẻ thua xa Vương Ngự Thần, nhưng hấn vốn đã vượt khỏi phạm trù nhân loại bình thường, lấy ra so sánh với hấn thì cho dù là ai cũng vậy mà thôi, tuy nhiên nếu đem các trị số trên so với một con thây ma thì hầu hết mọi phương diện đều cao vượt trội, đây là điều mà một nữ sinh yếu ớt tuyệt đối không làm được.

Ở nữ nhân, thông thường lực lượng chỉ vào khoảng 5-7 điểm, và tốc độ thì 3-4 điểm, mà ở đây Trầm Tuyết Ngưng lại có thông số thể chất vượt quá gấp đôi ở mỗi vị trí, nói cách khác nàng là một người tiến hóa song hệ, lực lượng và cả tốc độ.

Vương Ngự Thần không ngờ mình lại gặp được người tiến hóa sớm như vậy, hấn là Đoạt Hành Giả đấy, nếu như lập tức giết Trầm Tuyết Ngưng hấn có lẽ sẽ cướp được không ít điểm sức mạnh đâu... bất quá Vương Ngự Thần còn chưa phải là sát nhân cuồng ma, gặp ai cũng giết, người không đắc tội hoặc không có thù oán gì tới mình, hấn tuyệt đối sẽ không làm hại, đây là quy tắc sống của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Liệp sát giả

Đang lúc hai người đánh giã lẫn nhau, thần kinh phản ứng được rèn luyện qua nhiều lần sinh tử của Vương Ngự Thần bỗng phát động nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, trong đời hắn chưa từng sinh ra cảm giác nguy hiểm cường liệt như vậy, ngay lập tức hắn lao người về phía trước, một tay ôm chặt lấy Trầm Tuyết Ngưng, một tay cầm chiến kích chém vỡ cửa kính.

Hai người vừa lao ra ngoài cửa hàng, một loạt âm thanh ầm ầm vang lên, toàn bộ cửa hàng và mấy căn nhà xung quanh bị một lực lượng cường đại nào đó đánh sập xuống, ba nam sinh thu thập vật tư ở bên trong bị đè chết không nghi ngờ.

Không để ý tới Trầm Tuyết Ngưng còn đang ngây người, Vương Ngự Thần trầm trọng nhìn về phía đồng đồ nát, lúc này một thân ảnh to lớn khủng bố không biết xuất hiện từ lúc nào.

Thân ảnh là một sinh vật kỳ quái, cao gần mười mét, toàn thân được bao trùm bởi bộ lông dài đen nhánh, chân như chân dê, tay vươn thô dài thông xuống gần chạm đất, đầu bò sừng hươu. Chỉ riêng diện mạo của nó cũng đủ khiến lòng tơ toàn hân Vương Ngự Thần dựng đứng, theo bản năng mách bảo, sinh vật này đối với hắn là một mối nguy hiểm mang tính hủy diệt.

*Thông tin: Liệp Sát Giả - Thiên địch của Hành Giả.

- Đẳng cấp: 10
- Bậc: Bạc
- HP: 1200/1200
- Lực lượng: 150
- Tốc độ: 10
- Mức độ nguy hiểm: D

*Sinh vật sinh ra từ hắc ám, được tạo ra để săn giết các Hành Giả, sở hữu sức mạnh tương đương với một tiểu BOSS, tiêu diệt Liệp Sát Giả rơi ra nhiều vật phẩm hiếm.

Quái vật Liệp Sát Giả ngửa đầu gầm lên một tiếng, âm thanh vang vọng khắp không trung, chấn đất lở tại hai người ong ong cực kỳ khó chịu, Vương Ngự Thần nào dám ở lâu, với sức lực hiện tại của hắn muốn đánh nhau với quái vật này không khác gì đi tìm chết.

Thu hồi chiến kích Vương Ngự Thần kéo tay Trầm Tuyết Ngưng quay đầu chạy thẳng, ở đằng sau Liệp Sát Giả không vội không vàng "ưu nhả" cất bước đuổi theo.

Tình huống bất ngờ xảy ra làm Trầm Tuyết Ngưng không kịp đau lòng cho đồng bạn bị chết, nàng chỉ có thể cắn răng dồn hết sức lực vào đôi chân, có bao nhiêu nhanh liền chạy bấy nhiêu nhanh, cơ thể được cải tạo tiến hóa bản thân nàng rõ ràng nhất, vì vậy mới dám đối mặt với thây ma đáng sợ, trở thành thủ lĩnh của một đám sinh viên đại học.

Nhưng khi đứng trước quái vật hùng mạnh như Liệp Sát Giả, hết thảy những vượt trội trời cho đó không tính là thứ gì cả, thậm chí bây giờ bỏ chạy cùng nam nhân bên cạnh nàng còn có cảm giác tốc độ của mình dường như chưa được đề thăng chút nào...

- Cô không phải là người tiến hóa sao, chạy chậm quá vậy?

Chạy một hồi, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng được rút ngắn, Vương Ngự Thần liên nhin không được bực mình với Trầm Tuyết Ngưng, tốc độ của nàng vẫn luôn kém một chút vì vậy mới kéo hai người chậm lại, trách không được Vương Ngự Thần tức giận.

Đối với việc này Trầm Tuyết Ngưng cũng đủ uất ức, nhưng quả thật là vấn đề nằm ở nàng nên không có mở miệng phản bác được gì cả.

Rống!!

Từ đằng sau truyền tới tiếng gầm giận dữ, Vương Ngự Thần mặt mày khó coi, đặc biệt là đằng trước xuất hiện một bầy thây ma đang hùng hổ chạy tới.

- Đáng chết!!

Vương Ngự Thần văng tục, rút ra chiến kích chuẩn bị làm một trận tử chiến, nhưng vào lúc hắn chuẩn bị vung kích chém giết với thây ma thì bọn chúng lại đột nhiên bỏ qua hai người bọn hắn, chạy thẳng tới tấn công quái vật Liệp Sát Giả ở đằng sau.

Chuyện diễn ra quá đột ngột khiến Vương Ngự Thần cùng Trầm Tuyết Ngưng trợn mắt há mồm, không rõ đông tây nam bắc gì cả.

Cho tới khi chứng kiến từng đội từng đội thây ma khác không sai biệt lắm đều xông tới cắn xé với Liệp Sát Giả thì Vương Ngự Thần mới xác định được, giữa hai sinh vật này dường như là tử địch của nhau, thậm chí bỏ qua con mồi thom ngon trước mắt.

Đứng nhìn một lúc, Vương Ngự Thần xoay người chạy đi.

- Nhanh đi thôi, đám thây ma sẽ không cầm chân con quái đó lâu được đâu.

Trầm Tuyết Ngưng cũng nhận ra cho nên vội vàng chạy theo bên cạnh Vương Ngự Thần.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Nha đầu, đi theo tôi đi!

Vương Ngự Thần và Trầm Tuyết Ngưng chạy dọc các con hẻm quay về chung cư, căn cứ đã được Vương Ngự Thần dọn dẹp sạch sẽ từ sớm, tất nhiên trên đường đi khó tránh khỏi bị thấy ma bắt gặp, nhưng hầu hết đều chết dưới tay Vương Ngự Thần, số ít trong đó bị Trầm Tuyết Ngưng dùng đoản đao tự chế chém giết.

Đừng nhìn nàng là nữ sinh nhu nhược mà lầm, Trầm Tuyết Ngưng không chỉ dám chiến đấu cùng thầy ma mà còn rất hăng hái, so với đám đàn ông miệng rộng nói nhiều làm ít thì tốt hơn nhiều lắm, ngay cả bản thân Vương Ngự Thần cũng âm thầm ghi nhận phần can đảm này của nàng.

Hắn kinh ngạc về nàng là vậy, còn nàng ngạc nhiên về hắn cũng không nhỏ, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một người mạnh như Vương Ngự Thần, nàng là thiếu nữ năng động, trước tận thể thường tham gia các chương trình xã đoàn, gặp gỡ không ít nhân vật mạnh mẽ có tố chất thân thể cực cao, nhưng tất cả đem so với nam nhân trước mặt thì không khác gì mấy đứa con nít, thực sự quá dọa người.

Thầy ma đáng sợ là con ác mộng đối với người khác, đứng trước mặt nam nhân này đều không chịu nổi một kích, dễ dàng giết chết như thái rau ngắt cỏ...

Vào trong nhà, Vương Ngự Thần đóng cửa dán băng keo cẩn thận sau đó ném ba lô đồ ăn vẫn luôn đeo sau lưng lên bàn, từ bên trong lấy ra mấy gói mì ăn liền cùng vài chai nước.

Hắn không thèm nhìn Trầm Tuyết Ngưng, miệng hơi hột nói.

- Tranh thủ điện chưa cắt nấu mì ăn, chờ thêm một thời gian nữa điện sẽ cắt hết, đến lúc đó muốn nấu nước đều phải dùng cách thủ công...

Hắn giống như nói cho chính mình nghe, hai tay không hề ngừng lại, bắt ấm nước, đổ nước khoáng tinh khiết vào nấu sôi lên, Vương Ngự Thần không dám dùng nước máy, ai biết virus đã nhiễm tới chừng nào rồi, chẳng may trong nước dùng có chứa virus mầm bệnh thì ô hô ai tai...

Trầm Tuyết Ngưng thấy Vương Ngự Thần không để ý tới mình, chỉ chế mì cho một mình hắn thì thoáng bức bối, miệng xinh hé mở mắng to.

- Này, anh có phải nam nhân không vậy? Sao chẳng có tí phong độ thân sĩ nào, chế mì cũng không chế giùm tôi một gói?

Vương Ngự Thần đang tách dưa, đôi mắt khẽ nâng lên, liếc qua Trầm Tuyết Ngưng một chút rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục với việc ăn mì của mình, hoàn toàn không đem những lời nàng nói đặt trong lòng.

Bị xem thường như vậy dù có công phu hàm dưỡng cao hơn cũng phải bộc phát, Trầm Tuyết Ngưng giận đỏ bừng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắn một cái rồi bước tới ba lô, lấy mì và nước khoáng rồi tự đi chế lấy.

Hai người mỗi người mỗi góc ngồi ăn mì, không ai quan tới ai, cũng không nói chuyện với nhau, bầu không khí yên tĩnh đôi khi vang lên tiếng sục sục vui tai.

Vương Ngự Thần là người ăn xong đầu tiên, hắn ngồi im lặng chờ Trầm Tuyết Ngưng ăn xong thì bất ngờ mở miệng nói.

- Nha đầu, đi theo tôi đi!

Trầm Tuyết Ngưng sững sờ vài giây rồi mới phản ứng kịp, nàng kinh ngạc há miệng định nói gì đó nhưng lại nói không ra lời, căn bản là nàng không nghĩ đến Vương Ngự Thần lại nói như vậy.

Dường như đã biết trước phản ứng của nàng sẽ như vậy, Vương Ngự Thần vẫn thản nhiên chậm rãi giải thích.

- Thế giới bị biến đổi, khắp nơi tràn ngập những con quái vật ghê tởm kia, chúng không những mạnh mẽ mà còn đông đúc gấp nhiều lần người sống sót, với thực lực của tôi, tôi nghĩ cô cũng hiểu được tôi không cần những người đồng hành vô dụng chỉ biết kéo chân kéo tay, tự bản thân tôi sinh tồn còn có tỉ lệ sống cao hơn... Nhưng, nói ra lời này thì chính tôi cũng không biết mình đang nghĩ gì, có một thứ sức mạnh nào đó cứ thôi thúc tôi phải tìm thêm những người đồng đội, tạo dựng một phương trời cho riêng mình, và tôi nghĩ cô là một trong số đó...

Giọng nói của Vương Ngự Thần dị thường nghiêm túc, để cho Trầm Tuyết Ngưng biết là hắn không hề nói đùa, Trầm Tuyết Ngưng phải mất gần nửa phút để tiêu hóa những lời Vương Ngự Thần vừa nói, nàng biết hắn nói không phải không có lý, tại thời điểm tận thể như này có một chỗ dựa mạnh mẽ là điều mà bất cứ người nào cũng mong muốn.

Nghĩ nghĩ Trầm Tuyết Ngưng ngẩng đầu nhìn Vương Ngự Thần nói.

- Đi theo anh không phải là không thể, bất quá tôi còn một vài người bạn, tôi hy vọng anh có thể bảo hộ cho họ.

Vương Ngự Thần nghĩ cũng không cần nghĩ, đáp ứng ngay.

- Được!

Nếu là trước tận thế, cho dù chỉ có thêm một người bạn cùng hành động Vương Ngự Thần cũng sẽ không để ý mà từ chối, nhưng kể từ khi tận thế bắt đầu, lọt vào không gian thần kỳ kia và nhận được thân phận mới, tâm của Vương Ngự Thần đã xảy ra biến hóa, loại biến hóa này diễn ra trong thâm lặng, mãi cho tới khi gặp được nhóm người sống sót đầu tiên là Trầm Tuyết Ngưng mới bộc lộ rõ ràng.

Đó chính là tạo dựng một cỗ thế lực cho riêng mình, vì mình phục vụ... Hắn cũng không biết đây là điều tốt hay xấu, chỉ là hắn vẫn muốn thuận theo tự nhiên, nếu đã đến vậy thì cứ để nó xảy ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Suy tính

Chờ sau khi Vương Ngự Thần xác định xong, Trầm Tuyết Ngưng mới thở phào nhẹ nhõm, nàng biết tại thời điểm nhạy cảm như thế này muốn tìm được chỗ dựa đáng tin cậy là khó khăn cỡ nào, xui xẻo gia nhập phải lãnh đạo có tâm lý vận vẹo đến tối thì...

Thế giới biến đổi, các mặt tối của xã hội càng bộc lộ rõ ràng và kinh khủng hơn, không một ai có kỷ pháp luật, cứ thế thỏa thích phát huy thú tính ngu say trong người mình, cho nên nói, đáng sợ nhất không phải là đám thầy ma ăn thịt người ngoài kia mà là những con người đã đánh mất nhân tính, rơi vào tay bọn chúng còn thống khổ hơn so với cái chết.

Thân làm mỹ nhân xinh đẹp, từ trước khi tận thế bắt đầu Trầm Tuyết Ngưng đã chịu đựng qua không ít ánh mắt biến thái nhìn về phía mình mỗi khi ra đường, vì vậy nàng cũng hiểu rõ hơn ai hết trong tận thế cái gì là nguy hiểm nhất.

Gặp được Vương Ngự Thần có lẽ là may mắn lớn nhất cuộc đời nàng, hắn tuy là sát thủ, nhưng chỉ nhận tiền và giết những kẻ nào đáng giết, đây là lời hứa và cũng là lời thề hắn cam đoan với chân tâm của mình trước khi sư phụ hắn qua đời. Hiện tại Trầm Tuyết Ngưng chưa biết điều này, nhưng về lâu dài nàng sẽ dần dần nhận ra quyết định hôm nay là đúng đắn như thế nào.

Trầm ngâm một lúc, Trầm Tuyết Ngưng hướng Vương Ngự Thần nói.

- Anh nói muốn tạo dựng một phương trời cho riêng mình, vậy thì anh đã có kế hoạch nào chưa?

Một câu hỏi xoáy đúng vào nội tâm của Vương Ngự Thần, đúng vậy... cho dù đã xác định suy nghĩ của bản thân nhưng hắn vẫn chưa rõ ràng lắm bước tiếp theo phải làm gì, tìm kiếm người sống sót gia nhập thế lực? Tìm kiếm vật tư dự trữ? Hay là chọn một nơi để làm căn cứ địa phát triển trong tương lai?... Đường như cái nào cũng cần thì phải...

Vương Ngự Thần nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng đưa ra quyết định, chọn một mục tiêu không bằng chọn nhiều mục tiêu rồi cùng nhau thực hiện, đến lúc đó nếu cảm thấy thiếu thứ gì liền thêm vào hạng mục thực hiện là xong, bởi vì theo hắn thấy trước mắt yêu cầu để thành lập một thế lực quả thực có không ít, cần phải đầu tư nhân lực và tài lực rất nhiều, mà trước mắt nhân lực hắn còn thiếu, tài lực thì chính là vật tư, trong tận thế mà nói, tiền bạc không khác gì mớ giấy vụn chẳng có chút tác dụng nào, thứ được hoan nghênh nhất chắc chắn không gì khác ngoài đồ ăn nước uống.

Liếc mắt nhìn Trầm Tuyết Ngưng đang nghiêm túc nhìn mình, Vương Ngự Thần trầm giọng nói.

- Tôi đã có một số phương án trong lòng, chờ một thời gian nữa thực lực của chúng ta ổn định thì tôi sẽ bàn bạc kỹ lưỡng hơn với cô, hiện tại trời đã gần tối rồi, cô tranh thủ nghỉ ngơi, ngày mai tôi mang cô đi giết thầy ma.

Trầm Tuyết Ngưng ngây người, lúc sau mới kịp phản ứng nghi hoặc hỏi lại.

- Ý anh là gì?

- Mang cô đi giết thầy ma, tôi sẽ rèn luyện một chút kỹ năng chiến đấu cơ bản cho cô, tránh sau này lúc tôi không bảo hộ được cô lại chết trong miệng bọn chúng.

Vương Ngự Thần thần nhiên nói như chuyện không phải của mình sau đó bước vào một căn phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, để lại Trầm Tuyết Ngưng vẫn còn đang nghĩ ngợi, ánh mắt đôi khi lóe ra ánh sáng, cũng không biết suy nghĩ điều gì...

Một buổi tối trôi qua rất nhanh, năm giờ rưỡi sáng, Vương Ngự Thần theo thói quen thức dậy, hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi tận thế diễn ra.

Hắn cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua khe cửa, rọi lên gương mặt tuần tú cương nghị.

Trong lòng Vương Ngự Thần nghi hoặc một lúc lâu, mới năm giờ rưỡi sao trời có thể sáng như vậy được... Bất quá nghi hoặc thì nghi hoặc, hắn cũng không định tìm hiểu làm gì, vừa rời giường Vương Ngự Thần liền cầm lấy một chai nước khoáng đặt trên bàn cùng với bàn chải đánh răng đã chuẩn bị

sẵn, bước vào nhà vệ sinh làm một loạt các công tác vệ sinh cá nhân, sau đó lại ra khỏi phòng tìm Trầm Tuyết Ngưng.

Rất nhanh hẳn liền thấy nàng đang nằm ngủ trên sofa, có vẻ như đêm qua ngồi suy nghĩ mệt rồi nằm ra đó ngủ luôn.

Vương Ngự Thần không có ý định chờ nàng tự ngủ dậy, mở miệng hô to.

- Trầm Tuyết Ngưng, mau dậy!

Âm thanh lạnh băng khàn khàn vọng vào trong tai Trầm Tuyết Ngưng, bởi vì bản năng lo sợ khi sống trong tận thế nên nàng ngủ không tỉnh là sâu, nghe thấy tiếng gọi liền mở đôi mắt nhắm nhèm còn đang ngái ngủ ra, giọng điệu có phần bức bối nói.

- Sao lại dậy sớm vậy chứ?

Dù nói vậy nhưng nàng vẫn ngồi thẳng dậy, đưa tay dụi dụi mắt, còn rất không có phong độ há miệng ngáp dài một cái, bộ dạng muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Vương Ngự Thần nhếch miệng quăng lại một câu sau đó tiến tới ba lô lôi ra một đồng hồ ăn rồi đi vào bếp.

- Dậy rửa mặt đi, nhớ dùng nước khoáng!

Giọng điệu lạnh nhạt nhưng Trầm Tuyết Ngưng vẫn nghe ra sự quan tâm ẩn chứa trong đó, nàng cười cười ngây ngô một chập mới đứng dậy đi vào nhà vệ sinh nằm cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lên cấp

Trên con đường nhỏ nằm gần chung cư Tân Hoa, hai thân anh một nam một nữ di chuyển tới lui tránh né các đợt công kích của thầy ma, trước mặt người nữ chỉ có ba thầy ma, còn người nam thì lại bị hơn mười đầu bao vây, vì để tránh thầy ma bên mình chuyển hướng tấn công nên hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách với nhau.

Trầm Tuyết Ngưng trán đầy mồ hôi, không ngừng thở dốc, thanh katana dài hơn mét trong tay dính đầy máu tươi đen ngòm, đây là món vũ khí Vương Ngự Thần nhặt được lúc mang Trầm Tuyết Ngưng trốn chạy quay về chung cư, trọng lượng khá nhẹ, sát thương cũng tương đối 45-55 cực kỳ thích hợp với Trầm Tuyết Ngưng.

Đồng thời Vương Ngự Thần còn nói cho nàng biết về sự tồn tại của hệ thống hỗ trợ Hành Giả, hẳn phát hiện không phải người nào cũng như mình, được đưa vào không gian kỳ quái kia. Sau khi biết được còn có chuyện thần kỳ như thế, Trầm Tuyết Ngưng đều ở trong trạng thái vừa hưng phấn vừa hoang mang hồi lâu.

Tại lúc nàng kiểm tra thông tin cá nhân các thứ, hết thấy đều bình thường trừ bằng kỹ năng, nó không giống với Vương Ngự Thần là có hai kỹ năng hiện lên sẵn mà là có rất nhiều rất nhiều kỹ năng khác nhau, bất quá tất cả đều tối đen, không thể dò xét cũng như học tập, hệ thống yêu cầu phải nhặt được sách kỹ năng mới có thể học và sử dụng chúng.

Điều này làm Vương Ngự Thần trầm tư suy đoán một hồi lâu, cuối cùng quy chụp mọi khác biệt vào chức nghiệp Chiến Quỷ của hắn, bằng không thực sự không còn khả năng nào khác nữa.

Lại nói Trầm Tuyết Ngưng trải qua một buổi sáng huấn luyện kỹ năng chiến đấu, dựa vào sự thông minh vốn có và thân phận Tiên Hóa Giả của mình, nàng tiến bộ không khác gì ngồi trên tên lửa mà bay, ngay cả Vương Ngự Thần cũng giật mình đổ kị không ngớt, đây quả thật là quá dọa người a.

May mắn việc chém giết giúp hắn tăng lên cấp độ 2 mới lấy lại được chút cân bằng, không thể không nói cảm giác lúc thăng cấp quá tuyệt vời khiến một người lãnh tính như Vương Ngự Thần cũng sinh nghiện, sức mạnh tràn ngập tứ chi bách hải, mỗi một tế bào trong cơ thể đều được cường hóa, tràn đầy sinh lực.

Nói không quá đáng thì gần như là mạnh hơn gấp đôi, Vương Ngự Thần không biết người bình thường sau khi thăng cấp sẽ mạnh hơn bao nhiêu, nhưng bản thân hắn đúng thực là mạnh hơn gấp đôi...

*Thông tin cá nhân: Vương Ngự Thần

- Chức nghiệp: Chiến Quỷ - Lữ Bố
- Cấp độ: 2
- Bạc: Thiếc
- HP: 300/300

- MP: 30/30
- Lực Lượng: 70
- Tốc độ: 16
- Thể lực: 33/70
- Tinh thần lực: 10

*Kỹ năng:

- Lướt: gia tăng tốc độ trong khoảnh khắc, lướt tới một vị trí cố định trong bán kính 3m.
- Lửa Địa Ngục: Triệu hồi một ngọn hỏa diễm từ địa ngục âm u, vùng đất của những sinh vật bất tử trong truyền thuyết, chỉ cần người đủ thực lực thì ngọn lửa sẽ sôi sục bất tận, không một thứ gì có thể dập tắt, uy lực dựa vào người thi triển.
- Điểm kỹ năng: 1

Mắt Vương Ngự Thần lập lòe biến hóa liên tục, quả đúng như dự đoán của hắn, chỉ cần tăng cấp là sẽ có kỹ năng mới cho hắn học, không cần nhặt sách kỹ năng giống như những người khác, đây vừa là lợi thế vừa là hạn chế, lợi thế là khi người khác phải đau đầu tìm kiếm sách kỹ năng thì hắn lại có thể ung dung học kỹ năng của riêng mình, còn hạn chế thì quá rõ ràng rồi, hắn yêu cầu cần phải tăng cấp mới có kỹ năng mới, còn người khác thì chỉ cần nhặt được sách kỹ năng thì sẽ học được ngay. Có điều, dù là vậy thì lợi thế vẫn nhiều hơn rất nhiều.

Không quá suy nghĩ chọn lựa quá lâu, Vương Ngự Thần lập tức tăng một điểm kỹ năng vào Lửa Địa Ngục, lập tức trong bảng kỹ năng của hắn có thêm một kỹ năng hoàn toàn mới.

*Bảng kỹ năng:

- Tàn sát: sử dụng chiến kích chém ra một đường bán nguyệt, gây sát thương diện rộng, phạm vi bán kính hình quạt 3m, sát thương gây ra = "lực lượng nhân vật" x2 + "sát thương vũ khí". Tiêu hao niệm lực 8. (đẳng cấp: 1)
- Lửa Địa Ngục: Triệu hồi một ngọn hỏa diễm từ địa ngục âm u, vùng đất của những sinh vật bất tử trong truyền thuyết, chỉ cần người đủ thực lực thì ngọn lửa sẽ sôi sục bất tận, không một thứ gì có thể dập tắt, uy lực dựa vào người thi triển. Sử dụng tốn 6 điểm MP, mỗi 10s tiêu hao 1 điểm MP. (đẳng cấp: 1)

So với Tàn Sát thì Lửa Địa Ngục có vẻ tiêu hao nhiều hơn, uy lực chắc cũng sẽ cao hơn đi... Vương Ngự Thần vừa suy nghĩ vừa vung kích xé đôi người thầy ma trước mặt, cảm nhận lực lượng và tốc độ gia tăng đột biến, hắn nhận thấy chém giết thầy ma không còn cảm giác khó khăn như trước nữa.

Đưa mắt nhìn về phía Trầm Tuyết Ngưng, đôi mày khẽ cau lại, Vương Ngự Thần một lời cũng không nói, chiến kích trong tay hắn xoay tròn cực nhanh sau đó chọt rời tay bắn thẳng ra.

Ở bên kia, Trầm Tuyết Ngưng bởi vì một khắc thất thần mà gặp phải tập kích của hai thầy ma, trong mắt nàng thoáng hiện nét tuyệt vọng, nhưng ngay vào lúc nàng cho rằng mình hẳn phải chết thì bên tai truyền tới tiếng xé gió bén nhọn, còn chưa kịp phản ứng thì một mũi kích như một tia chớp lao tới xỏ xuyên thân thể của hai thầy ma kia.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Khác biệt

Lượn một vòng qua quỹ môn quan, gương mặt của Trầm Tuyết Ngưng ít nhiều có chút trắng bệch, nàng liếc nhìn chiến kích xuyên thủng cơ thể hai đầu thầy ma vẫn còn lung lay cắm trên mặt đất, sau đó lại quay đầu nhìn về hướng Vương Ngự Thần, chỉ thấy hắn đang dùng tay không đâm vỡ đầu những thầy ma có ý đồ tiếp cận.

Với lực lượng gấp 8 9 lần người thường và tố chất thân thể đã được cường hóa, Vương Ngự Thần đủ tự tin để dùng tay không bắt giặc, thậm chí hắn tin tưởng virus mầm bệnh muốn lây nhiễm cho hắn tuyệt đối cần tới số lượng vô cùng nhiều mới được, ít nhất đám thầy ma cấp thấp này không có năng lực đó.

Vương Ngự Thần càng giết càng hăng, từ bị động phòng thủ chuyển sang chủ động săn giết, nhìn hắn giống như quỹ ảnh lướt qua lướt lại trong thi đàn, cứ mỗi một đầu thầy ma bị hắn tiếp cận đều bị bóp vỡ sọ, lực đạo không cần phải nói có bao nhiêu mạnh.

Trầm Tuyết Ngưng đứng ngây người một lúc thì trận chiến đã kết thúc rồi, bởi vì là chiến đấu cận thân cho nên trên quần áo của Vương Ngự Thần đã dính đầy máu đen tanh hôi, mùi mực rửa bốc lên nồng nặc.

Nhìn Vương Ngự Thần tiến lại gần rút chiến kích lên, Trầm Tuyết Ngưng trầm mặc vài giây liền mở miệng cảm ơn.

- Vừa rồi...

Chỉ là không đợi nàng nói hết thì Vương Ngự Thần đã chen ngang, nhàn nhạt nói.

- Không cần, chúng ta là đồng đội, chỉ cần nhớ trong lòng cô nợ tôi một mạng là được rồi, sau này có cơ hội thì lại cứu tôi trả nợ...

Hắn hướng nàng cười cười, Trầm Tuyết Ngưng sững sốt rồi cũng mỉm cười gật đầu, trong lòng thầm ghi nhớ sự việc ngày hôm nay cũng như là hai chữ "đồng đội" kia.

Hai người nhìn nhau hồi lâu thì bất ngờ Trầm Tuyết Ngưng như nhớ ra điều gì bỗng lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, bộ dạng có vẻ thực kích động.

- Phải rồi, tôi đã tăng cấp, anh xem tôi nên tăng vào điểm gì bây giờ?

- Tăng cấp?

Vương Ngự Thần giật mình vội vàng bước tới gần Trầm Tuyết Ngưng, miệng hỏi gấp.

- Cô lên cấp? Kinh nghiệm cần để lên cấp 2 là bao nhiêu, sao có thể lên nhanh như vậy được?

Nhìn dáng vẻ vội vàng của hắn, Trầm Tuyết Ngưng lập tức hiểu được vấn đề này có phần nghiêm trọng, vì vậy đáp lại rất nhanh.

- Tôi lên cấp 2 cần 20 điểm kinh nghiệm.

Vương Ngự Thần tròn to mắt, đây là cái tiết tấu gì vậy, vì sao người ta tăng cấp cần 20 exp mà hắn lại tận 400 vậy??? Trong lòng Vương Ngự Thần gào thét, sắc mặt biến xanh biến trắng, cực kỳ âm trầm, nhìn sơ đã biết tâm tình của hắn đang rất không tốt. Trầm Tuyết Ngưng biết điều đứng im lặng một bên không dám lên tiếng.

Hít sâu một hơi Vương Ngự Thần cố gắng đè ép sự phẫn nộ bất bình trong lòng xuống, dù rất muốn hỏi vì sao lượng kinh nghiệm tăng cấp của hắn lại gấp 20 lần người khác, nhưng hắn biết sẽ không ai giải đáp cho nên không còn cách nào ngoài chấp nhận số phận.

Rốt cuộc Vương Ngự Thần mới mở miệng hỏi một câu.

- Cô lên cấp 3 cần bao nhiêu kinh nghiệm?

Trầm Tuyết Ngưng không hiểu vì sao hắn lại quan tâm tới vấn đề này, không phải hắn cũng giống mình hay sao? Hay là... Lấy sự thông minh vốn có, Trầm Tuyết Ngưng nhanh chóng nhận ra được một ít ẩn tình trong đó, nàng không hề nghĩ ngợi quá lâu liền hướng Vương Ngự Thần trả lời.

- Cấp 3 cần 50 điểm kinh nghiệm là có thể lên rồi, của anh không phải cũng giống tôi sao?

Biết nàng đã nhận ra được gì đó nên Vương Ngự Thần cũng không có giấu, gật đầu âm trầm cất giọng nói.

- Tôi lên cấp 2... cần 400 kinh nghiệm, còn cấp 3...

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp.

- Còn cấp 3 cần 1000 kinh nghiệm...

Nói xong khoe miệng hắn còn giật giật, chứng tỏ nội tâm đang không bình tĩnh của hắn, về phần Trầm Tuyết Ngưng đã đứng hình há hốc miệng từ lâu, trong mắt tràn ngập một mảnh khiếp sợ không nói nên lời, qua hồi lâu trong đầu nàng bỗng lóe một tia sáng tinh minh, vội nhìn Vương Ngự Thần nói ra suy nghĩ của mình.

- Anh lên cấp cần nhiều kinh nghiệm hơn tôi vậy có phải mỗi lần lên cấp sẽ nhận được nhiều cường hóa hơn không?

Nghe vậy Vương Ngự Thần đầu tiên ngẩn ra, sau đó thăm mắng chính mình chỉ vì một chút sự tình liền mất đi năng lực phán đoán, hắn chợt nhớ tới câu hỏi mà Trầm Tuyết Ngưng đã hỏi lúc nhắc tới chủ đề tăng cấp này.

- Vừa nãy cô hỏi tôi tăng điểm, là tăng điểm gì vậy?

Lần này Trầm Tuyết Ngưng đáp lại rất nhanh.

- Chính là tăng điểm trong bảng thông tin cá nhân á, tôi được phép tăng một trong sáu điểm trong bảng.

Thì ra là vậy.. Vương Ngự Thần hai mắt sáng ngời, hắn không ngờ bản thân mình và những người khác lại khác nhau nhiều đến vậy, bọn họ lên cấp chỉ được tăng vào một điểm còn hắn thì được tăng toàn diện, vậy có phải nói chỉ cần không thọt cấp so với mọi người thì hắn chính là quái vật tồn tại vô địch hay không... Vương Ngự Thần cảm giác khả năng này rất lớn a.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tiến về trường học

Trầm ngâm giây lát, Vương Ngự Thần mới trầm giọng nói.

- Nếu chỉ có thể tăng 1 điểm, vậy thì cô cộng vào tốc độ trước đi, tốc độ nhanh sẽ giúp cô phản ứng, di chuyển và ra đòn nhanh hơn, chiến đấu với thầy ma càng thêm dễ dàng, mặc dù thể lực không đạt yêu cầu cho lắm nhưng dù sao cô cũng là một Tiến Hóa Giả hai hệ, trước mắt cứ ưu tiên tốc độ đi đã.

Trong võ thuật duy nhanh không phá, Vương Ngự Thần đưa ra lời đề nghị này không phải là không có căn cứ, hơn nữa hần còn dựa vào hình thể và vũ khí của Trầm Tuyết Ngưng để suy xét, eo thon mỏng manh, chân lại dài thót tha, nhìn qua liền biết nàng thường xuyên vận động hoặc chơi thể thao, nếu tốc độ được gia tăng khẳng định nàng sẽ như hổ mọc thêm cánh, chiến đấu với thầy ma sẽ có tiến bộ vượt trội.

Dường như rất tin tưởng với lời Vương Ngự Thần nói, Trầm Tuyết Ngưng vừa nghe xong ngay lập tức chọn vào tăng tốc độ, bảng thông tin chớp mắt liền thay đổi, tốc độ tăng lên thành 10 điểm, tăng lên 2 điểm so với trước kia.

Nhìn có vẻ như không đáng là gì khi đặt song song cùng cường hóa của Vương Ngự Thần, bất quá tính toán kinh nghiệm lên cấp của hai bên chênh nhau 20 lần thì lượng chênh lệch cường hóa kia trở nên khá công bình, mặc dù ở Vương Ngự Thần vẫn cao hơn đôi chút...

Thời điểm chọn tăng điểm xong, Trầm Tuyết Ngưng cảm giác được rất rõ ràng cơ thể trở nên nhẹ hơn, mọi hành động không tiêu tốn nhiều thể lực như trước, nàng nhìn không được cao hứng một phen hướng Vương Ngự Thần cười tít mắt.

Nhìn nàng tươi cười như vậy, tâm tình của Vương Ngự Thần cũng thoải mái hơn không ít, hần vỗ nhẹ đầu nàng một cái nhẹ giọng nói.

- Đi thôi, trở về nghỉ ngơi một chút, đến chiều sẽ đi cứu bạn học của cô.

Nghe tới đi cứu bạn học, Trầm Tuyết Ngưng cao hứng gật đầu lia lịa, nhanh chân bước theo sau lưng Vương Ngự Thần, cùng hần quay về chung cư.

Trải qua đánh nhau kịch liệt, thể lực của Vương Ngự Thần tiêu hao thập phần nghiêm trọng, tuy nhiên nhờ có vậy hần mới phát hiện ra được, ăn uống sẽ bổ sung thể lực cực kỳ nhanh chóng, không đầy hai tiếng đồng hồ hần đã khôi phục tám thành, còn muốn khôi phục toàn bộ cần phải nghỉ ngơi kỹ càng hơn nữa mới được.

Từ trong không gian trữ vật Vương Ngự Thần lấy ra một lọ nước màu xám bạc bằng thủy tinh, kích thước chỉ bằng phân nửa lòng bàn tay, đây là nước hồi phục sức bên, số lượng hần có hiện tại khá nhiều, vì không biết tới trường học sẽ gặp khó khăn gì nên Vương Ngự Thần quyết định sử dụng để hồi phục thể lực tới đỉnh phong, lúc không nên tiết kiệm thì hần sẽ không keo kiệt với bản thân chút nào.

Ngửa đầu dốc hết nước trong bình vào bụng, cảm nhận thân thể dồi dào sức lực, hần nhếch miệng cười cười nói thầm.

- Quả là đáng tiền a!

Dứt lời hần lại lấy ra một bình ném cho Trầm Tuyết Ngưng, nàng hỏi cũng không hỏi ngửa cổ uống hết.

Xong xuôi đầu đó, Vương Ngự Thần trầm giọng nói.

- Đi thôi!

- Ăn!

...

- Chậm đã! Chúng ta vào trong lấy ít đồ dùng...

Vương Ngự Thần nói xong dẫn đầu vào trong cửa hàng thời trang, Trầm Tuyết Ngưng thấy vậy cũng chạy vào theo.

Vừa vào trong, không khí mục rữa mang theo mùi hôi thối đập vào mặt hai người, Vương Ngự Thần không nói hai lời vung lên chiến kích dễ dàng chém rơi đầu hai thầy ma mặc trang phục nhân viên, bên cạnh Trầm Tuyết Ngưng không chịu thua kém, thân hình lá lướt vòng ra sau hai kẻ quần áo, ánh đao chọt lóc, đầu người bắn cao hai thước rồi rơi bình bịch xuống sàn.

Hai người chia nhau hành động, không tới năm phút đã xử lý xong thầy ma trong cửa hàng, tổng cộng 12 đầu.

Vương Ngự Thần sau khi giết con cuối cùng liền đi tới trước một gian hàng, tay vừa lấy quần áo thu vào trong không gian trữ vật vừa nói với Trầm Tuyết Ngưng.

- Cô giúp tôi chọn lựa quần áo nữ, ưu tiên trang phục thể thao hoặc các loại đồ có tính cơ giã cao.

Thế là hai người vội vội vàng vàng vò vét khắp cửa hàng thời trang, đến khi trở ra là đã qua nửa canh giờ.

Vương Ngự Thần nhìn trái nhìn phải một phen rồi đi tiếp về phía trước.

Lại qua tiếp nửa canh giờ thì gặp một tiệm bán thức ăn nhanh, hai người lại vợ sạch một hồi mới tiếp tục hướng về trường học.

Trên đường không ít lần gặp thi đàn, nếu quá đông thì Vương Ngự Thần sẽ kéo Trầm Tuyết Ngưng bỏ chạy tìm đường khác, còn thi đàn vừa vừa hoặc ít thi hán sẽ xông vào cản quét, dù sao lượng kinh nghiệm của hán cần để lên cấp là rất nhiều. Mà Trầm Tuyết Ngưng thì không dám chém giết cùng hán, bởi vì phải liên tục di chuyển, tới trường học phải chiến đấu một hồi gay gắt nữa, cho nên nàng không thể tùy tiện tiêu hao như hán.

Một đường đi qua, lượng kinh nghiệm của Vương Ngự Thần đã tăng lên tới 346 điểm, đây là do hán không ngừng uống nước khôi phục sức bền để duy trì, bằng không đã sớm chịu không nổi.

Nhìn gương mặt hơi trắng bệch của Vương Ngự Thần, Trầm Tuyết Ngưng nhìn không được lo lắng hỏi.

- Anh làm sao vậy, có cần nghỉ ngơi chút rồi lại đi tiếp không.

Vương Ngự Thần nhẹ lắc đầu đáp.

- Không cần, chúng ta không có nhiều thời gian, bây giờ đã gần tối, nếu lại nghỉ ngơi thì sẽ phải kéo dài qua sáng mai mất, mà đám thầy ma ngoài kia không biết chừng nào sẽ tiến hóa đến cấp độ tiếp theo, nguy hiểm và phiền lưu càng lớn.

Trầm Tuyết Ngưng thoáng ám áp trong lòng, dù nói thế nào thì Vương Ngự Thần cũng là lo lắng cho bạn của cô, đi theo một người như hán xem ra là một quyết định sáng suốt, nằng gât mạnh đầu sau đó đi trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Uy lực của lửa địa ngục

Rống!!

Nghe tiếng gào không mấy xa lạ bên tai, hai mắt Vương Ngự Thần bắn ra hàn quang lãnh lệ, chiến kích giơ cao sau đó lấy thế sét đánh bỏ mạnh xuống, đầu thầy ma đang có ý định tấn công tức thì bị chém đôi người, nội tạng cùng máu đen vung vãi đầy trên mặt đất.

Đối với cảnh tượng khiến người buồn nôn này Vương Ngự Thần đã thấy thành quen, sắc mặt hán bất biến nhìn qua Trầm Tuyết Ngưng đang không ngừng nghiêng trái ngó phải quan sát tình hình.

Sau hồi lâu nàng mới lặng lẽ tiến lại gần Vương Ngự Thần nhỏ giọng nói.

- Lượng thầy ma ở cổng phụ đã trở nên đông hơn so với khi tôi rời đi, khoảng chừng hai trăm con, nếu cường công sẽ rất khó...

Nghe thấy con số kia Vương Ngự Thần nhìn không được nhũn mảy thật chặt, mặc dù thực lực của hán đã thăng tiến không ít nhưng để đối phó với số lượng thầy ma nhiều như thế cũng là một sự khó khăn nhất định.

Nếu vậy thì... Suy nghĩ một lúc lâu Vương Ngự Thần tìm ra một phương pháp, hán nhìn vào mắt Trầm Tuyết Ngưng chậm rãi nói.

- Lát nữa tôi sẽ vào dẫn dụ chúng ra khỏi cổng phụ, tránh trong lúc chiến đấu dẫn dụ đám thầy ma vây ở sân trường và cổng chính tới, cô ở bên ngoài chờ, chỉ cần cố gắng tiêu diệt những con đi riêng lẻ là được.

Nói xong hán ném cho nàng một ít bình dược hồi HP và sức bền, bởi vì trước đó nàng không có dụng cụ hỗ trợ tự nhặt vật phẩm như hán nên không hề thu được món nào, trên người toàn bộ đều là trống trơn.

Tiếp nhận những bình dược tề, Trầm Tuyết Ngưng không nói lời nào cất hết vào trong túi quần túi áo, yên lặng nhìn hán vài giây rồi chột mồm miệng nói.

- Anh phải cẩn thận, nếu cảm thấy không được thì hãy rời đi...

Vương Ngự Thần gật đầu rồi chạy một mạch vào cổng phụ trường học, không hề nhìn đến một tia phức tạp trong mắt Trầm Tuyết Ngưng.

Nàng ở bên ngoài chờ đợi chừng năm phút liền nhìn thấy Vương Ngự Thần lao ra, theo sau hán là một bầy thầy ma đông như kiến, tiếng gào thét kèm theo mùi hôi thối như để chứng tỏ sự hiện diện của chúng, muốn bao nhiêu kinh khủng là có bấy nhiêu kinh khủng.

Thấy Vương Ngự Thần từ xa ra hiệu, Trầm Tuyết Ngưng mạnh mẽ đè xuống sự hoảng sợ dâng lên trong lòng, tay cầm chặt thanh katana đến mức gân xanh nổi lên.

Bên kia, Vương Ngự Thần cảm thấy khoảng cách đã đủ xa hai chân đang đảo lộn tức ngừng lại, xoay người đối mặt với thi đàn.

Thời điểm hàng thầy ma đầu tiên lao tới, Vương Ngự Thần không chút khách khí vung kích về ra một hình quạt giữa không trung, quỹ tích vận động được khắc họa lại cực kỳ rõ nét, nửa khắc sau một đợt sóng xung kích hình bán nguyệt màu đỏ rực như lửa bùng mãnh bắn ra.

Hon mười thầy ma ở gần với Vương Ngự Thần nhất nháy mắt bị tạc thành phần vụn, uy lực vượt xa cái gọi là đao khí kiếm khí gì gì đó.

Tạo ra lỗ hổng giữa thi đàn, Vương Ngự Thần bắn người về phía bên phải, hắn không có dự định cầm tử nhảy vào giữa thi đàn, đó là hành vi tự sát. Đối mặt với quân địch đông đảo Vương Ngự Thần lựa chọn phương pháp đánh xoay vòng, di chuyển vòng tròn quanh thi đàn để kéo giãn đội hình của chúng.

Nếu như chúng là một đội quân được đào tạo bài bản khẳng định sẽ không bị kẻ sách đơn giản của Vương Ngự Thần đánh lừa, đáng tiếc chúng chỉ là những sinh vật vô tri chỉ biết ăn...

Vương Ngự Thần vừa di chuyển với tốc độ cao vừa không ngừng vung chiến kích gạt hái đầu thầy ma, chỉ cần nơi lưỡi kích sắc bén đi qua, không một bộ phận nào của thầy ma là không bị chém rời, cứ như vậy qua chừng mười phút, mặt đường đã tràn ngập máu tanh và tàn chỉ thịt vụn.

Hiện trường không khác gì lò mổ, Trầm Tuyết Ngưng đứng ở xa xa cũng bị dọa trắng nhợt mặt mày, dù sao đây cũng là lần đầu nàng thấy Vương Ngự Thần chém giết nhiều thầy ma như vậy, bản thân thầy ma vẫn là con người bị nhiễm bệnh biến dạng a.

Tiếng gào thét vang trời, Vương Ngự Thần giết đến đỏ mắt, kích vừa vung lên chém rớt ba đầu thầy ma thì lại thấy hai đầu khác tiếp cận từ bên trái, muốn thu kích về cũng không còn kịp nữa. Hắn dứt khoát nâng tay đâm vỡ đầu một con, con còn lại bị hấn gió chân đá văng, dù không chết thì cũng không có khả năng đứng dậy nữa.

Không đợi Vương Ngự Thần thở ra một hơi, bảy thầy ma chung quanh nháy mắt đã xong tới.

- Đều đi chết cho ta!!

Vương Ngự Thần phần nộ giảm nhẹ, từ trong cơ thể phóng ra một đoàn hỏa diễm sẫm màu, nửa đen nửa đỏ trông khá kinh khủng. Hỏa diễm vừa ra lập tức bị Vương Ngự Thần điều khiển phóng đi bốn phương tám hướng, trong chớp mắt liền có 30 thầy ma bị đánh, mà ống MP của Vương Ngự Thần cũng bị giảm xuống 16 điểm.

Không thèm nhìn đám thầy ma sẽ bị gì, Vương Ngự Thần cầm vội 2 bình dược tề lên dốc hết vào miệng, MP vừa tiêu hao đã khôi phục như ban đầu, kèm theo còn là sức bền nữa.

Uống xong hắn mới có thời gian nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy 30 thầy ma vừa rồi bị đánh hỏa diễm lúc này đã biến thành tro bụi bị gió thổi tán đi. Vương Ngự Thần có điểm kinh ngạc, hắn không ngờ uy lực của Lửa Địa Ngục lại lớn đến thế, tính từ lúc thầy ma đánh phải ngọn lửa tới khi bị tiêu diệt bất quá cũng chỉ 3 giây, là 3 giây a... Đây cũng quá biến thái rồi.

Như đã tìm ra vật khắc tinh của thầy ma, Vương Ngự Thần tiếp tục không tiếc MP điên cuồng phóng thích hỏa diễm, một phần là vì tinh thần hắn trải qua chém giết thời gian dài đã sắp đến cực hạn, một phần vì trời sắp tối, đến lúc đó thầy ma sẽ hoạt động mạnh mẽ hơn, cơ hội tiến vào trường học theo đó mà bị giảm thấp, cho nên hắn cần phải nhanh chóng xử lý xong tình huống ở đây.

Hỏa diễm càn quét, chỉ cần thầy ma bị đánh phải cho dù chỉ một chút cũng sẽ bị đốt đến không còn cặn bã, đáng sợ tuyệt luân.

Dẫu vậy bảy thầy ma giống như không biết sợ, cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa, dần dần bị tiêu diệt sạch sẽ.

Hỏa diễm bay ngập trời, cảnh tượng vừa xinh đẹp vừa hãi hùng, Trầm Tuyết Ngưng từ xa cũng nhảy vào tranh thủ chém chết vài con.

Có vũ khí siêu hạng càn quét thầy ma, không đầy 20 phút, hơn 200 thầy ma đã bị giết không còn một mống, mà Vương Ngự Thần cũng mồ hôi đầy đầu, sử dụng Lửa Địa Ngục không chỉ tiêu hao MP mà còn phải dựa vào Tinh Thần Lực khổng lồ, nếu không phải đã tăng cấp cường hóa lên vài điểm thì hắn đã không kiên trì nổi.

- Chẳng trách kỹ năng này phải lên cấp độ 2 mới được học, này là hành hạ người ta a...

Vương Ngự Thần cười khổ uống cạn bình MP thứ sáu, may mắn tiêu diệt thi đàn này hắn nhặt được thêm bốn bình, không quá lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tạ Minh Và Hạ Linh

Vương Ngự Thần cùng Trầm Tuyết Ngưng thuận lợi tiến vào trường học thông qua cửa phụ, đương nhiên vẫn còn một số thầy ma đứng thờ thờ thần thần ở đây, có điều đều bị Trầm Tuyết Ngưng xung phong giết chết, Vương Ngự Thần cũng không ngăn cản, chờ nàng giải quyết xong hai người liền bước vào dãy hành lang phòng học.

Trầm Tuyết Ngưng ngửa quen đường cũ dẫn Vương Ngự Thần bằng qua hai dãy hành lang, lên thẳng lầu ba, bởi vì thời điểm xảy ra tận thế thầy ma ở trong phòng học đều bị những người sống sót bên ngoài dẫn dụ rời đi, thành ra toàn bộ thầy ma trong trường đều tập trung tại hai cổng và sân trường. Còn lúc đó vài con trong các dãy phòng thì bị những người có dũng khí tập trung tiêu diệt, mà Trầm Tuyết Ngưng ban đầu cũng là một trong số những người đó, vì vậy mà uy tín của nàng cũng được đề cao, chỉ huy một đám người, mà đám người này phần lớn đều là bạn tốt của nàng.

Chờ khi hai người tới phòng học cũ ở lầu ba, nơi mà đám Trầm Tuyết Ngưng trước đây trú ẩn thì một cảnh tượng có chút 18+ đập vào mắt, phòng học vốn đặt bàn ghế ngăn nắp thì lúc này không thấy ghế đâu, chỉ có những cái bàn cao được người ta xếp đặt sát sít vào nhau, không một kẽ hở. Mà trên bàn lúc này có bốn nhân ảnh đang dây dưa cùng nhau, ba nam nhân mặc đồng phục sinh viên có dính chút máu tươi đang ra sức kéo xé áo quần của một nữ sinh, nàng ta chống cự kịch liệt không ngừng gào khóc đưa ánh mắt nhìn về phía đám sinh viên khác đứng ở cuối phòng.

- Đứng! Đứng a... Làm ơn, tôi không muốn,... Lâm Phong, Đặng Mẫn,... Cứu tôi!... A!!...

Nghe thấy tiếng kêu cứu tuyệt vọng của nữ sinh, đám sinh viên kia cắn chặt răng quay đầu đi nơi khác, chỉ có một nam sinh không biết từ đâu chạy lại, trong tay cầm một cái ghế xếp giờ cao khỏi đầu.

- Đám súc sinh!!

Mở miệng gầm lên, nam sinh dáng người cao ráo nhảy bổ tới, ghế xếp đập xuống lưng một tên đang chuẩn bị lột quần jean của nữ sinh.

- AAA!

Tiếng hét thảm vang vọng trong phòng học, hai tên còn lại vội vàng nhảy khỏi bàn, tay chỉ vào mặt nam sinh mắng to.

- Tạ Minh, mày đây là tìm chết!

- Phi! Hôm nay tao không đánh chết đám súc sinh bọn mày tao liền không phải là Tạ Đế.

Tạ Minh gân xanh nổi đầy trán đắp lại một câu sau đó tiếp tục cầm ghế đánh tới.

Bất quá không đợi hắn kịp động thủ thì một thân ảnh khác nhanh hơn xông vào chế ngự ba tên ác tặc, động tác như mây trời nước chảy đánh cho cả ba nằm dài trên sàn, vì bị bẻ tay bẻ chân mà nước mắt nước mũi thì nhau chảy ra, không ngừng gào khóc.

Diễn biến bất ngờ khiến mọi người trong phòng sững sờ giây lát, lúc sau mới kịp phản ứng dùng ánh mắt dè chừng nhìn nhân vật vừa xuất hiện.

Trầm Tuyết Ngưng nhìn thế cục đã được Vương Ngự Thần giải quyết gọn nhẹ, nàng thở phào một hơi rồi chạy nhanh vào phòng.

- Đừng lo lắng, anh ấy là người mình.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, từng người từng người vội chuyển dời ánh mắt, đồng thời cũng thở dài một hơi, dù không biết nam nhân vừa xuất hiện kia là ai nhưng thực lực hắn bày ra quả thật là không thể xem thường, bọn họ nếu không có chuyện tuyệt đối không dám dễ dàng trêu vào người này.

Tạ Minh gặp lại bạn tốt nhìn không được kích động một phen, hắn còn tưởng nàng đã chết, Tạ Minh thả ghế xếp xuống đất rồi bước tới trước mặt Trầm Tuyết Ngưng, giọng nói không giấu nổi cao hứng.

- Ngưng Ngưng, cậu rút cuộc cũng trở về rồi, bọn tôi thật sự đã rất lo cho cậu... Thời điểm cậu vừa rời đi, đám súc sinh này liền ỷ thế hiếp người.

Nói giữa chừng hắn liền quay qua trừng ba gã ác tặc bị giẫm bẹp dưới sàn, đồng thời lại liếc nhìn đám sinh viên ở dưới phòng học đang xoắn xuýt không biết có nên lên chào hỏi hay không.

Bị ánh mắt của Tô Minh liếc tới, bọn họ đều cúi đầu, trong lòng thầm hận đây là đang tố cáo công khai a, có người còn nghĩ "có gì hay đâu, chẳng phải chỉ là to mồm to miệng thôi à..."

Loại thái độ này nhất nhất đều được Vương Ngự Thần thu vào mắt, hắn nhếch miệng khinh thường, không để Trầm Tuyết Ngưng lên tiếng thì hắn đã mở miệng nói trước.

- Trước khi hàn huyền hay định tội gì gì đó, không phải nên giúp cô gái kia một phen sao?

Lời nói của hắn đánh động Trầm Tuyết Ngưng, nàng giật mình vỗ nhẹ trán mình một cái sau đó chạy về phía nữ sinh, từ trong balo lấy ra một bộ quần áo thể thao đưa cho nàng.

- Hạ Linh, tớ dẫn cậu sang phòng bên thay quần áo.

Hạ Linh một tay run run tiếp lấy bộ quần áo, tay còn lại khur khur túm lấy mảnh áo rách che trước người, khuôn mặt vì sợ hãi mà trắng nhợt không chút huyết sắc hướng Trầm Tuyết Ngưng gật gật cảm tạ, sau đó quay đầu nhìn thật sâu Vương Ngự Thần một cái, người đàn ông này là người duy nhất quan tâm tới nàng, trong khi những người bạn học tự cho là "bạn tốt" kia của nàng lại đang thân ai nấy lo, hoặc là không dụng tâm để ý tới nàng.

Một nam nhân xa lạ lại có thể vì nàng mà lo nghĩ một chút, dù chỉ là một chú nhỏ bé đó thôi nhưng trong thế giới này nó lại trở nên thật lớn lao, ít nhất

trong lòng nàng chính là cảm nhận như vậy.

Hạ Linh không dám nhìn lâu, sợ hấn sẽ khó chịu, cho nên nàng nhanh chóng tụt xuống bàn đi theo Trầm Tuyết Ngưng sang phòng khác.

Chỉ trong nháy mắt sau hai nàng quay lại, lúc này Vương Ngự Thần mới có cơ hội quan sát kỹ càng nữ nhân cách đây vài phút bị lãng quên, mặc dù chưa thành... Không thể không nói nàng thực sự rất đẹp, đáng người đây đã không nói, từ trên cơ thể nàng còn tỏa ra khí tức yêu mị khiến người ta nhìn không được muốn trầm mê, so với nét đẹp trẻ trung năng động của Trầm Tuyết Ngưng còn cao hơn một bậc.

"Không trách được mấy tên này lại nảy sinh ý đồ cảm thú, nàng rất đẹp a!" Thầm suy nghĩ một phen, hấn lạnh nhạt hướng hai nàng vẫy tay, ý bảo tới bên cạnh mình.

Trầm Tuyết Ngưng và Hạ Linh không chút do dự đi tới đứng cạnh hấn, một trái một phải.

Vương Ngự Thần quét mắt nhìn lướt qua từng người trong phòng, trừ bỏ đám người Lâm Phong Đặng Mẫn thì hấn dừng lại trên người Tạ Minh lâu nhất.

- Cậu là Tạ Minh nhỉ? Vừa rồi làm rất tốt đấy...

Bị khí thế cường giả đè ép, Tạ Minh thầm toát mồ hôi lạnh, tuy nhiên ngoài mặt vẫn tỏ ra trấn định gật đầu đáp lại.

- Là điều tôi nên làm, Hạ Linh vừa là bạn học vừa là đồng nghiệp của tôi, tôi không thể lơ đãng nhìn cô ấy bị ba thằng khốn nạn ấy làm nhục được.

- Đồng nghiệp?

Vương Ngự Thần nghi hoặc, thầm nghĩ không lẽ bọn họ đều đi làm sớm kiếm thêm thu nhập, cơ mà nhìn hai người là một dạng tiểu thư cậu ấm a.

Dường như đọc hiểu được hấn suy nghĩ gì, Trầm Tuyết Ngưng cười khúc khích kẻ sát tai hấn nhỏ giọng giải thích.

- Đừng nói với tôi rằng anh không biết trường của chúng tôi là trường gì a, đây là trường Điện Ảnh, Tạ Minh và Hạ Linh được các lão sư đánh giá cao nên đã giới thiệu cho các vị đạo diễn, vì vậy hai người bọn họ nổi danh từ rất sớm, đều là minh tinh trong làng giải trí a... Tạ Minh được mọi người gọi là Tạ Đế, còn Hạ Linh là nữ thần nhan sắc, luận giá trị sắc đẹp cô ấy tuyệt đối đứng hàng top 1 trong giới.

Vương Ngự Thần gật gù, ánh mắt nhìn qua Hạ Linh và Tạ Đế đã có chút thay đổi.

Hạ Linh bị nhìn đến đỏ mặt, e thẹn cúi đầu không dám nhìn vào mắt hấn, còn Tạ Minh thì vẫn trầm ổn như cũ, cũng không biết là đang tỏ vẻ hay thực sự là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Khai đạo

Hạ Linh vẫn luôn trầm mặc từ đầu tới cuối bỗng dưng lúc này lại chen vào một câu, vừa tránh khỏi không khí xấu hổ lại vừa nói ra ý muốn trong lòng mình.

- Ba tên khốn này phải xử lý như thế nào?

Lời này vừa ra, Vương Ngự Thần rút cuộc thu hồi ánh mắt khỏi người nàng, mà đám Trầm Tuyết Ngưng cũng đồng thời tập trung nhìn về phía ba nam sinh đang nằm rên rĩ dưới đất.

Trong mắt Vương Ngự Thần chợt lóe tia sáng lạnh lẽo, sát khí chậm rãi dâng lên.

- Cháy nhà hôi của, cướp bóc cường gian, này chính là đầu sỏ làm biến chất xã hội trong tận thế, nhân tính của bọn chúng đã mất, cho nên...

Nói đến chữ cuối cùng, không khí chung quanh Vương Ngự Thần đã đông đặc lại toàn bộ, sát khí khiến người ảm ảm bộc lộ rõ ràng, ngay cả hai cô gái cũng không dám đứng cạnh hấn mà vội vàng lùi về phía sau.

- Cho nên...

Vừa nói, Vương Ngự Thần đã nhấc tay xách ba gã nam sinh như xách ba con gà lên, bước tới gần ban công phòng học Vương Ngự Thần nói cũng không nói một lời cứ thế ném cả ba ra ngoài.

Ba nam sinh lúc này mới hoàn hồn, cảm nhận tiếng gió gào thét bên tai liền nhận không được kêu la thảm thiết, chỉ là không được vài giây thì đã nghe

phịch phịch phịch!! ba tiếng, âm thanh tắt ngấm trở lại không khí an tĩnh quý dị.

Mọi người trợn mắt há mồm không dám tin nhìn Vương Ngự Thần, còn hắn thì cười nhạt nhẽo không chút để ý, giống như vừa rồi chỉ là tiện tay ném đồng rác chứ không phải ba con người sống sờ sờ.

Trải qua một lúc lâu mới có một nam sinh lên tiếng, chính là Lâm Phong trong miệng của Hạ Linh, người được nàng cầu cứu nhưng lại nhắm mắt làm ngơ.

- Anh... Anh vậy mà giết người... Anh không biết làm vậy là phạm pháp sao?

- Phạm pháp?

Vương Ngự Thần hứng thú liếc nhìn Lâm Phong, giọng điệu mang theo trào phúng đáp lại.

- Cậu nghĩ thế giới bây giờ sẽ có người để ý tới hai chữ pháp luật sao? Cậu quá ngây thơ rồi, nói thẳng cho cậu hay, hiện tại chính là xã hội của nắm đấm, kẻ mạnh làm vua, không phải ban nãy bởi vì các cậu không đủ mạnh nên mới mặc kệ đám súc sinh kia thực hiện hành vi phạm pháp sao?

Nghe vậy Lâm Phong cùng những đồng học khác đều đỏ bừng mặt, có chút xấu hổ không dám nhìn Hạ Linh, cách đây vài ngày họ còn vai kề vai gọi nhau là bạn thân, vậy mà bây giờ thì sao, còn không phải vì an toàn của bản thân nên để mặc bạn thân của mình tự sinh tự diệt?

Đây chính là nhân tình thế thái, hoạn nạn mới biết lòng nhau...

Vương Ngự Thần không thèm nhìn, miệng nhếch nhếch nói tiếp.

- Không cần xấu hổ, lấy tình thế lúc đó các người làm vậy là không sai, thẳng thắn mà nói cậu Tạ Minh kia mới gọi là ngu xuẩn... Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, vừa rồi tôi chỉ khen hành động anh hùng của cậu chứ không hề khen cách làm của cậu.

Vương Ngự Thần hít một hơi, giọng nói trở nên trầm trọng hơn, từng chữ từng chữ rơi vào tai từng người trong phòng.

- Xã hội bây giờ đã không còn là xã hội pháp trị như trước nữa, mạnh ai nấy sống, mạnh được yếu thua, cho nên đáng tin cậy nhất vẫn chỉ có bản thân mình, nhờ vả người khác cũng được, sống dưới cái bóng của người khác cũng được, bất quá cuối cùng dựa vào cũng chỉ có chính bản thân mấy người mà thôi. Nếu như lúc này tôi và Trầm Tuyết Ngưng không đến kịp thì mấy người sẽ như thế nào? Các cậu đứng bàn quan xem kịch vẫn tiếp tục xem kịch... Tạ Minh cậu nhất định sẽ bị ba tên kia đánh hội đồng tới chết, còn Hạ Linh sẽ bị cưỡng hiếp như trong kịch bản. Tôi nói có đúng không?

Dứt lời, mọi người lâm vào trầm mặc, Vương Ngự Thần nói không sai, nếu hắn và Trầm Tuyết Ngưng không tới kịp thì đám Lâm Phong sẽ không có gì thay đổi, tiếp tục đứng xem tuồng, nhưng còn Tạ Minh thì không, hắn cũng là người biết rõ năng lực của bản thân, ba tên kia nhưng là người có can đảm đánh nhau với thầy ma, mà thầy ma đáng sợ cỡ nào ai ai cũng đều rõ ràng. Tạ Minh dám chắc nếu sự việc tiếp tục diễn ra thì hắn sẽ bị đánh chết thật, bằng không đám Lâm Phong cũng đã không vì sợ hãi ba tên đó mà lựa chọn đứng ngoài cuộc rồi, chỉ là hắn không thể trơ mắt đứng nhìn bạn bè của mình bị lăng nhục được.

Cảm nhận được tâm tình của mọi người, Vương Ngự Thần không để ý tới Trầm Tuyết Ngưng đang kéo kéo tay áo ý bảo dừng lại, mà cứ mở miệng nói tiếp.

- Tâm tình nặng nề lắm đúng không, thế giới bây giờ chính là như vậy đấy, tôi đã từng sống trong một thế giới thu nhỏ của tận thế hiện tại, các người tượng tượng ra nó là địa ngục cũng không sai chút nào, mạng người và nhân tính chính là thứ không đáng tiền nhất. Không ngại nói cho các người nghe, tôi là một trong vô số người sống dưới tầng chót nhất của cái công ngầm đó, nhận đủ mọi sự chà đạp tàn khốc mà các người, cô ả cậu ả này không tài nào tưởng tượng ra nổi, so với tiểu thư Hạ Linh đây bị lăng nhục "thành công" chỉ có hơn chứ không kém. Vậy các người nghĩ rằng lúc đó tôi có cảm giác như thế nào?

Vương Ngự Thần vẫn duy trì nụ cười nhạt trên miệng, bất quá lúc này người xung quanh đã không còn cảm thấy hắn đáng sợ như lúc giết ba tên kia nữa rồi, ít nhất vẫn có dũng khí liếc mắt nhìn hắn.

Vương Ngự Thần thấy không có ai trả lời, lúc này mới hướng ánh mắt đến bên người Hạ Linh, nàng là người trong cuộc cho nên dễ dàng có được cảm xúc nhất.

- Chính là hận đi... Hận những kẻ đang mang tới sự nhục nhã đó cho anh...

Hạ Linh chỉ do dự một chút liền trả lời, bởi vì lúc đó nàng chính là hận ba tên kia cùng đám Lâm Phong tới thấu xương, cho nên nàng nghĩ Vương Ngự Thần cũng có cảm giác tương tự.

Tuy nhiên đáp lại nàng là cái lắc đầu hồ hững, Vương Ngự Thần lạnh nhạt mở miệng nói.

- Sai! Cảm giác của tôi lúc đó không hề có phần hận hay tức giận, dù có cũng là hận chính mình, nếu không phải vì bản thân yếu kém thì làm sao lại bị người khác đè đầu cưỡi cổ? Sống tại một thế giới người ăn người, kẻ mạnh mới có quyền được sống thoải mái thì làm sao có thể trách hay hận bọn họ được? Tôi mới không làm điều dư thừa đó. Lại nói cảm giác của tôi lúc bị chà đạp rất đơn giản, tôi chỉ mong mình đừng chết... Không sai, chính là cảm giác muốn được sống, dù bị tàn nhẫn hành hạ lăng nhục như thế nào thì vẫn phải sống, bởi vì chỉ có sống sót mới có thể chờ đến ngày ngẩng cao đầu, nói với người trong thiên hạ rằng tôi vẫn có tôn nghiêm danh dự, mà đó cũng là lúc tôi trả thù và xóa đi nỗi nhục nhã trong quá khứ.

- Tôi giết ba người kia vì biết chắc rằng bọn chúng trước sau gì bọn chúng cũng chết, một khi Hạ Linh biến mình trở nên mạnh mẽ hơn thì cũng sẽ tìm tới

bọn chúng báo thù, đây là điều tốt, bất quá tôi lại không có thời gian để chờ cô ấy mạnh lên rồi tự mình đi kết liễu chúng, tôi không có dư thừa vật tư để cung cấp cho ba con heo chờ mỡ...

Nghe những lời Vương Ngự Thần nói, tất cả mọi người đều rung động thật sâu, nghe thì hoang đường khó tin nhưng họ lại không thể phản bác được, đồng thời cũng sâu sắc bội phục Vương Ngự Thần, trải qua một đoạn quá khứ tăm tối kia vậy mà người nam nhân này vẫn sống cho tới bây giờ, hơn nữa còn là một nam nhân có thực lực cường đại khiến người ta tin phục.

Hạ Linh và Tạ Minh đồng dạng khắc ghi những lời nói ấy vào tâm khảm, âm thầm ghi nhớ, tâm tình của Hạ Linh không còn mang sự hận thù và chán ghét đối với đám Lâm Phong nữa, nàng hiểu rõ đối lại là nàng vào tình huống đó khẳng định cũng không khá hơn là bao, sợ hãi là bản năng của con người, ai mà không có lúc sợ hãi chứ. Vì vậy thái độ của nàng bây giờ ngoại trừ hồ hững thì cũng là lạnh nhạt, dù không tốt nhưng ít nhất cũng đỡ hơn ban nãy nhiều rồi, chỉ duy đối với Vương Ngự Thần là càng thêm sùng bái kèm theo tình cảm đặc thù mà thôi.

Trầm Tuyết Ngưng trong lòng thầm bội phục Vương Ngự Thần, không chỉ về việc ổn định thế cục căng thẳng mà còn bội phục con người hần, nàng không nghĩ tới người đàn ông này vậy mà lại có một đoạn quá khứ như vậy, nhìn con người và khí chất hiện tại của hần nàng cứ tưởng hần là một ông trùm của thế giới ngầm, vừa đáng sợ, vừa bá khí lại vừa có khả năng lãnh đạo. Từ nhỏ đến lớn đây là người đầu tiên mà Trầm Tuyết Ngưng nâng kính nể.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chia trang bị

Thấy tâm cảnh mọi người biến hóa theo đúng những gì mình muốn, Vương Ngự Thần mới nở nụ cười chậm rãi nói.

- Các người đều là tiểu thư công tử đài các, chưa hoàn toàn thích nghi được là điều dễ hiểu, nhưng mà sống thêm một thời gian nữa các người sẽ dần dần nhận ra bộ mặt thật của thế giới này, bây giờ nói đến tương lai một chút, tôi đang muốn thành lập một thế lực để sinh tồn trong tận thế, ai muốn theo tôi thì đứng bên tay phải của tôi... Có điều tôi phải nói trước, nếu đã theo tôi rồi sau này sẽ phải nghe theo lệnh của tôi, tuyệt đối tin tưởng mệnh lệnh và cách làm việc của tôi, không được phép dị nghị, trong tình huống tôi cho phép có ý kiến thì mới được tham gia phát biểu. Đương nhiên lúc chiến đấu tôi sẽ không sử dụng các người như pháo hôi hay gì gì đó, các người sẽ nhận được bảo hộ của tôi trong khả năng mà tôi có thể, trên chiến trường các người sẽ là đồng đội chiến hữu của tôi. Và có một điều tôi bảo đảm, đi theo tôi, các người sẽ không bao giờ thiếu cái ăn cái mặc cả, lúc cần sống hưởng thụ các người sẽ được sung sướng như ý muốn, chỉ cần không làm ra hành vi tương tự như ba tên cận kề vừa rồi, tôi tuyệt đối không xen vào đời tư của các người.

Mấy câu nói của Vương Ngự Thần đã kéo mọi người về thực tế, trừ bỏ Trầm Tuyết Ngưng và Hạ Linh gần như không chút do dự lựa chọn đi theo hần ra, những người còn lại kể cả Tạ Minh đều lâm vào trầm mặc suy nghĩ, bất quá trầm mặc này không hề kéo dài, Tạ Minh chớp mắt vài lần đã bước về phía trước đứng bên cạnh Trầm Tuyết Ngưng, đồng thời còn có Lâm Phong, một người mà Vương Ngự Thần không hề nghĩ tới.

Hần vốn chỉ định lôi kéo được Hạ Linh và Tạ Minh hai người này thôi, không ngờ còn có cả Lâm Phong nữa, kết quả này tính ra cũng không tồi chút nào.

Vương Ngự Thần hướng bốn người Trầm Tuyết Ngưng gật đầu rồi trầm giọng nói.

- Tốt lắm, vậy các người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta sẽ rời đi. Tuyết Ngưng, đưa cho mấy người Hạ Linh chút đồ ăn, còn những người không gia nhập thì mỗi người một ổ mì và một chai nước khoáng.

- Vâng!

Trầm Tuyết Ngưng y lệnh làm theo.

Mọi người nhận được thức ăn và nước uống đều vô cùng cao hứng, đã mấy ngày rồi họ không ăn gì, tận thế đã qua ba ngày, đồng nghĩa với việc ba ngày rồi họ không nhét gì vào bụng, mà nước thì cũng đã hết từ hôm qua, nếu muốn ăn nhất định phải xuống nhà ăn bên dưới, nhưng nơi đó đã bị đại lượng thủy ma chiếm đóng nên căn bản là không ai dám đi.

Vốn người sống sót trong trường cũng không phải ít như vậy, bất quá đều vì đói khát nên đã rời đi hết rồi, những người ở lại một phần là vì sợ, một phần vì ôm hy vọng vào những người đi tìm thức ăn, hy vọng bọn họ sẽ trở về. Đáng tiếc ngoại trừ Trầm Tuyết Ngưng dẫn về một siêu cấp cao thủ ra thì không ai trở về nữa, mà ba nam sinh kia cũng do tâm lý tuyệt vọng nên đã bộc lộ bản mặt đen tối của mình, vừa vận bị Vương Ngự Thần bắt gặp giết chết.

Vương Ngự Thần dẫn theo bốn người đi sang phòng bên cạnh, nói là phòng bên cạnh nhưng cũng cách căn phòng vừa rồi hai cái. Hần có ít chuyện không muốn cho người ngoài biết, đã không liên quan gì thì tại sao phải chia sẻ cho họ? Giúp họ khai sáng chút đầu óc là đã không tuyệt tình lắm rồi, ở thế giới này, bản thân mình càng mạnh, người khác càng yếu mới là vương đạo, mình mạnh họ cũng mạnh vậy cũng không sao, chỉ là nếu mình là người giúp bọn họ mạnh vậy thì có vấn đề rồi.

Đưa mắt ra hiệu Lâm Phong đóng kín cửa phòng, cũng kéo hết rèm cửa xuống, Vương Ngự Thần lúc này mới bày ra một bộ mặt khác hoàn toàn.

- Các người là những con dân đầu tiên của tôi, cũng là những viên đại tướng của tôi sau này, tôi không có suy nghĩ làm bá chủ thế giới, chỉ cần có một chỗ đứng an toàn không một sinh vật nào có thể xâm phạm là tốt rồi, trong tình thế bắt buộc, dù có làm bá chủ thế giới thì có làm sao?

Trong giọng nói lộ ra hào khí ngất trời khiến bốn người Trầm Tuyết Ngưng đều khí huyết sôi trào, nội tâm càng hướng về Vương Ngự Thần hơn nữa, chỉ cần nam nhân này cho họ một cuộc sống tốt, họ cũng không ngại trung thành giao tính mạng mình cho hắn.

- Trước tiên tôi có một vài món đồ dành cho các người.

Nói xong hắn móc từ trong không gian trữ vật ra hơn chục trang bị vật phẩm.

- Thế giới biến đổi, đẩy chúng ta vào tận thế đồng thời cũng cho chúng ta cơ hội để trở nên mạnh mẽ, siêu phàm nhân loại trước kia...

Vương Ngự Thần tỉ mỉ giải thích việc hệ thống hỗ trợ Hành Giả và các thông tin liên quan đến việc cường hóa sức mạnh bản thân, việc này dẫn đến một trận thôn thức cùng khiếp sợ cho ba người Tạ Minh.

Chờ khi mọi người đã ổn định cảm xúc Vương Ngự Thần mới không nhanh không chậm nói.

- Ở đây là những trang bị mà tôi chém giết thầy ma kiếm được, kinh nghiệm và được tề cũng từ giết quái mà ra, hiện tại các người chọn cho mình một con đường đi cố định rồi lựa chọn trang bị, tránh sau này chọn chức nghiệp lại cường hóa sai hướng. Hạ Linh, anh đề nghị em lựa chọn thuần thú sư, tính thân của em biến dị, cũng là một dạng người tiến hóa, anh có một quyền kỹ năng liên quan đến chức nghiệp này cho nên em sử dụng là thích hợp nhất.

Nghe thấy có sách kỹ năng, ba người Trầm Tuyết Ngưng nhin không được một trận hâm mộ, bất quá nghĩ đến là chức nghiệp thuần thú sư liền dập tắt sự hâm mộ trong lòng đi.

Hạ Linh đối với Vương Ngự Thần đã đến trình độ nói gì nghe nấy, ngay lập tức học xong kỹ năng rồi.

*Quái Thú Phục Tùng: Phóng thích kỹ năng tiêu tốn 20 điểm MP, trong phạm vi hai cây số kêu gọi một sinh vật biến dị có đẳng cấp không cao hơn người thì pháp đến phục tùng, thời gian hồi chiêu: 12 tiếng. Sau khi chuyển chức nghiệp thuần thú sư, kỹ năng sẽ tiến hóa thành Triệu Hồi Quái Thú. Đây là bản kỹ năng biến dị cấp A (S cao nhất, S-A-B-C-D-E-F)

- Kỹ năng biến dị cấp A?

Vương Ngự Thần có chút không ngờ đến, kỹ năng "tùy tiện" rơi ra từ người thầy ma này vậy mà lại là biến dị cấp A, chẳng trách lại có thể từ trong phạm vi hai cây số kêu gọi quái thú đến phục tùng, đây cũng quá nghịch thiên rồi, vận khí cô gái Hạ Linh này xem ra không tệ nha...

Lặng lẽ cảm thán, Vương Ngự Thần lại đưa cho nàng một đôi bao tay trang bị, cộng thêm 20HP, hồi MP tăng 5%, một cái áo phòng ngự tăng 60HP.

Trầm Tuyết Ngưng bởi vì có tập luyện trước đó với Vương Ngự Thần, đồng thời nàng cũng thích chiến đấu bằng kiếm cho nên liền đi theo đường Tốc Kiếm, chọn một cái giáp quần tăng 3 tốc độ và 15HP, một đôi giày 4 tốc độ. Nháy mắt liền vượt qua tốc độ của Vương Ngự Thần, điều này khiến nàng cực kỳ hài lòng.

Tạ Minh thì lại không biết vì lý do gì đi chọn Vong Linh Pháp Sư làm chức nghiệp tương lai, vốn định chọn là Pháp Sư Triệu Hoán nhưng tạm thời không có vũ khí liên quan nên đành phải chọn qua Vong Linh Pháp Sư. Một cây ma trượng từ vong 12-16 sát thương, kèm theo kỹ năng triệu hoán bộ xương.

*Bộ Xương Triệu Hoán:

- Đẳng cấp: 1
- HP: 150/150
- Lực lượng: 6-8
- Tốc độ: 5
- Cốt đao: Sát thương 40/50

Kỹ năng này tiêu hao 5MP, mỗi lần chỉ triệu hồi được 1 con, Tạ Minh đối với kỹ năng này đã đủ hài lòng, bởi vì vũ khí của hắn đã gần tiếp cận với vũ khí chức nghiệp nên có kỹ năng kèm theo là chuyện bình thường, còn lại hắn lấy thêm một cái áo phòng ngự và giáp quần tương tự với hai nữ nhân trước.

Lâm Phong không đợi Vương Ngự Thần phản phó liền lựa chọn cho mình một chức nghiệp liên quan tới chiến đấu, mặc dù vị trí này dễ chết nhưng cũng là dễ sống nhất, ở thời gian đầu còn hơi khó khăn bất quá càng về sau hắn lại là người sống dai nhất, ai bảo hắn trâu bò nhất đâu...

Một thanh kiếm ngắn một tay 30-40 sát thương và một cái khiên 40 cường độ (giống như phòng ngự, đánh vào khiên lấy sát thương gây ra trừ đi cường độ = thương tổn chịu đựng), một áo phòng ngự, một bao tay và một chiếc mũ cô điển +40HP.

Nháy mắt hắn liền so với Vương Ngự Thần còn trâu bò hơn một đoạn.

Tất cả các trang bị trên đều ở đẳng cấp 1 và còn là trang bị tân thủ, cho nên độ bền đều là 30/30, không quá dễ hỏng cũng không quá bền, chiến đấu cường độ cao tầm một tuần là hỏng mất.

Chương 18: Thổ lộ

Phân phát xong đồng trang bị, Vương Ngụy Thần chỉ còn giữ lại vài thanh vũ khí trên người, cũng không phải hắn không muốn dùng đồng trang bị đưa cho đám Trầm Tuyết Ngưng mà căn bản là hắn dùng không được, bởi vì chức nghiệp đặc thù nên Vương Ngụy Thần chỉ có thể đeo trang bị chức nghiệp của mình, ngoài ra không thể sử dụng bất kỳ trang bị nào khác.

Nếu đã dùng không được vậy chi bằng đưa cho đám thuộc hạ, vừa tăng thiện cảm vừa giúp họ nâng cao năng lực sống sót, hỗ trợ được cho mình nhiều hơn trong chiến đấu.

Giải quyết xong vấn đề trang bị, Vương Ngụy Thần yêu cầu mọi người đi nghỉ ngơi, chính mình cũng chọn một góc rồi nằm xuống ngủ, tinh thần của hắn đã sớm kiệt quệ, kéo dài thêm nữa chắc hắn sẽ phát điên mất.

Lần này ngủ thật sự say, hai cô gái Trầm Tuyết Ngưng và Hạ Linh đã vượt qua phạm vi an toàn trong nhận thức vậy mà hắn cũng không tỉnh dậy, tiêu hao ngày hôm nay không thể không nói là quá lớn đối với Vương Ngụy Thần.

- Ngưng Ngưng, sẽ không làm anh ấy tỉnh dậy chứ, nhìn anh ấy ngủ như vậy hình như rất mệt...

Hạ Linh có chút lo lắng nói, nàng thấy Vương Ngụy Thần ngủ mà không hề cảnh giác, lấy cách làm người mà hắn đã thể hiện nàng không tin hắn không có phòng bị với ngoại giới trong lúc ngủ, đây là những gì nàng đọc trong sách, chỉ cần trong tiềm thức của con người có thói quen thì cho dù lúc ngủ cũng sẽ có những phản ứng không khác gì khi tỉnh táo.

Trầm Tuyết Ngưng nhìn gương mặt điển trai mang theo vẻ cương nghị, nghĩ đến tình cảm phức tạp trong lòng liền nhin không được muốn nhìn hắn nhiều một chút, ngoài miệng vẫn nói.

- Ủ! Hôm nay anh ấy chiến đấu với rất nhiều thầy ma, buổi chiều lại liên tục sử dụng kỹ năng tiêu hao tinh thần lực, anh ấy cũng là con người làm sao không biết mệt cơ chứ. Được rồi, cậu cũng ngủ một chút đi, tớ canh chừng, lát nữa đôi ca sẽ tới phiên cậu canh.

Hạ Linh hiểu ý của Trầm Tuyết Ngưng, nếu là lúc bình thường hai nàng có lẽ không cần phải làm việc dư thừa này, nhưng hiện tại Vương Ngụy Thần đã quá mệt mỏi, ngay cả phòng bị cũng bắt cần, cho nên phải có người giúp hắn canh chừng xung quanh mới bảo đảm an toàn được.

Hạ Linh vừa quay đầu định đi tìm chỗ nằm xuống thì chợt nghĩ tới điều gì, nàng xoay người nhìn Trầm Tuyết Ngưng nhẹ giọng hỏi.

- Ngưng Ngưng, cậu cũng thích Thần ca phải không?

Nghe câu hỏi của Hạ Linh, Trầm Tuyết Ngưng giật nảy mình, khuôn mặt trở nên đỏ bừng như quả gấc. Biểu hiện của nàng rơi vào mắt Hạ Linh càng tăng thêm phỏng đoán của nàng.

Hạ Linh âm thầm cười, mắt nhìn sang Vương Ngụy Thần đang ngủ say.

- Tình huống của thế giới hiện tại thật dễ khiến người ta nảy sinh tình cảm với một người, cậu nói xem hai ta sau này phải làm sao đây, cả tớ và cậu đều thích anh ấy, liệu rằng đến lúc đó sẽ phải giành tranh đấu giành tình cảm của anh ấy sao? Thật sự tớ không muốn điều đó xảy ra...

Khuôn mặt xinh đẹp như trong tranh vẽ của nàng tràn ngập nỗi khó xử.

Trái ngược với nàng, Trầm Tuyết Ngưng sau khi lấy lại bình tĩnh liền thản nhiên cười.

- Cậu nghĩ quá nhiều rồi, cậu cũng đã nói tình huống thế giới hiện tại đặc thù, vậy thì tại sao không dùng cách đặc thù giải quyết...

Hạ Linh kinh ngạc nhìn Trầm Tuyết Ngưng.

- Ý cậu là hai ta?..

- Ủ! Hơn nữa, Vương Ngụy Thần sau này sẽ càng cường đại hơn, lúc đó sẽ là anh ấy lựa chọn nữ nhân của mình chứ không phải tớ và cậu lựa chọn anh ấy, điểm này cậu hiểu mà phải không? Thế mạnh của hai ta là một trong những người đi theo anh ấy, cùng anh ấy sát cánh sớm nhất...

Trầm Tuyết Ngưng đang nói giữa chừng thì bàn tay mềm mại nhỏ nhắn chợt bị một bàn tay thô ráp to lớn khác cầm lấy, đứng bên cạnh nàng, Hạ Linh cũng bị chụp lấy tương tự. Hai nàng đánh một cái giật thót vội vàng nhìn xuống chủ nhân của bàn tay to lớn kia.

Chỉ thấy Vương Ngụy Thần không biết đã tỉnh từ lúc nào đang hí hóp mắt nhìn hai nàng cười cợt.

- Anh... anh tỉnh rồi?

Hạ Linh hoảng loạn vội vàng cúi đầu xuống, không muốn cho Vương Ngự Thần thấy hai gò má đỏ rực của nàng, đáng tiếc vành tai hồng hào đã bán đứng nàng từ sớm rồi, Trầm Tuyết Ngưng lá gan lớn hơn, nuốt ực một ngụm nước bọt lấp bắp nhìn Vương Ngự Thần hỏi, nàng không sao ngờ đến hai người nói chuyện vậy mà đánh thức hân dật rồi, có phải hân đã nghe cuộc hội thoại giữa các nàng rồi không? Càng nghĩ mặt Trầm Tuyết Ngưng càng đỏ hơn, dường như là sắp có thể vắt ra nước tới nơi.

Thấy hai người xấu hổ, Vương Ngự Thần nhìn xuống con buồn ngủ hướng hai nàng chăm chọc một phen.

- Hai người nói chuyện không kiêng nể như vậy, anh dù có ở trong mộng đẹp cũng bị kéo dậy.

Nữ nhân xinh đẹp trước mặt, nói Vương Ngự Thần không động tâm là sai, hân cũng phải Liều Hạ Huệ, chưa kể trong quá khứ hân cũng không phải người sạch sẽ gì, làm sát thủ thường phải chịu áp lực rất lớn, những lúc đó hân liền tìm tới nữ nhân để phát tiết, cho nên đối với nữ nhân xinh đẹp bình thường vẫn là có cảm giác, càng đừng nói mỹ nữ cực phẩm như hai người đây...

Bị Vương Ngự Thần chọc ghẹo, Trầm Tuyết Ngưng càng thêm xấu hổ, nàng cúi đầu lí nhí hỏi tiếp.

- Vừa rồi anh... anh đã nghe thấy em và Hạ Linh nói chuyện ạ?

- Những gì nên nghe anh đều nghe không sót chữ nào..

Vương Ngự Thần còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "không sót" khiến hai thiếu nữ kích động hận không có một cái lỗ để chui xuống.

Hít sâu thở mạnh vài hơi, Trầm Tuyết Ngưng đánh bạo hỏi một câu.

- Vậy anh có chấp nhận bọn em không?

Hạ Linh cũng ngẩng đầu dùng ánh mắt trông mong nhìn Vương Ngự Thần.

Nghe xong, tâm tư trôi chốc mỹ nữ của Vương Ngự Thần tự dưng không cánh mà bay, nhìn bộ dạng nghiêm túc của hai người, đoán chừng hôm nay không cho các nàng câu trả lời thì đừng hòng ngủ tiếp được nữa, bất đắc dĩ hân đành phải nói.

- Các em hỏi câu này có hơi dư thừa rồi phải không?

Nói giữa chừng hân bỗng ngưng lại, ngay lúc Trầm Tuyết Ngưng và Hạ Linh tâm tình sắp rơi vào đáy cốc, mặt mũi tái nhợt thì hân lại nói tiếp.

- Bây giờ hai em đi hỏi tất cả nam nhân trong thiên hạ xem, có người nào sẽ từ chối được? Phòng chừng có là sư thầy cũng muốn hoàn lương tới nơi rồi... Anh cũng là đàn ông a!!

Nói câu cuối cùng Vương Ngự Thần gần như là than thở, ngay lập tức hai cô gái từ địa ngục phóng thẳng lên thiên đường, tâm tình thay đổi kịch liệt dẫn đến kích động không sao tả nổi, vốn da mặt mỏng như Hạ Linh cũng nhìn không được run giọng hỏi.

- Vậy là... vậy là anh chấp nhận bọn em rồi??

Vương Ngự Thần nhún vai, từ trong không gian trừ vật mấy bộ quần áo dày lót dưới sàn bên cạnh sau đó vỗ vỗ.

- Tốt lắm, mau tới đây ngủ đi, sau này chúng ta sẽ bàn tiếp, chờ một thời gian để ổn định thực lực của mọi người đã, được không?

- Vâng!

Lần này hai nàng trở nên ngoan ngoãn như mèo con, cùng nhau nằm xuống hai bên Vương Ngự Thần, chẳng bao lâu liền ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Liệt sát giả lại xuất hiện

Giấc ngủ không biết kéo dài bao lâu, bỗng dưng cơ thể Vương Ngự Thần run bắn, đôi mắt nhắm chặt mở bừng ra, bầu trời bên ngoài nhá nhem tối, ánh trăng mờ ảo chiếu lên người hai thiếu nữ ngủ say bên cạnh.

Vương Ngự Thần không đánh thức hai nàng mà chỉ lặng lẽ đi tới mở cửa rồi bước ra khỏi phòng.

Đứng trên lan can nhìn ra xa xa, mặc dù điện đã tắt, không gian chìm trong bóng tối vô tận chỉ dựa vào chút ánh sáng trăng le lói để thấy được cảnh vật

xung quanh, nhưng mắt Vương Ngự Thần vốn đã tốt lại được cường hóa cho nên tầm nhìn ban đêm của hắn cũng không dưới 500m

Ở ngoài cổng chính, gần cuối con đường, Vương Ngự Thần rõ ràng thấy được một cái bóng to đùng đang lặng lẽ đứng ở đó, đôi mắt đỏ rực mang theo vô tận sát khí cuồng bạo nhìn chằm chằm vào hắn, trong khoảnh khắc đó Vương Ngự Thần cảm thấy máu huyết trong cơ thể dần trở nên không ổn định.

- Là mày đúng không?

Khoảng cách quá xa làm cho Vương Ngự Thần không xác định được hình dáng của cái bóng kia, nhưng hắn dám chắc đó chính là thứ đã đuổi giết hắn và Trầm Tuyết Ngưng hôm qua, "Liệp Sát Giả", bởi vì cảm giác này giống y đúc lần đầu hắn chạm trán với nó.

Như để đáp lại câu hỏi của Vương Ngự Thần, con quái vật hướng hắn rống to một tiếng, âm thanh kinh thiên động địa vang vọng bốn phương tám hướng, đám người trong phòng giật mình vội vàng tỉnh dậy.

Trầm Tuyết Ngưng và Hạ Linh không thấy Vương Ngự Thần đâu nhất thời một trận hoảng hốt, cả hai chạy nhanh ra khỏi phòng thì thấy Vương Ngự Thần đang đứng trên lan can nhìn chằm chằm về phía trước.

Tạ Minh, Lâm Phong lúc này cũng chạy ra tới, định mở miệng nói gì đó thì bị cảnh tượng bên dưới dọa cho cứng họng, không thốt được nên lời.

Bên dưới sân trường đám thầy ma vốn yên tĩnh ngơ ngẩn không biết làm gì thì nay trở nên điên cuồng bất thường, tất cả nhao nhao gào thét lao ra khỏi cổng trường, cảnh tượng hỗn loạn bất ngờ khiến mọi người sững sờ không hiểu mô tê gì cả.

Hống!!!

Chợt một tiếng gầm càng thêm đáng sợ hơn vừa rồi vang lên, bốn người Trầm Tuyết Ngưng chuyển dời ánh mắt tới cuối con đường, không gian tối đen họ không thấy được gì cả nhưng vẫn lơ mơ cảm nhận được có một cái gì đó rất lớn đang lao về phía này.

Trông mắt Trầm Tuyết Ngưng bỗng co rụt lại, nàng quay sang nhìn Vương Ngự Thần nói với giọng run rẩy.

- Thần ca, là nó...

Vương Ngự Thần không trả lời, hiện tại trong lòng hắn dâng lên một con buồn bực khó hiểu, tức giận... rất tức giận, mà ngọn nguồn đến từ ánh mắt và tiếng gầm của con quái vật kia. Con giận dần xâm chiếm lý trí của hắn, đôi mắt xoác cái trở nên đỏ rực như ác ma, trông rất kinh khủng.

Qua hồi lâu hắn mới mở miệng nói một câu.

- Các người ở đây, tôi phải đi giết con quái kia...

Nói rồi không để mọi người kịp phản ứng, hắn tung người nhảy xuống.

- Thần ca!!

- Thần ca!!

Hai cô gái hoảng sợ kêu lên, Tạ Minh và Lâm Phong cũng lo lắng nhìn xuống dưới, đây là tầng ba a, khoảng cách xuống mặt đất ít nhất cũng hơn mười mét, nếu là người bình thường nếu muốn sống chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Có điều Vương Ngự Thần không phải người thường, hai chân hắn vừa chạm đất liền lộn một vòng, nhẹ nhàng hóa giải lực phản chấn, sau đó như một mũi tên rời cung bắn thẳng về phía trước.

Trừ Trầm Tuyết Ngưng đã sớm biết năng lực của Vương Ngự Thần ra thì ba người Hạ Linh đều tròn tròn mắt.

- Lợi hại... Thần ca thật quá lợi hại...

...

Vương Ngự Thần cố gắng áp chế lửa giận trong lòng xuống, bất quá có một điểm rất kỳ lạ, chỉ cần hắn có ý định giết chết Liệp Sát Giả thì sự khó chịu trong người sẽ không cánh mà bay, còn nếu tập trung vào không chế sự khó chịu thì nó không những không giảm xuống mà còn tăng nhanh hơn.

Vì vậy Vương Ngự Thần quyết định tập trung sự chú ý vào Liệp Sát Giả, sát khí trong mắt bốc lên lãnh liệt.

Dọc đường chạy xuyên qua bầy thầy ma mà không một con nào tấn công hắn, tâm tư khê động, Vương Ngự Thần cố tình lẩn vào trong thi đàn, che giấu thân ảnh vào màn đêm, hoàn toàn thoát khỏi tầm nhìn của Liệp Sát Giả.

Mất đi mục tiêu, Liệp Sát Giả gầm lên phẫn nộ, đôi tay khổng lồ vung tới trước, đập bẹp không ít thầy ma đang lao tới.

Nhìn từ trên cao xuống có thể thấy được một hung thần to lớn đứng ở trung tâm, xung quanh là biển người đông như kiến không ngừng lao về phía hung thần với ý đồ quật ngã hắn xuống.

Liệp Sát Già điên cuồng gầm thét, mỗi lần vung tay là có một đám thầy ma bị tát thành thịt vụn, không có bất kỳ con thầy ma nào có thể tiếp cận được nó, đây rõ ràng là đơn phượng tàn sát.

Vương Ngự Thần không ngừng di chuyển trong thi đàn, tìm kiếm cơ hội tập kích tốt nhất.

Mắt thấy Liệp Sát Già giờ tay chuẩn bị đòn tấn công tiếp theo, Vương Ngự Thần như mãnh hổ thức tỉnh phóng thẳng tới trước, thầy ma cản đường đều bị chiến kích phanh thầy, mãnh vụn cơ thể cùng tàn chi văng tứ tung khắp nơi.

Nhắm chuẩn một lần cơ hội này, Liệp Sát Già vừa đập tay xuống đất đè chết mấy thầy ma, Vương Ngự Thần đột ngột nhảy lên cao.

Chiến kích xoay tròn trong không trung sau đó về một quỹ tích đồ rục lên không kị, bởi vì Liệp Sát Già đang cúi người nên phần đầu vừa vịn nằm ngay trước mũi kích, lãnh trọn một chiêu Tàn Sát của Vương Ngự Thần.

Hống!!!

Liệp Sát Già đau đớn gào lên thống khổ, đầu ngửa ra sau, cơ thể ầm ầm ngã xuống, bất quá cánh tay không hề lúc ngã vung mạnh lên cao.

Vương Ngự Thần biến sắc vội vàng giờ chiến kích chắn ngang người.

Rầm!!

Hai thân hình một lớn một nhỏ cùng nhau ngã vật xuống đất.

Lượng máu của Vương Ngự Thần rút còn hai phần ba, xương sườn gãy ít nhất hai cái, đau đớn ề ề ám toàn thân truyền tới hần cần răng đứng dậy vọt tới bên người Liệp Sát Già, con quái vật này vẫn chưa có chết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cổng địa ngục mở ra!

Liệp Sát Già dính trọn một chiêu Tàn Sát, phần đầu bị tạc mất hơn phân nửa để lộ xương sọ ở bên trong, có điều như vậy vẫn chưa đủ khiến nó mất mạng. Đau đớn làm Liệp Sát Già càng thêm điên cuồng, thân hình khổng lồ lần một vòng trên đất đè chết không biết bao nhiêu thầy ma, cả Vương Ngự Thần đang sắp tới gần cũng không thể không lựa chọn tạm thời né tránh.

- Súc sinh chết tiệt!

Hai mắt Vương Ngự Thần bắn ra hung quang tàn bạo, quanh người mơ hồ tỏa ra một thứ khí thế hắc ám cường liệt khiến người khác sợ hãi, trong khoảnh khắc Lửa Địa Ngục từ trong cơ thể hần bắn ra chiếu rọi một vùng trời đen tối.

- Chịu chết!!!

Gầm lên một tiếng, Vương Ngự Thần nhét hai bình MP vào miệng sau đó lao tới Liệp Sát Già, cả người hần bốc lên hỏa diễm phừng phừng, một phản nhanh chóng bao lấy chiến kích.

Mặc dù tốc độ của Liệp Sát Già không chậm nhưng vì trọng thương nơi đầu nên ít nhiều có chút choáng váng, lảo lộn lung tung hồi lâu vẫn chưa đứng dậy được, Vương Ngự Thần chỉ chờ có thế, thân hình hần như lưu tinh liên tục biến ảo trong bóng tối, chẳng mấy chốc đã tiếp cận đầu Liệp Sát Già.

Không có cầu kỳ hoa mỹ, Vương Ngự Thần chỉ đơn giản cầm chiến kích thẳng vào đầu Liệp Sát Già, Lửa Địa Ngục điên cuồng thiêu đốt, lớp phòng ngự dày đặc trên đầu Liệp Sát Già rất nhanh liền bị đốt xuyên qua.

Hống!! Hống!!!

Tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng trong không trung rất lâu sau mới tiêu tán, não của Liệp Sát Già bị ngọn lửa thiêu cháy thành bụi phấn, sinh cơ hơn một ngàn điểm nhảy mất chỉ còn lại con số 0 tròn trĩnh.

Thời điểm Liệp Sát Già chết đi, một loạt các thông báo nhảy lên trong đầu Vương Ngự Thần.

"Tiêu Diệt Liệp Sát Già nhận được 1000exp."

"Thăng cấp đẳng cấp 3."

"Đạt Thành Tựu người đầu tiên tiêu diệt Liệt Sát Giả ở khu E, nhận thưởng: + 2 cấp độ, + 1 trang bị Chức Nghiệp Trắng lv1."

"Đạt Thành Tựu người đầu tiên tiêu diệt Liệt Sát Giả bằng vũ khí hệ thống ở thế giới thứ 22, nhận thưởng: 1000 Bạc, 2 sách kỹ năng ngẫu nhiên."

*Thông tin nhân vật: Vương Ngự Thần.

- Chức nghiệp: Chiến Quỷ - Lữ Bố
- Đăng cấp: 5
- Bạc: Thiếc
- HP: 500/600
- MP: 34/60
- Lực lượng: 190
- Tốc độ: 34
- Thể lực: 118/130
- Tinh thần lực: 19

*Trang bị chức nghiệp Chiến Quỷ - Trang bị Trắng:

- Tên gọi: Hòa Phụng Bì Giáp
- Đăng cấp: 1
- 400HP
- 50 lực lượng
- 1 cấp kỹ năng Tàn Sát
- Dưới 20% HP nhận được lớp chắn sát thương 200 điểm.

*Kỹ năng:

- Lướt: gia tăng tốc độ trong khoảng khắc, lướt tới một vị trí cố định trong bán kính 3m.
- Chiến Quỷ: Biến thân thành trạng thái Chiến Quỷ, gia tăng toàn bộ chỉ số trong phạm vi lớn.
- Cổng Địa Ngục:???
- Điểm kỹ năng: 3

Vương Ngự Thần chỉ thấy một trận sáng chói đập đến, vết thương trước ngực chuyển biến tốt đẹp lên nhiều, không còn đau đớn như trước nữa, đồng thời hắn còn chú ý đến bảng kỹ năng của mình, "Cổng Địa Ngục:???" vì sao lại "???".

Vương Ngự Thần cộng hai điểm kỹ năng vào Lướt và Chiến Quỷ, do dự một chút rồi cũng cộng vào Cổng Địa Ngục một điểm, dù sao hắn cũng dư điểm kỹ năng mà.

Bất quá ngay sau khi cộng điểm vào kỹ năng Cổng Địa Ngục thì trước mặt Vương Ngự Thần bỗng xuất hiện một vùng xoáy không gian, từng đợt khí tức hắc ám kinh khủng truyền ra từ trong đó.

Còn không đợi Vương Ngự Thần kịp phản ứng, thân thể hắn đã bị khí tức hắc ám ảnh hưởng trở nên bành trướng, Vương Ngự Thần bị cơn đau bất thành linh đập tới làm đầu óc trở nên mụ mị.

Vương Ngự Thần vốn cao 1m8, lúc này đã vượt quá 2m và không có dấu hiệu ngừng lại, mãi tới lúc vượt quá 2m5 thì mới chậm rãi kết thúc.

Toàn bộ cơ thể hắn hoàn toàn biến dạng, làn da màu đỏ sẫm khô sạm, chạy dọc thân thể là vô số đường nứt chảy ra máu, nhiệt độ khủng khiếp khiến không khí chung quanh bốc hơi thành từng đoàn khói trắng.

Trên lưng, tay, chân mọc ra những gai xương dài nhọn, đặc biệt là phần lưng và vai, giống như một vùng tinh cương chưa được khai thác. Khuôn mặt xương xẩu không khác gì đeo lên một tấm mặt nạ địa ngục, đôi mắt đỏ rực cùng với hai hàng răng nanh sắc bén tỏa ra hào quang như muốn ăn tươi nuốt sống mọi sinh vật.

Nhìn có vẻ kinh khủng nhưng Vương Ngự Thần hoàn toàn không mất đi không chế, hắn vẫn bình tĩnh xen lẫn chút ngạc nhiên quan sát biến hóa của cơ thể mình.

Không nói tới toàn bộ chỉ số cường hóa gia tăng trên phạm vi lớn, Vương Ngự Thần có cảm giác trong tay nắm giữ sinh mệnh của tất cả sinh vật sống.

Thích thú với lực lượng bộc phát cùng biến đổi của bản thân, một lúc lâu sau Vương Ngự Thần mới chú ý tới tình huống xung quanh, mặt đất dưới chân đã không còn là mặt đường nữa mà giống như một bãi chiến trường cổ đại hơn, khắp nơi tràn ngập một màu đỏ rực tà ác, trong không khí cũng âm u hắc ám.

Cái xác khổng lồ của Liệt Sát Giả đã bị máu cắn nuốt đến không còn, cây cối ven đường cũng trở thành vật chết tàn lụi.

Cách đó không xa, bốn người Trầm Tuyết Ngưng đang vui mừng khi nghe thấy tiếng hét thảm của Liệt Sát Giả, bọn họ biết Vương Ngự Thần đã thành công rồi, thế nhưng không được vài phút sau thì bốn người đồng thời ngã lăn ra đất.

Nếu lúc này có người ở bên cạnh sẽ nhìn thấy trên trang bị và vũ khí của họ bốc lên từng trận khói đen, đám khói đen này không tiêu tán mà dung nhập vào cơ thể bốn người.

Thời điểm cả bốn tỉnh lại thì đã không còn ở trong phòng học nữa, đứng trước mặt họ là một nhân ảnh cao gần 3m, toàn thân tỏa ra khí thế cường đại.

Nhìn hình dáng hơi có phần đáng sợ của nhân ảnh, đám Trầm Tuyết Ngưng không những không sợ mà còn dâng lên cảm giác vừa thân thiết vừa tôn sùng, giống như thể hắn là thần linh mà bọn họ thờ phụng vậy.

Ngay cả Vương Ngự Thần cũng có cảm giác tương tự, bốn "quái vật" trước mặt là con dân của hắn.

Không sai, là quái vật, bởi vì dáng vẻ bên ngoài của bốn người đã hoàn toàn thay đổi, không còn là tiểu thư công tử xinh đẹp như trước nữa, biến hóa của họ không khác gì Vương Ngự Thần, làn da khô khan hai màu đen đỏ, vô số đường rãnh chảy ra dung nham nóng bỏng. Chỉ có gương mặt và vóc dáng là vẫn giữ được nét tương tự so với lúc chưa biến hóa, cái này là điểm khác biệt thứ hai với Vương Ngự Thần sau đồng gai xương "uy vũ" kia.

Cùng lúc đó, bảng thông tin của Vương Ngự Thần đã bị thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bộ dạng mới

*Thông tin BOSS: Quý Vương!

- Loại BOSS: Thế Giới
- Đẳng cấp: 5
- Bậc: Bạc
- HP: 1940/2000
- MP: 98/120
- Lực lượng: 480
- Tốc độ: 68
- Thể lực: 240/260
- Tinh thần lực: 38
- Mức độ nguy hiểm: SSS

Chờ đã... Cái này là... Vương Ngự Thần tròn tròn mắt nhìn bảng thông tin của mình, từ khi nào mà hắn lại biến thành BOSS rồi vậy? Còn là BOSS Thế Giới nữa chứ... Đây là cái vấn đề quái quỷ gì???

Mức độ nguy hiểm: SSS?? Không đùa hắn đúng không? So với Liệt Sát Giả đúng là mạnh hơn thật, nhưng cũng không đến nỗi biến thái như vậy đi, SSS?

Trong thời gian ngắn Vương Ngự Thần khó mà tiêu hóa hết được sự thay đổi đột ngột này.

*Vùng Đất Địa Ngục:

- Quý Vương: Lữ Bố
- ???
- ???
- ???
- ...
- Nữ Hoàng Bóng Tối: Trầm Tuyết Ngưng "Quý", Hạ Linh "Quý"
- Doom: Tạ Minh "Quý", Lâm Phong "Quý"
- Kẻ Truyền Đạo Địa Ngục: Tạ Minh "Quý", Lâm Phong "Quý"
- Công Chúa Tasha: Trầm Tuyết Ngưng "Quý", Hạ Linh "Quý"
- ...

Tạm thời gác vấn đề đau đầu ở trên lại, Vương Ngự Thần nhìn vào bảng "Vùng Đất Địa Ngục", này rõ ràng là một bảng thông tin mới xuất hiện, đoán chừng là một cái gì đó giống như chức nghiệp của Hành Giả, nhưng đây là loại bổ nhiệm thân phận đặc thù chỉ có ở Địa Ngục Giới.

Trầm ngâm một lúc, Vương Ngự Thần liền đưa ra lựa chọn, một bảng hiển thị khác lập tức hiện ra.

*Tùy tùng Địa Ngục:

- Nữ Hoàng Bóng Tối: Trầm Tuyết Ngưng "Quý"
- Doom: Lâm Phong "Quý"
- Kẻ Truyền Đạo Địa Ngục: Tạ Minh "Quý"
- Công Chúa Tasha: Hạ Linh "Quý"

Thân phận mới được ấn định, bốn người Trầm Tuyết Ngưng hình thể một lần nữa thay đổi.

Sau lưng Trầm Tuyết Ngưng mọc ra một đôi cánh xương dài hơn mét, nhìn từ xa giống nhưng tám chân nhện nhện, trên đầu nàng có thêm một cái vương miện cỡ nhỏ, ở chính giữa khảm viên ngọc màu đỏ máu.

Hạ Linh không có thay đổi nhiều như Trầm Tuyết Ngưng, trên vai nàng chỉ khoác thêm một cái áo choàng màu đen, vừa vặn che đi cơ thể ngạo nhân của nàng.

Lâm Phong là người biến hóa lớn nhất, thân hình hắn trưởng to đáng sợ, đạt đến kích thước 5m hơn, sau lưng một đôi cánh quý không lồ chỉ cần mở ra là có thể che đi toàn bộ bầu trời trong mắt đám người Vương Ngự Thần. Hai tay hắn ôm một thanh cự kiếm có chiều dài vượt quá kích thước bản thân, phía tay cầm chảy xuống từng dòng dung nham nóng bỏng.

Tạ Minh trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành màu tím đen, tay cầm quyền sách cổ dày cộm, ngoài ra không có thay đổi gì lớn cho lắm.

Hết thấy một màn càng tăng thêm khảng định của Vương Ngự Thần, bọn hắn đã không còn là Hành Giả như bao người khác nữa, mà đã trở thành một chủng tộc hoàn toàn khác biệt, chủng tộc này do hắn chương quản và đến từ Địa Ngục, một nơi mà tưởng chừng như chỉ có trong truyền thuyết.

Khó trách hắn lại trở thành BOSS...

Song song với việc chấp nhận sự thật, Vương Ngự Thần biết con đường từ đây sẽ không còn đơn giản là thành lập thế lực như kế hoạch ban đầu nữa, hắn không còn là nhân loại thông thường, vì vậy muốn chiêu mộ người sống sót trở nên rất khó khăn...

Nhớ lại cảm giác bất thường thời điểm lần đầu gặp Trầm Tuyết Ngưng, cái cảm giác thôi thúc hắn tạo một phương trời cho riêng mình này... Vương Ngự Thần bỗng nhận ra có lẽ ngay từ đầu hắn đã không còn là nhân loại nữa rồi, một ngày hôm nay là vận mệnh của hắn.

"Cần phải lập một kế hoạch mới cho tương lai mới được..." Thầm nghĩ trong lòng, Vương Ngự Thần cẩn thận đánh giá lại bốn thuộc hạ của mình.

*Thông tin BOSS: Doom

- Loại BOSS: Tinh Anh
- Đăng cấp: 1
- Bậc: Thiếc
- HP: 240/240
- MP: 20/20
- Lực lượng: 20
- Tốc độ: 6
- Thể lực: 40/40
- Ma kiếm Von"gra (vũ khí cơ bản): 120/150
- Kinh nghiệm tăng cấp: 0/50

*Thông tin BOSS: Nữ Hoàng Bóng Tối

- Loại BOSS: Tinh Anh
- Đăng cấp: 2
- Bậc: Thiếc
- HP: 160/160
- MP: 20/20
- Lực lượng: 20
- Tốc độ: 18
- Thể lực: 35/35
- Quý Ảnh (kỹ năng cơ bản): gia tăng tốc độ gấp 3 lần trong 10s, tiêu hao 10 điểm MP.
- Kinh nghiệm tăng cấp: 28/125

*Thông tin BOSS: Kẻ Truyền Đạo Địa Ngục

- Loại BOSS: Tinh Anh
- Đăng cấp: 1
- Bậc: Thiếc
- HP: 135/135
- MP: 45/45
- Lực lượng: 11
- Tốc độ: 5
- Thể lực: 25/25
- Triệu Hoán Binh Chủng Hạ Đẳng (kỹ năng cơ bản): Triệu hồi vô hạn trợ chiến, tiêu hao 8 điểm MP, mỗi lần triệu hoán: 1 không lâu, số không lâu tối đa: 5
- Kinh nghiệm tăng cấp: 0/50

*Thông tin BOSS: Công Chúa Tasha

- Loại BOSS: Tinh Anh
- Đẳng cấp: 1
- Bậc: Thiếc
- HP: 110/110
- MP: 40/40
- Lực lượng: 8
- Tốc độ: 5
- Thể lực: 25/25
- Đồng Hóa Sinh Vật Địa Ngục (kỹ năng cơ bản): Biến sinh vật thu phục được thành sinh vật Địa Ngục, toàn bộ chỉ số tăng 30%, kỹ năng tiêu hao 10 điểm
- Kinh nghiệm tăng cấp: 0/50

Vương Ngự Thần hài lòng gật đầu, mặc dù toàn bộ trang bị trên người đều bị loại bỏ nhưng ít nhất chỉ số thể chất đều vượt trội so với người thường, lượng kinh nghiệm tăng cấp vì vậy cũng tăng cao, nhưng mà không sao, không gian phát triển mới là quan trọng, trong tương lai bọn hắn sẽ trở thành những tồn tại khiến nhân loại khiếp sợ.

Nghĩ tới đây Vương Ngự Thần mới để ý tới một việc, đó là trạng thái hiện tại của bọn hắn chỉ là biến thân, có nghĩa là vẫn có giới hạn về thời gian, nếu như hết biến thân vậy có phải là bọn hắn sẽ trở về thân phận Hành Giả bình thường không?

Vương Ngự Thần vội vàng nhìn về bảng kỹ năng.

*Bảng kỹ năng:

- Tàn sát: Sử dụng chiến kích chém ra một đường bán nguyệt, gây sát thương diện rộng, phạm vi bán kính hình quạt 5m, sát thương gây ra = "lực lượng nhân vật" x3 + "sát thương vũ khí" x2. Tiêu hao 10 điểm MP. (đẳng cấp: 2).
- Lửa Địa Ngục: Triệu hồi một ngọn hỏa diễm từ địa ngục âm u, vùng đất của những sinh vật bất tử trong truyền thuyết, chỉ cần người đủ thực lực thì ngọn lửa sẽ sinh sôi bất tận, không một thứ gì có thể dập tắt, uy lực dựa vào người thi triển. Sử dụng tốn 6 điểm MP, mỗi 10s tiêu hao 1 điểm MP. (đẳng cấp: 1)
- Lướt: Gia tăng tốc độ gấp 5 lần, lướt về một vị trí trong phạm vi 3m, tiêu hao 3 điểm MP, thời gian làm lạnh 60s. (đẳng cấp: 1)
- Quý Vương: Biến thân thành Quý Vương, tăng cường 100% toàn bộ chỉ số, biến thân khi không mở ra Cổng Địa Ngục tiêu hao 20MP, duy trì 30 phút, làm lạnh 12 tiếng. (đẳng cấp: 1)
- Cổng Địa Ngục: Tái hiện vùng đất Địa Ngục ở nhân giới, cường chế toàn bộ sinh vật Địa Ngục biến thân, không tiêu hao, không làm lạnh, trở thành mục tiêu nhất định phải diệt của "Sinh Vật Âm U" và "Sinh Vật Thiên Đường".

Xem qua một lượt các kỹ năng, Vương Ngự Thần rút cuộc hiểu được không ít chuyện, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, thân ma là một chủng loài của Sinh Vật Âm U, vì vậy nó cũng là tử địch của Sinh Vật Địa Ngục, nhưng tại sao Liệp Sát Giả cũng là tử địch của chúng? Ba loài sinh vật, Địa Ngục, Âm U và Thiên Đường vốn là tử địch của nhau, cái này dễ hiểu... nếu Liệp Sát Giả là tử địch của Sinh Vật Âm U, vậy thì nó hẳn phải thuộc một trong hai loài còn lại, là Thiên Đường? Đánh chết Vương Ngự Thần cũng không tin, khí tức tà ác, điên cuồng thế kia làm sao có thể là Sinh Vật Thiên Đường được...

Nếu đã như vậy, Liệp Sát Giả nhất định là...

Suy đoán dẫn đến kết quả làm Vương Ngự Thần sợ hãi, chẳng trách khi Liệp Sát Giả dùng ánh mắt điên cuồng và tiếng gầm khiêu khích hướng tới hắn lại khiến hắn trở nên phần nộ như vậy, cái này theo phong kiến cổ đại gọi là phạm thượng, khiêu khích đến quyền uy của vương giả.

Nhưng nếu theo lối suy luận này thì Liệp Sát Giả thân là con dân của Địa Ngục, nó phải phục tùng trước Quý Vương là Vương Ngự Thần chứ? Tại sao lại có một loạt các hành động chuyên nhắm sự công kích vào hắn? Nay tuyệt đối không bình thường chút nào... Hoặc là nói trước khi Vương Ngự Thần trở thành Quý Vương đã tồn tại các chủng loài Sinh Vật Địa Ngục khác, và chúng không chấp nhận vị tân vương này nên mới chủ động tấn công.

Càng nghĩ Vương Ngự Thần càng thấy đúng, "khẳng định là như thế rồi... Có điều làm sao để thu phục được chúng đây?"

Như để trả lời cho câu hỏi của Vương Ngự Thần, mặt đất bên dưới đột nhiên rung lên nhẹ nhẹ, từ dưới dòng nhung nhàm nóng chảy một thân ảnh có phần to lớn chậm rãi trôi lên.

Thân ảnh vừa mới xuất hiện được bao phủ bởi bộ lông dài rậm rạp, trên thân tràn ngập vết nứt tương tự đám Vương Ngự Thần, hình dạng của nó cực kỳ dị hợm, đầu bò, sừng hươu, tay vượn, chân dê. Con quái vật này ngoài Liệp Sát Giả ra thì còn ai vào đây? Chỉ khác ở chỗ kích thước của nó nhỏ hơn nhiều mà thôi.

*Sinh Vật Địa Ngục: Liệp Sát Giả

- Đẳng cấp: 5
- Bậc: Thiếc
- HP: 700/700
- Lực lượng: 100
- Tốc độ: 10
- Mức độ nguy hiểm: D

Chương 22: Năng lực chiến đấu

- Ra là vậy, phải giết chúng mới có thể kéo chúng quay về Địa Ngục, dù sao cũng là sinh vật bất tử, chỉ cần ta không chết thì tất cả những sinh vật Địa Ngục khác đều có thể hồi sinh lại... Đáng tiếc tộc của ta có quá nhiều kẻ địch, sau này nên hạn chế biến thân, tránh phiền phức không cần thiết.

Lâm bẩm suy tư một lúc Vương Ngự Thần chợt nghe thấy tiếng gào ở đằng xa, quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy một đám thầy ma đang đứng cách dung nham một đoạn khá xa không ngừng hướng về phía hán gào thét.

Vương Ngự Thần cau mày chăm chú đánh giá bảy thầy ma, bọn chúng là một đám háu ăn không có trí tuệ, làm sao lại biết sợ mà không xông vào vùng đất Địa Ngục?

Nghĩ nghĩ, Vương Ngự thần hướng con quái vật khổng lồ đứng sau lưng mình ra lệnh.

- Lâm Phong, cậu lên thử, nhớ đừng rời khỏi lãnh thổ của chúng ta.

Quái vật to xác cung kính cúi đầu sau đó vác cự kiếm bước tới gần rìa dung nham.

Cúi đầu nhìn bảy thầy ma nhỏ như con kiến, sâu trong lòng Lâm Phong sinh ra một sự chán ghét cực độ, không nói một lời giơ cự kiếm lên cao.

Rầm!!!

Cự kiếm ầm ầm chém xuống, lực va chạm mạnh mẽ khiến mặt đất nứt toát ra, càng đừng nói thầy ma bị chém trúng, toàn bộ biến thành thịt vụn văng tung tóe.

Chưa dừng lại ở đó, Lâm Phong trở tay xoay ngang cự kiếm, tiếp tục một đòn quét ngang, lấy chiều dài gần 7m của cự kiếm, một lần công kích liền tiêu diệt hơn hai mươi thầy ma, lúc này Lâm Phong mới thỏa mãn ngừng lại.

Bị tấn công một cách tàn bạo, thầy ma chung quanh vẫn chỉ đứng tại chỗ gào thét chứ không dám đặt chân bước vào vùng đất Địa Ngục, này tỏ rõ một vấn đề, hoặc là bọn chúng không thể sống sau khi tiến vào Địa Ngục hoặc là đẳng cấp quá thấp, dù sao bọn chúng cũng chỉ là một trong những Sinh Vật Âm U hạ đẳng.

Xác định được tình huống, Vương Ngự Thần nhếch mép cười lạnh, Phương Thiên Họa Kích hiện ra trên tay, hình dáng của nó cũng biến đổi không ít, kích thước to lớn hơn, ở mũi kích và lưỡi kích bốc lên từng đoàn hỏa diễm địa ngục sậm màu, cuối chuôi kích gắn một sợi dây xích màu đỏ rực như vừa được nung trong lò lửa ra, dây xích kéo dài quấn tròn lên cánh tay của Vương Ngự Thần.

Thân hình cao lớn bước về phía trước vài bước sau đó vung tay lên.

- Tiến lên tàn sát chủng loài ti tiện kia, chiến đấu kết thúc ta hy vọng không người nào không đạt tới cấp độ 2.

- Vâng!

Bốn người đồng thanh hô lớn, Trầm Tuyết Ngưng là người có tốc độ nhanh nhất, nàng nhảy vọt lên trước vài cái là xâm nhập vào trong thi đàn, thanh quỹ kiếm trong tay như lưỡi đao đỏ tề không ngừng gặt hái sinh mạng của thầy ma, tốc độ chém giết vô cùng khủng bố, so với Vương Ngự Thần trước đây chỉ có hơn chứ không kém. Kỹ năng chiến đấu của nàng giống như đã ăn sâu vào trong máu, kể từ khi biến thân thành Nữ Hoàng Bóng Tối nàng liền trở nên mạnh mẽ bất thường, không còn là tiểu nữ bình nhập môn nữa.

Tạ Minh cảm quyền sách dày cộm chậm rãi bước từng bước một, miệng lầm nhảm những câu chú ngữ khó hiểu, chỉ thấy từ dưới dòng dung nham nóng hơn ngàn độ C, một cột đầu bóng loáng từ từ chồm lên, cột đao dài hơn mét cùng với tám khiên chắn to bè, một khô lâu cao gần 2m lộ diện.

Tiếp theo lại một đầu khô lâu nữa trời lên, một đầu lại đến một đầu, tổng cộng năm đầu khô lâu, dưới mệnh lệnh của Tạ Minh, cả năm con đều hùng hổ xông lên nhảy vào thi đàn triển khai một hồi giết chóc.

Sức mạnh của khô lâu này cũng không phải dạng vừa, lực phòng ngự lẫn công kích đều biến thái hơn thầy ma rất nhiều, cột đao vạch ngang không khí mang theo tàn chi cùng đầu lâu của vô số thầy ma, cả năm đầu khô lâu cùng yểm trợ cho nhau, ở trong thi đàn đông nghịt như kiến quả thật là vô địch không gì phá nổi.

Bên phía Lâm Phong càng thêm đơn giản, ưu thế của cự kiếm không lộ bộc lộ rõ rệt, mỗi lần vung kiếm là hơn mười thầy ma nằm xuống, điểm yếu duy nhất của hắn là chậm chạp công kênh, sau khi chém xong một đòn liền dễ bị vây công, nhưng Lâm Phong lại rất gian xảo, hắn chỉ đứng trong lãnh địa của mình, thầy ma không dám xông vào trong chỉ có thể đứng bên ngoài gặm gù chờ chết. Vì vậy tốc độ giết địch của Lâm Phong còn cao hơn Trầm Tuyết Ngưng.

Về phần Hạ Linh, nàng sau khi nhận lệnh liền đứng yên tại chỗ, bắt đầu sử dụng kỹ năng mà Vương Ngự Thần đã cho lúc tối, một cái bảng hiển thị hiện lên, trên bảng là những con thú biến dị trong khu vực bán kính 2km, vốn tưởng là rất nhiều xong lại chỉ có ba con, một con chó biến dị lv3, một con mèo biến dị lv2 và một con mèo biến dị lv1.

Bởi vì đẳng cấp của Hạ Linh là 1 nên chỉ có thể thu phục con mèo biến dị lv1 kia.

Kỹ năng kích hoạt, không gian bên cạnh Hạ Linh một trận giao động, không lâu sau một con mèo to cỡ con báo hoa từ hư không lao ra.

Mèo lớn nhìn Hạ Linh kêu lên, đầu hướng tới chân nàng cọ cọ thân mật. Hạ Linh mỉm cười sờ sờ đầu nó lại kích hoạt kỹ năng cơ bản của mình, trong nháy mắt, con mèo liền bành trướng lên, tiếng kêu meo meo chẳng mấy chốc đã thay bằng tiếng gầm đáng sợ.

Lúc này mèo biến dị đã to bằng lão hổ, lực lượng, tốc độ, thể chất được đề thăng, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào đám thầy ma một cách chán ghét đến cực điểm, giống như thể bọn chúng là kẻ thù không đội trời chung của nó không bằng vậy. Không đợi Hạ Linh ra lệnh, mèo biến dị đã chạy nước đại lao tới trước bày thầy ma, đôi móng vuốt sắc hơn dao cạo mạnh mẽ vung lên.

Tiếng xé gió mãnh liệt truyền đến, phốc! phốc! Hai cái đầu lâu bị tát rời khỏi thân người, chết không thể chết hơn.

Vương Ngự Thần đứng từ xa nhìn trần cảnh chém giết không khỏi gật đầu, hẳn trước đó còn lo lắng bọn Trầm Tuyết Ngưng không có kỹ năng chiến đấu, bây giờ xem ra là lo lắng thừa rồi. Giống như hắn, chức nghiệp hiện tại của bốn người kia sinh ra là để chém giết trên chiến trường, về cơ bản đã tồn tại sẵn kỹ năng chiến đấu đặc thù của riêng từng người rồi, người vốn giỏi nay càng giỏi hơn, người yếu ớt bình thường liền trở thành chiến binh có kỹ năng chiến đấu như những lão binh thực thụ, chỉ cần trui rèn nhiều hơn là có thể đại sát tứ phương.

Vương Ngự Thần quay đầu nhìn Liệp Sát Giả ra lệnh.

- Mày cũng lên đi!

Hống!

Liệp Sát Giả ngửa đầu rống to một tiếng, trong tiếng rống kèm theo sự phục tùng, hoàn toàn khác biệt với vẻ cuồng loạn trước kia.

Liệp Sát Giả gia nhập chiến đoàn làm tốc độ đồ sát thầy ma tăng đột biến.

Vương Ngự Thần vẫn đứng tại chỗ quan sát tình hình, không phải hắn không muốn chiến đấu mà là vì nó không cần thiết, thứ nhất thuộc hạ của hắn cần lượng lớn kinh nghiệm để tăng cấp, thứ hai Vương Ngự Thần nhận ra bản thân mình không cần ra tay mà vẫn tăng kinh nghiệm lên như thường, đây là lý do chủ yếu khiến hắn không nhúng tay vào trận chiến.

*Năng lực đặc thù 1: khi sinh vật Địa Ngục giết quái, Quý Vương sẽ nhận thêm 20% kinh nghiệm tương ứng.

Thanh kinh nghiệm cao tới 25000 nhờ vậy mà vẫn chậm chậm tăng lên

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chiến đấu kết thúc

Chiến đấu kéo dài gần nửa giờ liền dừng lại, không phải thầy ma đã bị giết hết mà đám Trầm Tuyết Ngưng đã kiệt sức, bọn họ mới chỉ ở những cấp độ đầu tiên, sức chịu đựng rất kém.

Bất quá cấp độ của mỗi người đã đạt đến 2, sắp có dấu hiệu vượt qua, riêng Trầm Tuyết Ngưng và quái vật khổng lồ Lâm Phong là cấp độ 3, Trầm Tuyết Ngưng lv3 không có gì quá khó hiểu, nàng trước đó đã ở lv2 rồi, còn Lâm Phong... không thể không nói tên này cứ như máy say thịt hình người, chỉ trong 30 phút đã giết hơn 300 thầy ma, so với Trầm Tuyết Ngưng còn cao hơn gấp đôi.

Đối với biểu hiện của mọi người Vương Ngự Thần vô cùng hài lòng, hắn cũng không đợi bọn họ hồi phục mà tự mình đích thân xuất chiến.

- Để ta xem thử sức mạnh mới này như thế nào...

Nói xong thân hình hắn lóe lên rồi biến mất, trong không khí chỉ còn truyền đến tiếng gió thổi và tiếng leng keng của sơi xích.

Không đầy hai giây sau Vương Ngự Thần hiện ra giữa thi đàn, lúc này đã bị tiêu diệt hơn phân nửa.

Trong mắt hắn nhìn thầy ma không có sự căm ghét thù hận như bốn người Trầm Tuyết Ngưng, có chăng chỉ là miệt thị, khinh thường nồng đậm.

Xoẹt!

Chiến Kích lấy tốc độ nhanh hơn điện xẹt lướt qua không khí, thân ma xung quanh bị chém trúng liền tách rời cơ thể, không lâu sau đã bị ngọn lửa bám lên thiêu đốt thành tro tàn.

Vùn vụt!

Xoẹt!!...

Chiến kích điên cuồng bay múa thu gặt mấy chục sinh mạng trong chưa đầy nửa phút, với thực lực của Vương Ngự Thần hiện tại, quả thực chính là đơn phương tàn sát.

Vương Ngự Thần sau khi chém ra một kích liền thu về bên người, đầu ngựa lên trời rống to, tiếng gầm vang vọng quanh quẩn trong không trung hồi lâu mới tiêu tán, cùng lúc đó từ trong người Vương Ngự Thần bắn ra một luồng sóng xung kích bằng hỏa diễm nóng rực.

Sóng xung kích thổi bay mọi thứ trên đường đi, trong phạm vi hai mươi mét quanh thân Vương Ngự Thần, toàn bộ thân ma, cây cối, nhà cửa đều hóa thành tro bụi.

Một chiêu này rút hết 50 điểm MP của hắn, đồng dạng uy lực cũng vô cùng khủng bố.

Sóng lửa tán đi, trong không khí vẫn còn lưu lại hơi nóng cao quá trăm độ C, thân ma tiến vào chưa được mười bước là bị đốt hết sinh mệnh lực mà chết.

Chẳng mấy chốc số lượng thi đàn chỉ còn lại không tới 300 con, Vương Ngự Thần tiếp tục vùng kích tiến hành cuộc đồ sát cuối cùng.

Tiếng dây xích va chạm vào nhau xen lẫn tiếng gào thét của thân ma dần dần nhỏ đi rồi tắt hẳn.

Bãi chiến trường dưới chân Vương Ngự Thần không giống như lò luyện ngục, trên cơ bản không tồn tại bất cứ tàn chi hay thịt vụn nào, tất cả đều bị ngọn lửa cháy hừng hực trên chiến kích thiêu trụi.

Kết thúc chiến đấu, Vương Ngự Thần thu chiến kích lại, sau đó nghỉ ngơi một chút rồi cũng triệt hồi Cổng Địa Ngục.

Tức thì cơ thể Vương Ngự Thần và bốn người Trầm Tuyết Ngưng bốc lên từng đợt khói đen, không bao lâu sau hình dáng đáng sợ đã quay trở về bộ dạng nhân loại như lúc đầu.

Bốn người nhanh chóng hướng về phía Vương Ngự Thần bước tới.

- Thần ca, chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Người nói chuyện là Trầm Tuyết Ngưng, nghe giọng điệu của nàng không có vẻ gì là hoang mang lo lắng cả.

Vương Ngự Thần nhìn lướt qua vẻ mặt của từng người, trong lòng âm thầm gật đầu, xem ra thân phận thay đổi đã dẫn đến tâm tính của bọn họ cũng thay đổi theo, trừ bỏ tính cách vẫn giữ nguyên thì bên trong linh hồn họ có thêm vài thứ, mà những thứ này đối với Vương Ngự Thần đều là thứ tốt.

Ném cho bốn người mấy bình dược tề hồi phục, Vương Ngự Thần lúc này mới mở miệng nói.

- Chúng ta đã không còn là nhân loại thông thường nữa, từ đây về sau mọi việc sẽ trở nên khó khăn hơn, tôi tin rằng các người đều có kỹ năng biến thân cố định, nếu không gặp tình huống bất đắc dĩ thì đừng có biến thân... Đối với Hành Giả mà nói, chúng ta chính là những mục tiêu săn đuổi... Có điều nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần cho chúng ta không gian phát triển thì sẽ không cần lo lắng về vấn đề thân phận này nữa, đến lúc đó cứ mặc sức tung hoành thôi. Cái chúng ta thiếu bây giờ đó chính là con mồi, phát triển Địa Ngục Giới là điều phải làm, nhưng tăng cường thực lực cũng là việc không thể lơ là...

Vương Ngự Thần tuy nói nửa úp nửa mở nhưng ai cũng hiểu rõ, bọn họ đã không còn là nhân loại nữa, sau này chỉ cần là trong phạm vi cho phép bọn họ sẽ không ngần ngại săn giết Hành Giả để đề cao thực lực bản thân.

Bốn người đồng loạt cúi đầu cung kính đáp.

- Vâng, Thần ca!

- Tốt lắm, bây giờ quay về trường thôi, ở nhà ăn có lẽ vẫn còn không ít đồ ăn dư thừa, thu dọn một chút rồi rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Địa Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hà Nhuận Đông

Lúc mọi người trở lại trường học thì mặt trời đã lên cao, không khí buổi sáng trong lành ập tới nhưng khó có thể xua đi mùi mực rửa của thầy ma, năm người bước vào nhà ăn đều không nhìn được cau mũi lại, ở đây là phòng kín nên mùi hôi thối đọng lại trong không khí rất nồng nặc, chưa kể đến sau khi bọn họ trở thành con dân Địa Ngục liền chán ghét thầy ma hơn trước đây gấp nhiều lần, khó tránh khỏi càng thêm khó chịu như bây giờ.

Vương Ngự Thần quay đầu phân phó nói.

- Tuyết Ngưng, Lâm Phong, hai người lên tầng trên kiểm tra, có thầy ma thì tiêu diệt hết đi.

- Vâng!

Hai người nhận lệnh rồi đi, còn lại ba người tranh thủ tiến vào quầy ăn, lần này thu hoạch không nhỏ, không được bao lâu thì đã thu được vật tư đủ cho mười người sinh hoạt trong nửa tháng rồi.

Chờ khi đã dọn dẹp sạch sẽ thì hai người Trầm Tuyết Ngưng cũng đã trở lại, bất quá còn dẫn theo ba người khác, cũng không biết bọn họ ở đây từ bao giờ, chỉ thấy trên quần áo có chút bẩn, da dẻ hồng hào, không hề có biểu hiện giống người đói ăn.

Không đợi Vương Ngự Thần hỏi thì đối phương đã lên tiếng.

- Chào anh! Tôi là Hà Nhuận Đông, chắc hẳn anh là đội trưởng của nhóm Trầm Tuyết Ngưng đồng học nhỉ?

Người nói là một nam sinh gầy ốm đeo mắt kính cận, hẳn là phó hội trưởng hội học sinh nên trong trường cũng có chút danh khí, mở miệng liền có khí thế của bề trên đang nhìn xuống.

Đáng tiếc hẳn lại lời không hợp chỗ, vừa nói dứt câu liền ăn ngay một cái tát ngửa chổng vó.

Lâm Phong vẻ mặt dữ tợn quát lớn.

- Chó chết, mày là thứ gì mà dám bắt kính với Thần ca?

Hiện tại trong đầu Lâm Phong cùng đám Vương Ngự Thần đã không còn coi con người là đồng loại của mình nữa, vì vậy lúc ra tay không có một chút nương ngáp hay không thoải mái nào, đừng nói là đánh người, cho dù có giết ba người trước mặt ngay tại đây thì cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn lao, chẳng qua là bọn hắn không muốn giết người bừa bãi thôi.

Nhìn vẻ hung thần ác sát của Lâm Phong, Hà Nhuận Đông không khỏi một trận run rẩy trong lòng, hẳn không ngờ địa vị của nam nhân kia lại lớn như vậy, một lời cao ngạo được cho là bình thường liền trở thành bất kính?

Hà Nhuận Đông là người thông minh, cũng là người biết co biết giãn, một loại chuyện ngu xuẩn hẳn tuyệt đối không làm tới lần thứ hai, điều chỉnh tinh thần xong xuôi, Hà Nhuận Đông không để ý tới gò má sưng to, hướng tới Vương Ngự Thần xin lỗi một cách chân thành.

- Thần ca, vừa rồi tôi miệng mồm nhanh hơn suy nghĩ nên đã nói lời đắc tội, mong anh bỏ qua cho, xin anh hãy giúp ba chúng tôi thoát khỏi nơi này.

Hai người còn lại nghe vậy cũng vội vàng gật đầu lia lịa, nhìn Vương Ngự Thần bằng ánh mắt trông mong, ở đây chỉ người có thực lực mới có tư cách nói chuyện, hai người hiểu điều này nên không dám mở miệng.

Vương Ngự Thần liếc mắt nhìn ba người một lúc rồi nhàn nhạt nói.

- Đi theo tôi có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nghe lệnh của tôi, không được tự ý quyết định bất cứ điều gì, muốn làm trước hết phải hỏi qua tôi... Nếu tôi phát hiện các người làm ra sự tình ảnh hưởng đến an nguy của chúng tôi thì tôi sẽ không bỏ qua cho đâu.

Nói đến cuối cùng, hai mắt Vương Ngự Thần híp lại bắn ra hàn quang băng lãnh, ba người Hà Nhuận Đông mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, so với thầy ma thì bọn họ nhận thấy nam nhân trước mặt này đáng sợ hơn gấp trăm lần...

Đây là lẽ dĩ nhiên, mức độ nguy hiểm lúc Vương Ngự Thần biến thân là SSS không phải không có đạo lý của nó, cũng giống như khi Vương Ngự Thần đối mặt với Liệt Sát Giả lần đầu tiên vậy. Cảm giác nguy hiểm một khi vượt quá mức độ chịu đựng thì sẽ biến thành sợ hãi.

Hà Nhuận Đông nào dám có ý kiến nữa, hẳn ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc.

- Vâng vâng... hết thầy nghe theo Thần ca.

- Được rồi, tầng trên đã kiểm tra xong chưa?

Vương Ngự Thần khẽ gật đầu rồi quay sang hỏi Trầm Tuyết Ngưng.

Nàng gật đầu tỏ ý đã xong, bất quá ánh mắt nhìn lướt qua đám Hà Nhuận Đông, chần chừ không có lên tiếng.

Vương Ngự Thần hiểu ý không có tiếp tục truy hỏi nữa, hẳn phát tay ra hiệu mọi người rút lui.

- Đi thôi, rời khỏi đây...

...

- Ai trong số các người biết lái xe?

Lúc Vương Ngự Thần đi ra khỏi cổng trường, vừa vận trông thấy một chiếc xe buýt trường học cỡ lớn liền mở miệng dò hỏi, không phải là hần không biết lái xe mà là hần phải rảnh tay để đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra.

Nghe vậy, Hà Nhuận Đông lập tức gơ tay, nhanh miệng nói.

- Tôi... tôi... Thần ca, anh có điều không biết, lúc trước tôi nằm trong đội đua xe thành phố, tay lái tuyệt đối có thể...

Hà Nhuận Đông bắt được thời cơ liền không khỏi tán bốc chính mình một phen, cho vị lão đại này thấy bản thân mình có tác dụng, đáng tiếc Vương Ngự Thần không có thời gian nghe hần nói nhảm, không đợi hần nói hết đã cắt ngang.

- Đừng nói nhiều nữa, mau lái xe đi!

- Vâng!

Hà Nhuận Đông vội vàng ngậm miệng chạy nhanh tới xe buýt, ngồi lên ghế lái không được bao lâu hần đã thò đầu ra hô to.

- Thần ca, xăng gần hết rồi!

Vương Ngự Thần nhìn qua hai gã nam sinh đi theo Hà Nhuận Đông nói.

- Hai cậu đi rút xăng từ mấy chiếc xe trên phố!

Hai người nhìn nhau một chút rồi cũng cắn răng nhận mệnh rồi đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lưu thịnh tìm chết

Trên đường cái tràn ngập thây ma, một chiếc xe buýt ầm ầm phóng đi, trước mũi xe là một mảnh máu tươi cùng thịt vụn, có thể thấy trên đường đi chiếc xe buýt này đã tông chết không biết bao nhiêu thây ma.

Bên trong xe, âm thanh va chạm cùng sự rung chuyển nhẹ vẫn thường xuyên truyền tới, bất quá người trong xe đã gặp nhiều thành quen nên không hề có phản ứng nào, chỉ im lặng ngồi tại chỗ làm việc của mình.

Duy có một người là vẫn không ngừng ồn ào, hết nói đông lại nói tây, người này là một trong hai nam sinh đi theo Hà Nhuận Đông lúc đầu, tên Lưu Thịnh. Lên xe được gần nửa canh giờ, nhìn mặt mọi người cũng nhiều nên hần tự cho là đã quen thuộc, lại nói ngoại trừ nam nhân chỉ huy khiến hần vô cùng sợ hãi kia thì những người khác hần đều quen biết cả, Tạ Minh và Hạ Linh là đại minh tinh nổi tiếng, Trầm Tuyết Ngưng là thành viên của xã đoàn quản lý các club, còn Lâm Phong dù ít có tiếng nhất nhưng cũng là đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ, tần suất gặp mặt với nhóm Hà Nhuận Đông Lưu Thịnh bọn họ cũng tương đối nhiều.

Tuy Hà Nhuận Đông bị Lâm Phong tát mặt nhưng tính ra cũng là do gã không biết rõ tình huống đã có thái độ lên mặt, ăn tát không có gì sai cả, cho nên Lưu Thịnh cho rằng Lâm Phong và ba người kia vẫn còn là đồng học mình từng quen biết.

Lúc này Lưu Thịnh đang tiếp cận Hạ Linh, trước tận thế nàng là nữ thần trong lòng hần, bởi vì khoảng cách quá chênh lệch nên hần chỉ dám đứng từ xa ngưỡng vọng nàng... Thờ thể thay đổi, thân phận lúc trước của Hạ Linh tại tận thế đã không còn hữu dụng nữa, nàng và Lưu Thịnh hần giờ chỉ là hai người bình thường giống nhau, nói cách khác hần đã có cơ hội theo đuổi nàng.

- Hạ Linh, em còn nhớ anh không, anh là Lưu Thịnh bên hội đồng kỷ luật, năm trước lúc em lên diễn chúng ta có gặp nhau đó...

Vừa nói Lưu Thịnh vừa rướn người qua, nàng ngồi ở đây ghế đối diện, trên chân còn ôm con mèo lông vàng xinh xắn.

Hạ Linh nghe Lưu Thịnh nói, mắt cũng không thèm nâng lên mà chỉ tùy ý đáp lại.

- Không nhớ.

Câu trả lời ngắn gọn khiến Lưu Thịnh cứng họng, nàng là nữ thần cao ngạo từ xưa tới nay nên tính cách bày ra này cũng không sai biệt lắm, Lưu Thịnh rất nhanh lấy lại tinh thần, trong lòng càng thêm quyết tâm chinh phục nữ thần hạ phàm này.

Lưu Thịnh nở nụ cười tỏa nắng, nhẹ giọng nói.

- Không sao, sau này còn nhiều thời gian, chúng ta sẽ có cơ hội làm quen mà.

Ngồi cách đó không xa, Vương Ngự Thần vốn đang kiểm tra vật phẩm thu được khẽ nhếch mí mắt lên, thẳng nhai vượt nhặt được mạng sống trở về này lại đang đào góc tường của hắn? Ngại sống lâu quá sao?

Vương Ngự Thần hơi nheo mắt nhìn lướt qua tiểu miều trong lòng Hạ Linh, lập tức nó giống như bị gì đó chọc giận, lông mao bên ngoài dựng đứng, răng nanh bén nhọn lộ ra ngoài.

- AAA!!

Trong xe chợt vang lên tiếng hét thảm chói tai, mọi người giật mình nhìn lại thì thấy Lưu Thịnh đang ôm mặt không ngừng gào khóc, mà ở phía đối diện bên kia, Hạ Linh vẫn ngồi vững vàng trên ghế giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, chỉ là có chút kinh ngạc nhìn xuống mèo nhỏ đã bình thường trở lại, sau đó quay đầu nhìn Vương Ngự Thần ngồi ở đằng sau, vừa vặn thấy được hắn cũng đang nheo mắt nhìn mình chằm chằm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dần hồng lên, Thần ca đây là đang ghen sao? Nhưng rõ ràng mình đâu có tỏ ý gì với Lưu Thịnh... Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nội tâm Hạ Linh vẫn nhin không được cao hứng, Vương Ngự Thần phải có chút cảm giác gì đó với nàng thì mới ghen được a...

Sau khi trở thành sinh vật Địa Ngục, mọi người ngoại trừ có thêm sự trung thành và sùng kính tuyệt đối đối với Vương Ngự Thần ra, những cái khác đều không thay đổi gì, bao gồm tính cách và tình cảm... Cho nên Hạ Linh sẽ không vì thân phận hắn là chủ tử mà bỏ đi sự yêu thích trong lòng mình dành cho hắn, ngược lại tình cảm đó càng trở nên thuần túy, dễ dàng phát triển hơn.

Mà Vương Ngự Thần cũng là như vậy, lúc trước hắn không chấp nhận hai nàng ngay lập tức là vì trong lòng còn có đề phòng, bây giờ thì không cần nữa, bởi vậy hắn mới đem hai nàng trở thành nữ nhân của mình, Lưu Thịnh muốn những chàng đơn thuần chính là muốn chết.

Hạ Linh trong lòng vui vẻ, miệng nhỏ xinh nhếch lên, ánh mắt dịu dàng mông lung nhìn xuống mèo nhỏ, hoàn toàn không để ý gương mặt bị cào da tróc thịt bong ở gần cạnh.

Lưu Thịnh đau đớn, trong mắt toàn là hoảng hốt cùng sợ hãi, hắn ôm mặt vội vàng ngồi vào ghế sát cửa sổ, không dám ở gần Hạ Linh nữa, vừa rồi con mèo trên chân nàng đột nhiên nổi khùng xông tới cào loạn một trận trên mặt hắn.

Một thư sinh yếu ớt chỉ dựa vào chút tài vật liền lên mặt như Lưu Thịnh làm gì dám đối mặt với những đồ vật hung dữ, chỉ sợ trong lòng hắn đang hận không thể tránh con mèo đó càng xa càng tốt đâu.

Người bạn đi cùng Lưu Thịnh tên là Tiểu Thuần, nhìn đồng bạn bị thương cũng muốn đi xuống giúp một tay, bất quá không kịp làm gì đã bị ánh mắt cảnh cáo của Lâm Phong ngồi cạnh dọa cho an tĩnh lại.

Đoạn đường tiếp theo trôi qua trong yên lặng, chừng mười phút Vương Ngự Thần bỗng hô lớn.

- Dừng xe!

Hà Nhuận Đông giật thót mình vội vàng giẫm chân phanh.

- Tuyết Ngưng, Lâm Phong, Hạ Linh, Tạ Minh, xuống xe quét dọn cây ma chung quanh... À, khoan đã, cầm theo cái này đi.

Vương Ngự Thần ném cho bốn người mỗi người một viên đá màu xanh lam, kích thước to bằng lòng bàn tay, viên đá này chính là trang bị tự động nhặt vật phẩm, biết được bốn người hiện tại đều có không gian trữ vật riêng, dù không gian rất nhỏ, chỉ tầm hai mét vuông nhưng Vương Ngự Thần cũng không tiếc ít Bạc mua cho họ, sau này không cần phải kiểm tra lại xác thấy ma sau mỗi lần chiến đấu nữa... (Không gian trữ vật không phai ai cũng có, trước đó Vương Ngự Thần là người duy nhất sở hữu không gian trữ vật)

Bốn người Trầm Tuyết Ngưng tiếp lấy viên đá cất vào túi đồ sau đó không quan tâm tới sự kinh ngạc trên mặt đám Hà Nhuận Đông, thông thả nhảy xuống xe triển khai chém giết với thi đàn.

Chờ tới khi người cuối cùng là Hạ Linh xuống xe, ba người Hà Nhuận Đông mới hoàn hồn, Lưu Thịnh không dám tin nhìn Vương Ngự Thần, lớn giọng chất vấn, hắn hoàn toàn quên mất ai là người mang tới cho hắn vô hạn sợ hãi cùng áp chế.

- Anh ra lệnh cho bọn họ chiến đấu với bảy cây ma đồng như kiến ngoài kia? Tại sao anh có thể làm như vậy được... Anh đang bảo bọn họ đi chết đấy có biết không? Mau gọi họ trở về đi, Đông ca, anh lái xe tiếp đi, chúng ta phải... ư!

Vương Ngự Thần lạnh lùng liếc nhìn Lưu Thịnh, hàn quang trong mắt hắn nhìn gã như thể nhìn một con kiến, bàn tay bóp cổ Lưu Thịnh mạnh mẽ dùng lực.

Tiếng răng rắc vang vọng giữa không gian yên tĩnh, hai người Hà Nhuận Đông, Tiểu Thuần sắc mặt tái nhợt trừng to mắt nhìn Lưu Thịnh bị bóp chết một cách dễ dàng, Vương Ngự Thần vậy mà một lời cũng không nói cứ thế giết chết Lưu Thịnh rồi?

Đang trong hoang mang thì lại nghe Vương Ngự Thần nói một câu.

- Vừa rồi cho mày một bài học cảnh cáo xem ra vẫn chưa đủ để mày biết vị trí hiện tại của mình, đứng trước mặt tao còn dám hô to gọi nhỏ, chỉ trích cách làm của tao?

Hắn hừ lạnh tiện tay ném cái xác của Lưu Thịnh ra ngoài cửa sổ, giết mấy tên không biết trời cao đất dày như này thời điểm còn là sát thủ Vương Ngự Thần đã giết qua không ít, càng đừng nói bây giờ...

- Đây là bài học...

Vương Ngự Thần liếc hai người Hà Nhuận Đông một cái rồi bước xuống xe.

Không phải người... nam nhân này không phải người...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quyết định của Hà Nhuận Đông

Thật ra Vương Ngự Thần cũng không phải không vừa mắt đến nỗi ra tay trực tiếp đem Lưu Thịnh giết đi, chỉ trách số tên này xui xẻo, chọc vào ngọn núi lửa đang chờ chờ phun trào nên tự rước lấy hậu quả.

Tiền căn chuyện này phải nhắc đến thời điểm Vương Ngự Thần kiểm tra kho đồ của mình, hắn phát hiện một món đồ vật có tên là "cốt thầy ma cấp 1", hình dạng thì như một khúc xương bị chố gãy qua, nhỏ chừng ngón tay người lớn, bởi vì trước kia chỉ chú ý đến những đồ vật quan trọng nên không nhìn cái thứ vứt đi nằm lọt thõm ở trong góc này, Vương Ngự Thần không ngờ trong không gian trữ vật vẫn còn tồn tại một món đồ như vậy.

Vương Ngự Thần tò mò kiểm tra thì phát hiện, số lượng của nó đã lên tới 543 cái, gần như là 50% thầy ma bị giết sẽ rơi ra thứ này.

Cũng không khó tìm lắm..

Đây chính là suy nghĩ ban đầu của Vương Ngự Thần, bất quá cho đến khi nhìn thấy tác dụng của nó thì hắn đã không còn nghĩ được như vậy nữa.

*Cốt thầy ma: Đẳng cấp 1 - Dùng để chế tạo trang bị chức nghiệp Trắng. (Đẳng cấp trang bị chia thành Trắng - Vàng - Lục - Lam - Tím - Đỏ - Đen)

*Hóa Phượng Lân Khôi - Trang bị chức nghiệp Chiến Quỷ - Trang bị Trắng:

- Cốt thầy ma cấp 1: 1000
- Da sinh vật biến dị dưới 10 cấp: 10
- Kim loại có độ cứng trên 50: 2 cân

Vương Ngự Thần trợn mắt trầm mắng trong lòng, làm sao hắn lại quên chuyện có thể chế tạo và nâng cấp trang bị vũ khí đây chứ? Tuy nhiên nhìn số lượng yêu cầu hình như có chút hơi quá thì phải... Dựa theo tỉ lệ vật phẩm rơi ra thì riêng cái món "cốt thầy ma cấp 1" kia cần ít nhất cũng phải 2000 con, với một tân thủ mà nói thì 100 con đã là con số vô cùng khủng bố, càng đừng nói tới 2000, này rõ ràng là muốn người ta giết thầy ma tới già sao? Mà đây mới chỉ một món trang bị thôi đấy...

Vương Ngự Thần bắt đầu hoài nghi liệu có phải hệ thống cố tình làm khó mình hay không, bất quá nghĩ đến sự mạnh mẽ của "Hóa Phượng Bì Giáp", món trang bị chức nghiệp Chiến Quỷ hắn đang mang trên người Vương Ngự Thần lập tức bình tĩnh trở lại. Đây là trang bị dành cho BOSS Thế Giới, liệu có thể không biến thái vượt trội sao? Nếu không sau này làm sao đối mặt được với quần hùng vây giết cướp item...

Càng nghĩ Vương Ngự Thần càng trở nên cân bằng hơn, không trách được không trách được, ai bảo hắn là nhân vật đặc thù đây.

Nói thì nói vậy, khó chịu trong lòng vẫn là có tồn tại, cho nên khi Lưu Thịnh chọc đến, Vương Ngự Thần không có chỗ phát tiết liền thẳng tay giết chết gã rồi...

Nhớ đến đồng vật liệu cần để chế tạo trang bị kia, Vương Ngự Thần mau chóng nhảy xuống xe, xông thẳng vào thi đàn tiến hành một hồi giết chóc máu tanh, so với bốn người Trầm Tuyết Ngưng đang giết đến hăng say thì càng thêm điên cuồng.

Chiến kích tốc độ đạt tới cực hạn không ngừng bay múa trong không trung, ngay cả người thiên về tốc độ cao như Trầm Tuyết Ngưng cũng không thể thấy rõ Vương Ngự Thần ra đòn như thế nào, càng đừng nói ba người còn lại, họ chỉ thấy thân ảnh Vương Ngự Thần lướt đi trong thi đàn, mà mỗi chỗ hắn đi tới đều thịt vụn tung bay, cả con đường trở thành địa ngục trần gian.

Hai người Hà Nhuận Đông, Tiểu Thuần đi xuống đúng lúc trông thấy cảnh tượng tàn sát kinh tâm động phách kia, trái tim không khỏi đập chệch vài nhịp, sắc mặt vốn tái nhợt liền trở nên xanh mét, Tiểu Thuần rốt cục chịu không nổi chạy qua một bên nôn khan.

Còn Hà Nhuận Đông vẫn cố nhìn, trong ánh mắt nhìn về phía mấy người đang chiến đấu đằng xa xen lẫn rất nhiều tư vị, có kính sợ, có hăm dọa, có không dám tin và còn có chút khao khát... Hắn khao khát đạt được lực lượng cường đại giống như họ, nhìn đi... ngay cả nữ hải vận nhu nhược yếu đuối như Hạ Linh cũng có thể chiến đấu, mặc dù là con mèo lớn xác kia cắn giết với thầy ma nhưng đó cũng là một loại năng lực, so với kẻ không có gì như Hà Nhuận Đông quả thật vẫn là một trời một vực.

Khao khát mỗi lúc một tăng, đồng thời Hà Nhuận Đông nhìn về phía xa nhất, nơi đó thi đàn đã bị giết hết một mảng lớn, mặt đường tràn ngập xác người cùng máu tươi đen hôi. Hà Nhuận Đông có thể lờ mờ thấy được người gây ra việc đó không ai khác chính là vị thủ lĩnh đáng sợ của bọn hắn.

Vốn đã đánh giá rất cao Vương Ngự Thần rồi, Hà Nhuận Đông vẫn là không ngờ đến sự đánh giá đó căn bản không là gì so với thực lực chân chính của Vương Ngự Thần, chẳng trách bốn người Lâm Phong lại trung thành với hắn như vậy.

Hà Nhuận Đông ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra một quyết định chưa bao giờ có trong đời, chính bản thân hắn cũng không nghĩ đến sẽ có ngày mình lại lựa chọn con đường như vậy...

Vương Ngự Thần không biết rằng sức mạnh của mình vừa làm thay đổi vận mệnh của một người, hắn vẫn đang ung dung tiêu diệt từng đợt thầy ma lao tới, Lửa Địa Ngục đôi khi phóng xuất thiêu trụi tất cả mọi thứ có ý đồ xâm phạm.

Nhờ có Vương Ngự Thần gia nhập trận chiến, không bao lâu sau thi đàn gần ngàn con đã bị tiêu diệt sạch sẽ, trên con phố dài không còn bóng dáng thầy ma nào nữa, trang bị và vật phẩm thu được khiến mọi người cao hứng một hồi.

Vương Ngự Thần xé toạc chiếc áo dính đầy máu tanh sau đó lấy một cái khác mặc vào, lúc này mới trầm giọng hướng mọi người ra lệnh.

- Thu dọn một chút, chúng ta vào trong siêu thị mini kia nghỉ ngơi, thời gian sắp đến rồi...

Nghe Vương Ngự Thần nói, mọi người hơi ngần ra, Tạ Minh vừa thay áo xong nhìn không được nghỉ hoặc hỏi lại.

- Thần ca, anh nói thời gian là thời gian gì vậy? Có cái gì sắp diễn ra sao?

Vương Ngự Thần gật đầu chậm rãi đáp.

- Ủ! Sắp tới ngày thứ bảy rồi... Thế giới sẽ biến đổi lần hai vào thời khắc ngày thứ bảy kể từ khi tận thế diễn ra, chỉ sợ đến lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

Giọng nói rõ ràng rành mạch truyền vào tai từng người, bọn họ ai cũng bày ra bộ dạng trầm mặc, thế giới hiện tại muốn sống sót đã khó khăn, nếu còn tiếp tục nâng cao mức độ nguy hiểm thì không biết cuối cùng sẽ còn bao nhiêu người sống qua được.

Giữa không khí ngưng trọng, Hà Nhuận Đông bất ngờ đi tới trước mặt Vương Ngự Thần, ưỡn thẳng sống lưng nhìn chăm chăm vào hắn, nói với giọng kiên định chưa từng có.

- Thần ca, tôi muốn trở nên mạnh mẽ giống như bốn người bọn họ, anh bảo tôi làm gì cũng được, tôi tuyệt đối sẽ trung thành với anh... Tôi không muốn sống như những ngày tháng trước đây nữa, bởi vì không có thực lực nên cứ lo sợ này kia, làm gì cũng phải nhìn ánh mắt của người khác, sống như vậy không bằng tôi liều chết xông pha cùng anh, nghe lệnh của anh, ít nhất tôi cũng có được tôn nghiêm và năng lực tự bảo vệ mình.

Đừng nhìn Hà Nhuận Đông biết cách làm người, biết co biết giãn, đây chẳng qua là sinh hoạt trước kia ép buộc hắn phải học được những cái đó mà thôi, ở cao tầng có cách sống của cao tầng, ở hạ tầng cũng có cách sống của hạ tầng, riêng trung tầng là phải suy nghĩ nhiều nhất... Thật sự mà nói sâu trong lòng Hà Nhuận Đông vẫn có cốt khí nam nhân của riêng mình, bây giờ điều hắn hy vọng duy nhất đó là Vương Ngự Thần có thể giúp hắn thể hiện cốt khí đó ra bên ngoài, không cần phải giấu giếm điểm điểm bị đám người cao cao tại thượng kia chà đạp nữa...

Vương Ngự Thần nheo nheo con ngươi nhìn thẳng vào mắt của Hà Nhuận Đông, một chữ cũng không nói.

Bị Vương Ngự Thần nhìn chăm chăm như vậy, Hà Nhuận Đông có cảm giác rùng mình thật sâu, giống như có một đầu quái thú cùng hung cực ác đang nhắm nhe trong bóng tối, chực chờ lao ra nuốt chửng hắn. Loại cảm giác áp bách này lúc ngày càng đậm, đến mức chân Hà Nhuận Đông muốn nhũn cả ra, bất quá cuối cùng hắn vẫn trụ lại được, nghiêm nghiêm cẩn cẩn đứng đối mặt với Vương Ngự Thần.

Sau hồi lâu Vương Ngự Thần mới phun ra một câu.

- Đi theo tôi thì phải có giác ngộ đối diện tử vong bất cứ lúc nào, thậm chí là đặt một chân vào cõi chết, cậu... đã suy nghĩ kỹ chưa?

Nghe xong, khuôn mặt Hà Nhuận Đông lúc trắng lúc xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn không hề nghi ngờ điều Vương Ngự Thần nói là giả, cứ nhìn bốn người Trầm Tuyết Ngưng là hiểu, trước kia họ còn là đồng học của hắn đây, vậy mà nhìn xem... mới bao nhiêu ngày vậy mà lúc này đã dám chiến đấu với mấy trăm thầy ma, hắn còn không nhìn ra vẻ sợ hãi nào trên gương mặt bọn họ.

Kết quả như vậy chắc chắn có liên quan đến Vương Ngự Thần...

Hà Nhuận Đông đã sớm suy nghĩ kỹ, cũng tính đến trường hợp này nên không có chần chừ bao lâu liền mở miệng nói.

- Suy nghĩ kỹ rồi, Thần ca!

- Tốt! Vậy tôi nay đi với tôi một chuyến, tôi sẽ giúp cậu đạt được thứ mà cậu mong muốn...

Nói rồi Vương Ngự Thần dẫn đầu bước vào trong siêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đội trưởng thân vệ đội quý vương

Giữa trưa, mọi người tập trung ăn uống sau đó liền tìm cho mình một chỗ riêng tư để sinh hoạt cá nhân, nam tia tóc cạo râu, lau chùi vết dơ bẩn trên người một lần, nữ càng trực tiếp hơn, chọn một bồn tắm lớn rồi xả đầy nước, tắm rửa cho tới khi sáng khoái mới chịu quay về. Các nàng đã trở thành sinh vật Địa Ngục cấp cao nên không cần sợ chút virus mầm bệnh của sinh vật Âm U kia, cho dù bị trực tiếp cào trúng lộ ra vết thương cũng chỉ tụt HP rồi thôi, không hề lo lắng bị lây nhiễm.

Căng thẳng liên tục mấy ngày, khó có được cơ hội thoái mái như lần này nên Vương Ngự Thần cũng không ngăn cản, để mặc họ thích làm gì thì làm, chính hắn chọn một góc ngồi nghiên cứu tiếp cái hệ thống hỗ trợ tân thủ kia.

Không tìm hiểu thì thôi, nò tới một cái liên giống như lạc vào đại dương mênh mông, Vương Ngự Thần không nghĩ tới trong hệ thống hỗ trợ lại có rất nhiều rất nhiều món đồ chơi thú vị.

Ti như việc nâng cấp hay chế tạo vũ khí mà hắn vừa lần mò tới cách đây vài tiếng, nó không đơn giản chỉ cần tìm đủ nguyên liệu là ghép được thành món đồ mình muốn, ở những đẳng cấp vũ khí Trắng Vàng đầu tiên, quả thật là được phép làm như vậy, nhưng một khi đạt tới vũ khí Lục hoặc lên cao nữa thì cần phải có thợ rèn chuyên chức hỗ trợ, lại nói cái chức nghiệp không thông dụng trong chiến đấu này bình thường đã không có mấy ai chọn, hiện tại còn là thời kỳ hỗn loạn nguy hiểm khắp nơi, số lượng vốn đã ít nay càng ít hơn.

Đi đâu tìm được thợ rèn là cả một vấn đề hóc búa.

Bất quá tình huống của Vương Ngự Thần xem như may mắn, tuy số lượng nguyên liệu cùng với mức độ quý hiếm ở mỗi đẳng cấp đều cao tới dọa người nhưng ưu điểm sau khi chế tạo lại đặc biệt khiến chủ nhân là hắn vui sướng cực kỳ, không chỉ thuộc tính trang bị áp đảo toàn bộ chức nghiệp khác, mà cả vấn đề rèn tạo cũng không cần hần đau đầu, này căn bản là không cần rèn đúc gõ gõ cái gì, bởi vì trang bị chức nghiệp Chiến Quý được xếp vào loại trang bị hiếm cấp độ SSS, mức tối đa tương đương với độ nguy hiểm của Quý Vương hắn.

Ti lệ rơi khi giết quái dù có thấp mấy cũng không đáng nói, cái khiến Vương Ngự Thần không biết nên khóc hay cười chính là làm sao để có được trang bị Chiến Quý, bởi vì không một ai ngoại trừ hắn có thể giết quái làm rơi ra loại trang bị này, nói thẳng thì chỉ có chính bản thân Quý Vương chém giết quái vật mới đạt được trang bị của mình, còn lại trang bị Chiến Quý giống như không hề tồn tại ở trên thế giới này, cũng không ai biết về sự hiện diện của nó.

Đây chính là vì sao trang bị Chiến Quý lại được xếp vào hàng đặc cách SSS, cơ bản là đâu ai biết tới tồn tại của nó thành ra thợ rèn mới không thể rèn đúc được.

Cái may mắn của Vương Ngự Thần là từ đây về sau không cần lo đi ngược về xuôi tìm thợ rèn nữa, còn cái hại thì hiện rành rành ra đó rồi, hệ thống có nguyên một mục dài mười mấy trang nói về việc mua bán trang bị với chức nghiệp giả khác, Vương Ngự Thần lại không sử dụng được đề mua trang bị cho mình dùng, sự tình này khiến người đầu lòng cỡ nào cơ chứ...

Vương Ngự Thần phải tự thương cảm chính mình một phen mới dần lấy lại được bình tĩnh.

Còn một vấn đề nữa làm Vương Ngự Thần chú ý tới, tiền tệ lưu thông trong Ảo Thực Giới nói chung cũng như 22 vị diện bị nó nuốt chửng nói riêng, tất cả đều là dùng Bạc.

Từ trước đến nay Vương Ngự Thần tổng cộng trải qua hai lần khen thưởng, một lần là lúc chọn chức nghiệp xong, được 100 Bạc, lần thứ hai là khi giết chết Liệt Sát Giả, được 1000 Bạc, hắn sớm đã đoán được Bạc chắc hẳn là thứ tiền tệ gì đó nhưng lại vẫn nghi hoặc vì khen thưởng vốn trọng hậu vì sao số lượng tiền tệ lại ít ỏi đến vậy.

Lúc này đọc xong giới thiệu mới thực sự hiểu rõ, khen thưởng "trọng hậu" đó đã thực sự rất rất trọng hậu rồi...

Thử tưởng tượng một chút, ở những cửa hàng tân thủ được đặt ở khắp nơi trên Ảo Thực Giới, mỗi một đồng Bạc đều có thể mua được 10 bình HP cỡ nhỏ, như vậy 1000 Bạc sẽ mua được bao nhiêu? là 1 vạn bình HP cỡ nhỏ a...

Này đủ dùng cho một chi đội Hành Giả tân binh dùng thoải mái trong một trăm ngày rồi, đây rõ ràng là một cái thủ bút cực lớn, vậy mà lại bị Vương Ngự Thần cho thành không giá trị.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi cười khinh thường mình một cái.

Bạc là chuẩn mực tiền tệ được lưu hành phổ biến nhất, trên Bạc còn một vài đơn vị khác, chỉ là người bình thường khó cách nào đạt tới thôi. 10 vạn Bạc

là đổi được 1 viên Tân Tinh, 10 vạn Tân Tinh lại đổi thành 1 viên Hắc Ngọc, 10 vạn Hắc Ngọc liền có thể đạt được đơn vị tiền tệ lớn nhất, và cũng là một trong những tài nguyên chế tạo vũ khí cấp cao, "Thiên Chân Tinh", nó vốn là kim loại có độ cứng trên 1000, vị trí khai thác khó tìm nên mức độ quý hiếm tuyệt đối không dưới một món trang bị Lam 8 cấp trở lên, vì vậy thường thường dù có 10 vạn Hắc Ngọc cũng chưa chắc mua được 1 viên.

Biết được tin tức này, Vương Ngự Thần ngoại trừ cảm thán cũng là cảm thán không thôi, xem ra hắn vẫn còn là dân nghèo a... Đáng tiếc tỉ lệ rơi Bạc ở đây mà còn thấp hơn rơi vật phẩm phổ thông, cho nên hắn chỉ còn cách trông chờ vào ngẫu nhiên hoàn thành nhiệm vụ rồi nhận thưởng thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời nhanh chóng lặn xuống nhường chỗ cho mặt trăng tỏa sáng.

Vương Ngự Thần giữ đúng lời hứa, dẫn Hà Nhuận Đông ra ngoài, ban sức mạnh cho hắn, mà ở trong siêu thị mini bốn người Trầm Tuyết Ngưng cũng đột nhiên biến mất một cách thần không biết, quỷ không hay, làm Tiểu Thuần sợ hãi khóc to, đóng chặt cửa phòng không dám ra ngoài nửa bước.

*Năng lực đặc thù 2: Triệu tập - trong phạm vi cố định, một khi Quý Vương mở ra Cổng Địa Ngục có thể gọi về bất cứ sinh vật Địa Ngục nào. Phạm vi hiện tại: 10km

Hà Nhuận Đông nhìn nam nhân trước mặt bỗng nhiên dùng một cái liền biến thành một con quái vật mang chút hình dáng nhân loại cao gần 3m, nhìn không được té ngã ra sau, chưa kể đến bên cạnh hắn lại đột ngột hiện ra bốn con quỷ khác.

Ba trong số đó nhìn có vẻ dễ tiếp nhận, con đứng sau cùng kia lại giống như một bức tường thành khổng lồ, cặp cánh thịt kia gần như là che cả bầu trời, sâu trong nội tâm Hà Nhuận Đông càng thêm run rẩy lợi hại.

Vương Ngự Thần cúi đầu nhìn Hà Nhuận Đông nằm rạp trên đất, đôi con ngươi đỏ như máu đôi khi bốc lên hỏa diễm mờ nhạt, miệng đầy răng nanh nhe ra cất tiếng nói khàn khàn trầm đục.

- Nhân loại nhỏ bé, không phải ngươi muốn trở nên mạnh mẽ hơn sao, bây giờ ta ban cho ngươi sức mạnh, ngươi nhận hay không nhận?

Thay vì gọi là "nhân loại tiện" hay là "nhân loại yếu ớt" như bao chủng tộc cường đại khác, Vương Ngự Thần lại không, hai từ "nhỏ bé" đã là cực hạn hắn có thể nói ra miệng, không thể nặng hơn cũng không thể nhẹ hơn được nữa, dù sao trước kia hắn cũng từng là nhân loại, giữ lại một chút tôn trọng xem như bản thân mình không quên nguồn gốc, vậy là được rồi...

Hà Nhuận Đông nuốt ực một ngụm nước miếng, cảm nhận từng trận hàn khí phá vào mặt, tâm khảm hắn dần bình tĩnh hơn, đồng thời cũng suy nghĩ thấu triệt một điểm, năm người Vương Ngự Thần có lẽ đã không còn là con người nữa rồi, cũng không biết vì sao họ lại biến thành bộ dạng dữ tợn này, nhưng sức mạnh của họ thực sự đúng là không còn bàn cãi được nữa, loại áp lực như muốn đè chết hắn bất kỳ lúc nào này chắc chắn hắn chưa từng cảm nhận qua bao giờ.

Nhìn lướt qua từng gương mặt vẫn còn lại chút gì đó quen thuộc, Hà Nhuận Đông hít sâu một hơi kiên định nhìn Vương Ngự Thần đáp.

- Tôi nhận!!

Tiếng nói vừa dứt, trong đầu hắn chỉ nghe ầm một tiếng sau đó mất hết tri giác.

Lần nữa tỉnh lại hắn liền cảm nhận được trong đầu như vừa được nhét thêm vài thứ, cảm giác sợ hãi đã biến mất, thay vào đó là sự sùng kính cùng trung thành tuyệt đối, người trước mặt chính là thần linh trong lòng hắn, chiến đấu vì ngài, giao sinh mạng cho ngài là điều vinh quang nhất trong cuộc đời này của hắn.

Hà Nhuận Đông quỳ nửa gối đối diện với Vương Ngự Thần, sau lưng mọc lên một hàng gai xương chạy dọc theo xương sống, vừa vặn cố định một thanh đao lớn dài gần mét rưỡi, đặt ở trên thân hình to xác cao hơn 2m của Hà Nhuận Đông cũng không tính là quá dài.

*Thông tin BOSS: Đội Trưởng Thân Vệ Đội Quý Vương

- Loại BOSS: Tinh Anh
- Đẳng cấp: 1
- Bạc: Thiếc
- HP: 160/160
- MP: 20/20
- Lực lượng: 17
- Tốc độ: 10
- Thể lực: 35/35
- Triệu Tập Thân Vệ Đội (kỹ năng cơ bản): Trong thời gian ngắn tập hợp được một đội ngũ Chiến Binh Địa Ngục chiến đấu và bảo vệ Quý Vương, tiêu hao 20MP, làm lạnh 24h, số lượng: 10.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lữ bố

Sinh vật Địa Ngục là một trong những sinh vật sống trong hắc ám, so với sinh vật Âm U còn sâu hơn nhiều lắm, tuy ở trong đêm tối không có tăng mạnh thực lực như sinh vật Âm U nhưng mọi giác quan của sinh vật Địa Ngục đều trở nên mẫn cảm hơn vô số lần, đến tiếng con muỗi đập cánh ở cách xa 20m vẫn còn nghe được. Vì vậy di chuyển trong đêm tối đối với đám Vương Ngự Thần mà nói, khẳng định càng thêm đơn giản so với ban ngày, nói như cá gặp nước cũng không ngoa chút nào.

Đêm nay bọn họ hành quân cần quét thây ma là vì chuẩn bị cho ngày mai, chuẩn bị cho cái gọi là "cuộc khảo sát đầu tiên" mà hệ thống thông báo.

Một đêm không ngủ chém giết cho đến rạng sáng, bởi vì là đánh trong đêm tối nên tinh thần của mọi người vẫn còn giữ vững được, không có vì quá kiệt quệ mà gục ngã giữa chừng.

Vương Ngự thần không có gì đáng nói, kinh nghiệm tăng cấp hắc cần quá nhiều, cho nên cái hắc đạt được là sự thích nghi với trạng thái biến thân và thuần thực kỹ năng Lửa Địa Ngục, không dám tự cao đạt đến trình độ chuyên gia ngoạn hóa, nhưng cũng là có chút tâm đắc.

Tiến bộ lớn nhất phải nói đến Lâm Phong, con hàng này ý có vùng đất Địa Ngục liền một đường tung hoành, thăng đến cấp độ 5 mới không mấy thỏa mãn mà ngừng lại, chỉ số sức mạnh trên cơ bản đều đã tăng cường vượt trội, chưa kể vì là BOSS của sinh vật Địa Ngục nên mỗi khi thăng cấp bọn hắc được cộng vào 3 điểm, dù mỗi điểm so với lúc Vương Ngự Thần tăng cấp chỉ là tiểu hài tử so với người lớn, nhưng đặt trên Hành Giả thông thường khác đủ để họ điên cuồng ghen tị đến đỏ mắt.

Trầm Tuyết Ngưng và Tạ Minh song song đạt tới cấp độ 4, Tạ Minh có năm đầu khó lâu nên tốc độ giết chóc không hề thua kém Trầm Tuyết Ngưng, kết quả này vẫn nằm trong dự tính.

Còn Hạ Linh vì chỉ có thu phục được một con thú biến dị nên tốc độ tăng cấp không được nhanh, nằng nặng ở về lâu dài nên không vội được, nên chỉ khiêm tốn cùng Hà Nhuận Đông dừng lại ở cấp độ 3. Lại nói tên Hà Nhuận Đông này ăn gian cực kỳ, trong một lúc gọi ra 10 tên cận vệ, lực chiến mỗi tên đều không tính là mạnh, nhưng khi cả 10 tên hợp lực cộng với bản thân hắc vào thì cho dù có 100 thây ma vậy công cũng không phá nổi phòng tuyến, quả không hổ danh là đội cận vệ của Quỷ Vương.

Sáu người cùng lên đường về siêu thị mini ăn uống nghỉ ngơi, chỉ là về đến nơi thì không thấy bóng dáng của Tiểu Thuần đâu, Hà Nhuận Đông nhưng là không có lo lắng nhiều như trong tưởng tượng, gần như là không mấy để tâm đến. Xem ra thay đổi thân phận cũng ảnh hưởng đôi chút đến cảm tình của mọi người.

Thư giãn đến gần trưa, mọi người bắt đầu ngưng thần chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chừng ba mươi phút, một âm thanh thông báo vang lên trong đầu mọi người.

"Kênh thế giới: Thời gian vị diện 22 bị nuốt chửng đã qua 168 giờ 0 phút 0 giây, tiến hành đồng hóa vị diện, mở ra cuộc khảo sát đầu tiên, tất cả Hành Giả có đẳng cấp 3 trở lên sẽ bị cưỡng chế di chuyển tới không gian độc lập, tiến hành khảo nghiệm. Khảo nghiệm sẽ không có thương vong, đồng thời nhận được vật phẩm tương ứng sau khi qua màn."

Không đợi mọi người kịp phản ứng quanh thân bọn họ bỗng lóe lên ánh sáng trắng, sau đó cả người lẫn ánh sát đều biến mất.

Tiếp theo, mặt đất bên dưới đột nhiên rung lên dữ dội, từng cổ dây đằng cùng đại thụ to khổng lồ từ dưới lòng đất đâm lên, phá nát tất cả trở ngại trên đường đi, một đường tiến thẳng lên bầu trời xanh thẳm.

Ở khắp nơi trên thế giới đều xảy ra hiện tượng tương tự, chỗ thì núi lửa phun trào, chỗ thì sóng thần dâng cao, toàn bộ cứ điểm vừa được chính phủ các nước xây dựng lên đều bị phá vỡ, cảnh người chết người chạy nạn đã trở thành cảnh tượng bình thường nhất trong những điều bình thường từ trước tới nay.

...

Vương Ngự Thần cảm thấy một trận choáng váng đầu óc dữ dội ập tới, chờ khi đau đớn qua đi thì hắc mới mở mắt ra được, đập vào mắt là một vùng không gian màu trắng, trên dưới trái phải đều không có điểm cuối, giống y đúc cái không gian mà hắc lựa chọn chức nghiệp trước đây.

"Chào mừng đến với cuộc khảo sát thực lực đầu tiên, người có 2 canh giờ để thông qua 10 cửa ải, mỗi một cửa sẽ có một phần thưởng hấp dẫn riêng, đạt đến cửa thứ 10 sẽ có được phần thưởng chung cực. Chúc người may mắn!"

Bảng hiện thị của hệ thống vừa biến mất, trước mặt Vương Ngự Thần liền hiện ra một nhân ảnh màu đen, không có mặt mũi miệng mắt gì.

*Hắc Nhân:

- HP: 150/150
- Lực lượng: 20/20
- Tốc độ: 5

Thông tin rất đơn giản nhưng Vương Ngự Thần không dám lơ là, hấn rút ra chiến kích lao tới triển khai công kích.

Hắc Ảnh cũng không đứng im tại chỗ, hấn sử dụng tốc độ "rùa bò" đánh tới Vương Ngự Thần.

Xoẹt!!

Chiến kích bỏ xuống dễ dàng chẻ đôi người Hắc Ảnh.

- Đây là...

Vương Ngự Thần nghi hoặc, hấn không nghĩ tới cửa ải trong miệng hệ thống lại dễ dàng như vậy, chỉ là giấy tiếp theo hấn liền biết cửa ải này khó ở điểm nào rồi.

Chỉ thấy từ chỗ Hắc Ảnh vừa chết lại hiện ra hai Hắc ảnh khác, giống như hai anh em song sinh.

*Hắc Ảnh:

- HP: 300/300
- Lực lượng: 40/40
- Tốc độ: 10/10

Vương Ngự Thần hơi ngây người một lúc sau đó lạnh mặt chém chết cả hai Hắc Ảnh, thời gian còn chưa tới hai giây...

Cùng lúc đó tại một nơi rất xa rất xa, trên quảng trường rộng lớn phong cách cổ xưa, nhà cửa chung quanh đều có hình dạng quái dị, ở trung tâm quảng trường đặt một cột đá cao, đỉnh cột đá treo một cái màn hình khổng lồ, thiết kế tương tự tivi màn hình mỏng ở Địa Cầu.

Bên dưới cột đá đứng đầy người đang chỉ trỏ lên màn hình lớn không ngừng thảo luận.

- Hắc! Hôm nay quả là đồng người a, chen chúc ta đầu đầy mồ hôi rồi này...

- Nói gì nữa, dù sao hôm nay cũng là ngày hội lớn cách mười năm mới diễn ra một lần mà, không chỉ được xem danh tính của các nhân tài ở vị diện mới, còn có thể trông chờ vào kỳ tích được khai sinh.

- Hừ, kỳ tích? Bộ nói là được sao, cũng không phải người chưa từng thử qua mấy cái cửa ải biến thái đó, đừng nói là một tuần, có cho người một tháng người cũng chỉ có thể cụp đuôi mà về thôi.

- Đúng đấy, từ xưa đến nay người dẫn đầu cao nhất qua cửa ải chính là Maverlock đại nhân, ngài ấy tổng cộng qua được 8 ải, được xưng là truyền kỳ ở Áo Thực Giới... Hắc hắc, là 8 cửa ải đấy, tính toán một chút chính là 128 Hắc Nhân, mỗi con 1200 điểm HP, 160 điểm lực lượng, 40 điểm tốc độ, tương đương với một chức nghiệp giả cấp độ 15 được trang bị đầy đủ... nghĩ qua thôi đã thấy sợ rồi.

Câu nói vừa dứt liền không biết ai là người chú ý tới bảng khảo sát đầu tiên, đột nhiên phát ra một tiếng hô to tràn ngập sợ hãi.

- A!! Cái kia là gì, mau nhìn mau nhìn...

- Trời ạ, cái quái gì đang diễn ra trên bảng khảo sát vậy??

- A! Lại lên nữa lại lên nữa rồi, cửa ải thứ tư vượt qua trong năm giây... này còn là người à?

Lúc mọi người nói chuyện sôi nổi thì trên bảng, một cái tên có chữ màu đỏ đang lấy tốc độ kinh hãi thể tục vượt qua từng cửa ải, cái tên có chữ cái in hoa, ký tự đặc biệt xa lạ, nhưng ý nghĩa chỉ có một... "LỬ BỐ".

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phần thưởng

Vương Ngự Thần không hề biết ở các vị diện xa xôi ngoài kia đang kinh hãi vì mình như thế nào, một đường hát vang đến tận cửa ải cuối cùng, cửa ải thứ 10.

Lần này Hắc Ảnh không xuất hiện theo quy luật nữa mà một lần ra tới 1000 ngàn con, hơn nữa còn mạnh hơn trong dự kiến rất nhiều.

*Hắc Ảnh:

- HP: 2000/2000
- Lực lượng: 200
- Tốc độ: 70

So với Liệt Sát Giả còn mạnh hơn nhiều lắm, đối với tân binh mà nói chính là diệt sát trong nháy mắt, mà ở đây có tới tận 1000 con.

- Chẳng trách lại có một phần quà chung cực riêng ở cửa này, thì ra lại khó xoi đến vậy.

Tốc độ 70 điểm, Hắc Ảnh di chuyển ở trong mắt người thường không khác gì thuyển di, lướt nhẹ vài cái đã tới ngay sát Vương Ngự Thần.

Hắn lúc này không dám chần chừ nữa, lập tức mở ra con ác chủ bài cuối cùng của mình.

Quý Vương hiện thế!!

Một làn sóng xung kích nóng bỏng điên cuồng thổi quét ra xung quanh, Hắc Ảnh vừa mới tiếp cận lập tức bay thẳng ra ngoài, lượng máu bị đốt xuống mấy trăm điểm, và còn đang không ngừng tụt giảm, không có cách nào, Lửa Địa Ngục không thể bị dập tắt, trừ phi là có phép thuật hoặc trang bị đặc thù mà thôi, bằng không thì phải chờ nó hết thời gian hiệu lực...

Phóng thích một đợt Lửa Địa Ngục, Vương Ngự Thần cũng không có ngừng lại mà chủ động tấn công, hắn gầm lên một tiếng vang kích chém ra một đường.

Tàn Sát khai mở, một lượng sát thương khổng lồ thổi bay mấy chục Hắc Ảnh, lượng máu điên cuồng rút xuống chỉ còn một phần tư.

Xong sau đó Vương Ngự Thần lại phóng tay, mặc ma từ chiến kích dung nhập với Lửa Địa Ngục khiến sát thương gây ra càng thêm khủng bố.

Ầm Ầm Ầm!!

Chiến đấu kinh thiên làm không gian màu trắng cũng rung chuyển theo.

Vương Ngự Thần bị một cước đá văng xa mấy chục thước, lập tức hắn lại đứng bật dậy nốc vào được tề, uống đến bụng căng đầy quặn đau.

- Chết hết cho ta!!!

Vương Ngự Thần gào to, Tàn Sát triển khai liên tục, phân thân không biết bao nhiêu Hắc Ảnh, Lửa Địa Ngục đã sớm thiêu đốt một vùng không gian rộng lớn chung quanh thành tứ địa, khắp nơi đều tràn ngập hơi nóng cháy da cháy thịt.

Không tiếc tiêu hao được tề MP cùng HP, Vương Ngự Thần chỉ điên cuồng thi triển skill mà không hề phòng thủ, trên người chỗ nào cũng bị thương, xương cốt gãy nát nhiều đến mức khiến hắn tê dại, không còn cảm giác được gì nữa.

Thế nhưng Vương Ngự Thần không thể ngừng lại mà hắn cũng không muốn ngừng, thành quả đã ở ngay trước mắt, chỉ cần cố một chút, một chút nữa thôi...

Người ở khắp các vị diện đang nín thở nhìn lên màn hình lớn, cái tên Lữ Bố kia đã dừng lại ở cửa ải thứ 10 hơn một tiếng đồng hồ rồi, thời gian hai tiếng ngày càng gần, hôm nay bọn họ đủ chấn kinh rồi, cho nên cũng không hy vọng hắn sẽ dừng lại ở chỗ này, như vậy Áo Thực Giới sẽ có một huyền thoại mới ra đời, người người sung sướng.

- AAA!!!

Vương Ngự Thần hét to một hồi cuối cùng rồi ngã xuống, âm thanh khản đặc đã không còn hình thù nữa, mà bên kia còn Hắc Ảnh cuối cùng rốt cuộc cũng bị Lửa Địa Ngục thiêu chết.

Qua cửa...

Thời điểm Vương Ngự Thần muốn ngất xỉu tới nơi thì một dòng nước ấm màu xanh lục không biết từ đâu hiện ra, chậm rãi bao bọc hắn, chữa trị toàn bộ thương tích trên cơ thể tàn tạ kia.

Rất nhanh Vương Ngự Thần đã hồi phục sinh long hoạt hổ, trong lòng tám tắc xung kỳ, một giây trước như người sắp chết, một giây sau liền khôi phục toàn bộ...

Đúng lúc này một loạt các bảng hiển thị nối đuôi nhau hiện lên.

"Vượt qua cửa ải 1 nhận được: Bạc 100, 10 bình hồi phục HP nhỏ, 10 bình hồi phục MP nhỏ, 1 Bao Tay cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 2 nhận được: Bạc 200, 1 áo phòng ngự cấp 1, 1 đai lưng sức mạnh cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 3 nhận được: Bạc 500, cộng toàn bộ chỉ số 1 điểm"

"Vượt qua cửa ải 4 nhận được: Bạc 1000, cộng 1 điểm nâng cấp kỹ năng"

"Vượt qua cửa ải 5 nhận được: Bạc 5000, 1 đôi giày chức nghiệp cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 6 nhận được: Bạc 1 vạn, 1 chiếc quần chức nghiệp cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 7 nhận được: Bạc 2 vạn, 1 đai lưng chức nghiệp cấp 1, 1 nón giáp chức nghiệp cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 8 nhận được: Bạc 5 vạn, 1 bao tay chức nghiệp cấp 1, một áo giáp chức nghiệp cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 9 nhận được: Bạc 10 vạn, 1 trang sức chức nghiệp cấp 1"

"Vượt qua cửa ải 10 nhận được phần quà chung cực: Tân Tinh 10, 1 vũ khí chức nghiệp cấp 3"

Vương Ngự Thần tròn tròn mắt nhìn từng bảng hiển thị lướt qua,...

Hai ba cửa ải đầu quả thật là phần thưởng không ra gì, nhưng càng về sau càng...

Đặc biệt là phần quà cuối cùng, tạm thời bỏ qua 10 viên Tân Tinh, cái thu hút Vương Ngự Thần nhất là vũ khí chức nghiệp cấp 3 kia, nghĩ tới vũ khí chức nghiệp của mình không giống đồ thường, Vương Ngự Thần không khỏi hướng tới hệ thống hỏi một câu.

- Có thể đổi phần thưởng vũ khí chức nghiệp cấp 3 thành 4 món trang bị chức nghiệp cấp 1 khác nhau được không?

Đôi, sao lại không đổi được, cái này rõ ràng là trao đổi nhận lấy phần thiệt về mình, có ngu mới không đổi, quả nhiên hệ thống đáp lời rất nhanh.

"Được"

- Vậy đổi đi!

Chớp mắt, trong kho đồ của Vương Ngự Thần nhiều thêm bốn món vũ khí chức nghiệp Chiến Quỷ khác, 1 cái là Hỏa Long song đao, 1 cái là Quỷ Hỏa Cung, 1 cái là Ân Nặc Chùy Thủ, và cuối cùng là một thanh cự kiếm Hỏa Lưu Tinh Kiếm, đương nhiên món vũ khí cấp 3 kia cũng bị lấy đi.

May mắn lúc trước có đọc qua cách thức nâng cấp Phương Thiên Họa Kích bằng không đem món cấp 3 kia về để ngắm rồi, thanh vũ khí này không phải nâng cấp giống như bình thường, nó không cần đồng vật liệu vô dụng, mà chỉ cần ghép bốn món vũ khí khác của Chiến Quỷ là có thể nâng cấp lên được, sau khi ghép xong hẳn còn có thể tùy thời chuyển đổi qua lại giữa các vũ khí. Muốn nâng cấp tiếp chỉ cần kiếm đủ vật liệu nâng cấp cho bốn món vũ khí kia là được, trong khi người ta chỉ cần nâng một món vũ khí thì Vương Ngự Thần lại phải dài mặt khổ khổ cực cực tích góp để nâng tận bốn món, đây chính là "khác biệt".

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cường đại

Hỏa Phượng Lân Khôi - Trang bị Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 200 HP
- 40 MP
- 5 tinh thần lực
- Giảm 25% công kích tinh thần lực

*Hỏa Phượng Yêu Đại - Trang bị Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 500 HP
- 20 lực lượng
- 10 lực lượng
- Giảm 5% tiêu hao thể lực

*Hỏa Phượng Quỷ Thủ - Trang bị Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 20% tốc độ công kích (tốc độ là bao gồm tốc độ công kích và tốc độ di chuyển)
- Kháng 5% toàn bộ công kích Hệ Ma Thuật (lửa, nước, băng, sét,...)
- Tăng 5% tốc độ thi pháp

- 1% tự động kích hoạt kỹ năng Lửa Địa Ngục

*Hòa Phụng Kim Thân - Trang bị Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 250 HP
- 7 tốc độ
- Giảm 5% tiêu hao thể lực
- 2% bỏ qua mọi hiệu ứng trói chân, choáng, định thân

*Hòa Phụng Hành Ngoa - Trang bị Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 10 tốc độ
- 6 tốc độ
- 10% tốc độ di chuyển
- Mỗi 10 phút nhận được 1 cơ hội kích hoạt kỹ năng Lướt

*Hòa Phụng Liên - Trang sức Trắng:

- Đăng cấp: 1
- 20% sát thương vũ khí
- 20% sát thương kỹ năng

*Hòa Long Song Dao - Vũ khí Trắng:

- Đăng cấp: 1
- Sát thương: 250/300
- Tốc độ công kích: 1.5 (10 điểm tốc độ ~ 0.1 tốc độ công kích)
- 10% xuất huyết, duy trì 5 giây, mỗi giây 30 điểm sát thương cố định
- 20% phóng thích đao khí, gây 100 sát thương cho toàn bộ kẻ địch trên đường đi, phạm vi tác dụng: 10m

*Quý Hỏa Cung - Vũ khí Trắng:

- Đăng cấp: 1
- Sát thương: 160/160
- Tầm bắn: 20 (1 điểm ~ 10m)
- Tốc độ công kích: 1.0
- 50% sát thương xuyên thấu (50% sát thương gây ra là sát thương cố định ~ sát thương chuẩn)

*Ân Nặc Chùy Thủ - Vũ khí Trắng:

- Đăng cấp: 1
- Sát thương: 120/150
- Tốc độ công kích: 2.5
- 100% sát thương gây ra từ vũ khí là sát thương cố định (lực công kích = lực lượng + sát thương vũ khí)
- Giảm hiệu quả phục hồi trên vết thương xuống 50%

*Hỏa Lưu Tinh Kiếm - Vũ khí Trắng:

- Đăng cấp: 1
- Sát thương: 400/500
- Tốc độ công kích: 0.9
- 5% gây choáng cho kẻ địch trúng đòn
- Địa Chấn: kỹ năng vũ khí, tạo nên một cơn động đất cho kẻ địch ở gần, càng xa hiệu quả càng giảm, làm lạnh: 4h

*Nâng cấp vũ khí: Phương Thiên Họa Kích

- Đăng cấp: 2
- Sát thương: 200/200
- Tốc độ công kích: 1.7
- 20% phóng thích đao khí, gây 100 sát thương cho toàn bộ kẻ địch trên đường đi, phạm vi tác dụng: 10m
- Có thể chuyển đổi qua lại giữa các vũ khí trong nhóm nâng cấp, vũ khí trong nhóm không thể sử dụng kỹ năng tương tác với Phương Thiên Họa Kích (hiện tại: Tàn Sát)

*Trang bị Trắng thành bộ:

- Vũ khí - trang sức: + 10% lực lượng, + 10% sát thương vũ khí, + 10% sát thương kỹ năng (đạt)
- Bao tay - áo giáp - mũ giáp: + 10% HP, + 10% MP, + 10% giảm thiểu toàn bộ thương tổn vật lý (đạt)
- Đai lưng - giáp quần - giày: + 10% tốc độ, + 10% thể lực, + 10% giảm thiểu tác dụng kỹ năng khống chế (đạt)
- Đủ bộ trang bị: + 20% toàn bộ thuộc tính, + 20% kháng

*Thông tin nhân vật: Vương Ngự Thần - Lữ Bố

- Chức nghiệp: Chiến Quỷ
- Cấp độ: 9
- Bạc: Bạc
- HP: 2900/2900
- MP: 180/180
- Lực lượng: 560
- Tốc độ: 102
- thể lực: 250/250
- tinh thần lực: 43
- Kinh nghiệm tăng cấp: 120.460/2.000.000

*Kỹ năng:

- Tàn Sát: Sát thương gây ra: lực lượng x4 + sát thương vũ khí x3, tiêu hao: 25MP, phạm vi hiệu lực: 7m. (đẳng cấp 3)
- Lửa Địa Ngục: Tiêu hao: 15MP, mỗi giây 2MP. (đẳng cấp 3)
- Lướt: Tiêu hao: 3MP, phạm vi hiệu lực: 3m, làm lạnh: 60s. (đẳng cấp 1)
- Quỷ Vương: Biến thân thành Quỷ Vương gia tăng 140% toàn bộ chỉ số, tiêu hao 60MP, duy trì 30p, làm lạnh: 10h (đẳng cấp 3)
- Công Địa Ngục: cường chế toàn bộ sinh vật Địa Ngục biến thân, không tiêu hao, không làm lạnh.

Vương Ngự Thần mặc toàn bộ trang bị lên người, biến mình thành một chiến binh nửa cổ xưa nửa hiện đại, vì không muốn quá nổi bật nên hắn chọn trạng thái "Ẩn trang bị", người ngoài nhìn vào sẽ không thấy hắn đang mặc một đồng trọng giáp trên mình.

Cảm giác cường đại chưa từng có khiến tâm tình hắn như đi trên mây, hưng phấn không sao kể hết, duy nhất đáng tiếc một điều là không có thêm kỹ năng nào mới, chém giết Hắc Ảnh cũng đem về cho Vương Ngự Thần gần một triệu điểm kinh nghiệm, giúp hắn đạt tới cấp độ 9, nhưng bảng kỹ năng lại không hiện kỹ năng mới lên, chỉ cho hắn 4 điểm nâng cấp kỹ năng, cộng với 1 điểm trong phần thưởng là 5 điểm. Nhờ vậy ba kỹ năng quan trọng của hắn đều đạt tới đẳng cấp 3 (trong áo giáp có + 1 điểm kỹ năng Tàn Sát), kết quả này cũng không tồi chút nào.

Qua cuộc khảo sát đầu tiên này, Vương Ngự Thần được cường hóa đến trình độ vô cùng kinh khủng, ở trạng thái bình thường hắn đã mạnh ngang một chức nghiệp giả phổ thông ở cấp độ 30 với đầy đủ trang bị.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khen thưởng

Thời điểm Vương Ngự Thần quay trở về thế giới thực, trùng hợp đứng cạnh một sinh vật khổng lồ có làn da vừa trơn vừa nhót màu xanh vàng.

Vương Ngự Thần còn chưa định hình được tình huống thì đã bị quái vật kia quấy đuôi đánh bay qua một bên, nhìn lực đánh có vẻ rất mạnh nhưng thực chất thương tổn tới Vương Ngự Thần chỉ có 10 điểm HP, cái này công đầu đương nhiên thuộc về bộ trang bị hắn đang mặc trên người, lực phòng ngự mạnh kinh người không nói, còn thêm giảm toàn bộ sát thương nhận vào 20%, đây rõ ràng là một tấm khiên thật hình người a...

Lộn vài vòng trên đất, Vương Ngự Thần nhảy bật dậy liếc mắt nhìn thứ vừa mới tấn công mình, thì ra là một con "thần lân" khổng lồ... không. hắn phải là một sinh vật cổ đại, khắp người mọc ra gai xương, tứ chi phát triển to lớn hơn, cái đầu giống như đầu cá sấu, răng nhọn lởm chởm. Kích thước của nó ít nhất cũng phải dài hơn 5m, riêng bộ hàm đã chiếm hơn một mét rồi...

Vương Ngự Thần nhin không được một trận kinh ngạc, hắn vừa rời đi có hai tiếng, thế giới đã biến thành bộ dạng gì vậy?

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, các tòa nhà cao tầng xung quanh nghiêng nghiêng ngã ngã, còn bị vô số loài thực vật dây leo to lớn quấn quanh, đường xá cứ cách trăm mét lại có một cái cây khổng lồ vươn cao chọc trời. Vương Ngự Thần có cảm giác như mình đi vào khu rừng hoang sơ cổ đại chứ không phải thành phố hiện đại gì cả.

Hống!!

Tiếng gầm của Thần Lân biến dị kéo Vương Ngự Thần trở về thực tại, hắn nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp rút ra Hỏa Long Song Dao, một chiêu dễ dàng cắt con quái vật thành bốn mảnh.

Vương Ngự Thần không có ý định sử dụng Phương Thiên Họa Kích quá nhiều, vì nó quá dễ nhận biết, sau này biến thân vũ khí hắn có thể sử dụng chỉ có mỗi mình nó, bị người nhìn thấy vậy thì hắn cũng không cần biến về nhân dạng trở lại nữa.

Cho nên bốn món vũ khí nâng cấp kèm theo kia sẽ được hắn luân phiên dùng trong chiến đấu, ít nhiều cũng đều là vũ khí chức nghiệp Chiến Quỷ, muốn bao nhiêu mạnh hơn vũ khí chức nghiệp bình thường liền có bấy nhiêu mạnh hơn, dù sao vũ khí của BOSS Thế Giới cũng không phải dễ chung.

Cầm hai thanh đao đôi khi bốc lên ngọn lửa hình hỏa long, tâm tình Vương Ngự Thần lập tức bình ổn trở lại, mặc kệ thế giới có thay đổi thành cái dạng nào, thực lực cường đại sẽ đè bẹp tất cả, việc cần làm cứ phải làm mới là vương đạo.

Nhìn quanh không có bóng người, Vương Ngự Thần mở Công Địa Ngục triệu hồi năm tùy tùng, thời gian khảo nghiệm đã hết, khẳng định vị trí của họ sẽ ở không xa hần.

Quả nhiên, cả năm thân ảnh đều được triệt hoán về bên cạnh Vương Ngự Thần trong chớp lát.

Thu hồi Công Địa Ngục xong Vương Ngự Thần mới bắt đầu hỏi chuyện.

- Sao rồi, có thu hoạch gì không?

Biết hần hỏi về chuyện khảo nghiệm cửa ải, Trầm Tuyết Ngưng liền xung phong trả lời trước, nhìn khuôn mặt nàng hưng phấn cũng hiểu được thành tích không tồi.

- Hi hi, Thần ca phải khen thưởng em mới được nha, lần này em vượt qua năm cửa ải, được một đôi giày chức nghiệp.

Vương Ngự Thần mỉm cười đưa tay xoa xoa đầu nàng, nhẹ giọng đáp.

- Được! Lát nữa em kiểm tra xem ghép một trang bị cần những thứ gì, xong rồi nói với anh.

Trầm Tuyết Ngưng cười ngọt ngào, cũng không vội đi xem mà đứng tại chỗ nhắm mắt hưởng thụ hần xoa đầu.

Hạ Linh đứng bên cạnh mím môi, chần chờ một lúc rồi bước tới trước mặt Vương Ngự Thần, giọng nói có phần buồn bã.

- Em làm anh thất vọng, Thần ca... em chỉ... chỉ qua được ba cửa...

Đầu nhỏ Hạ Linh cúi xuống thấp không dám nhìn Vương Ngự Thần, trong nhóm nàng là người có lực chiến đấu thấp nhất, vì vậy trong lòng vẫn luôn tự ti, cảm thấy mình cô phụ sự trông đợi của Vương Ngự Thần.

Nhìn đôi má xinh xắn mồm mĩm đang phồng lên, Vương Ngự Thần có chút không kiềm chế được đưa tay véo véo một phen, khoảnh khắc chạm vào làn da mềm mịn mượt mà, trong lòng hần thở ra một hơi dài, thầm than xúc cảm thật quá tốt, cứ thế tiếp tục sờ nắn không thèm nhìn người chung quanh, mà bọn họ cũng biết ý vội quay đầu nơi khác, giả vờ không nghe không thấy.

- Không cần lo lắng, chức nghiệp của em là chức nghiệp cần không gian phát triển lớn nhất, hiện tại tuy không bằng bọn họ nhưng sau này người có tác dụng lớn nhất trong chiến trận chính là em.

Vương Ngự Thần nói lời này cũng không phải để an ủi Hạ Linh không, các quái vật biến dị cho dù là mèo nhà, chó nhà thì các chỉ số cơ bản đều vượt trội so với Hành giả cùng cấp, bọn chúng có ưu thế tiên thiên về mặt sức mạnh, vì vậy nếu sở hữu một đội quân quái vật biến dị thì thực lực không cần phải nghĩ, nói không ngoa thì nó không khác gì một hồi tai họa cho quân địch.

Hạ Linh được người trong lòng động viên, nội tâm ngọt ngào như ăn mật, vẻ mặt trên mặt nhanh chóng được thay bằng nụ cười rạng rỡ, khiến Vương Ngự Thần lóa mắt, không che giấu được mê say, nữ nhân trước mắt quả thật là người đẹp nhất mà hần từng gặp.

May mắn định lực của Vương Ngự Thần đủ tốt, say mê trong mắt chỉ duy trì một hai giây liền biến mất, hần quay sang hỏi ba người còn lại.

- Em cũng giống Ngưng Ngưng, qua được năm cửa, Thần ca không được thiên vị nha.

Tạ Minh cười cười đùa cợt.

- Không sai, Thần ca, anh đừng quên bọn em đó, em cũng qua được năm cửa này.

Hà Nhuận Đông hòa theo cười nịnh nọt, thật sự cho dù Vương Ngự Thần chỉ thưởng cho Trầm Tuyết Ngưng bọn họ cũng không có ý kiến hay bất mãn gì, dù sao người ta cũng là nữ nhân của chủ tử, có được thưởng cũng là điều bình thường. Bọn họ chẳng qua trông thấy tâm tình Vương Ngự Thần đang tốt nên mới đùa giỡn một phen, ngoài ra không có ý gì khác.

Không ngờ được rằng vậy mà Vương Ngự Thần lại đồng ý không chút do dự.

- Không thành vấn đề, tự kiểm tra trang bị của mình cần gì rồi báo lại cho tôi... còn cậu, Lâm Phong?

Mọi người đồng thời tập trung ánh mắt vào Lâm Phong, trong nhóm mạnh nhất không phải Trầm Tuyết Ngưng mà là Lâm Phong, tên này tuyệt đối là một trong những quái vật đáng sợ nhất Địa Ngục, cho nên thành tích của hần trong đợt này khẳng định phải là cao nhất.

Không ngoài dự đoán, Lâm Phong có chút kiêu ngạo ngẩng đầu nói.

- Thần ca, em qua được 6 ải nha, anh cũng đừng quên phần thưởng của em đây...

Hần hơi dừng lại rồi nói tiếp.

- Nhưng mà anh có thể xem xét, thay phần thương trang bị của em thành vũ khí được không? Mỗi lúc biến thân tầm sát thương của em rất rộng, nhưng lực công kích lại quá thấp, mỗi lúc tăng cấp em đều nâng hai điểm vào lực lượng, tới bây giờ đạt cấp 8 mà vẫn không có bao nhiêu sát thương cả.

Nghe Lâm Phong giả thích, Vương Ngự Thần cũng gật đầu đồng ý, vũ khí mang sát thương quá thấp làm tầm tấn công của Lâm Phong trở thành đại tài tiêu dụng, thay vì biến hấn thành khiên thịt thì không bằng để hấn tạm thời đảm nhiệm vị trí sát thương chính, sau này trang bị đầy đủ mới đổi vị trí sau cũng chưa muộn, hiện tại cứ để đám khô lâu của Tạ Minh bù vào khoảng trống là được rồi.

Nghĩ vậy Vương Ngự Thần không từ chối, gật đầu đáp ứng.

- Tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chém giết thần lằn biển dị

Lúc mọi người tập hợp lại lần nữa, trang bị cần những gì đã được tính toán xong, hầu như mỗi người đều giống nhau trang bị khái giáp đều cần tới 300 "cốt thủy ma cấp 1", 2 "da thú biển dị cấp 1", ngoài ra vũ khí của Lâm Phong thì lại phải có 20 "cốt thú biển dị cấp 1", 2 cân "kim loại có độ cứng trên 50".

Trừ bỏ trên người bọn họ có một ít ra thì ở Vương Ngự Thần tất cả đều có đủ, tuy nhiên dù ở đây chỉ là cốt thủy ma mà thôi, da thú biển dị và cốt thú đều cần phải săn giết, kim loại thì không khó tìm, chỉ cần phá mấy cánh cửa sắt chống trộm là thu về được vài cân.

Kế hoạch tiếp theo là tìm thú biển dị cấp thấp, với tổ đội hiện tại của Vương Ngự Thần, việc này căn bản chỉ là một hồi khởi động làm nóng người.

- Hạ Linh, em để con mèo của em lên trước thám thính một chút.

- Vâng!

Hạ Linh gật đầu thả con mèo nhỏ đang ôm trong lòng xuống đất, lập tức nó biến lớn lên, kích thước còn lớn hơn báo đốm, gần bằng lão hổ, phần đuôi dài ra lông mao cũng rậm rạp hơn.

Hiện tại đầu mèo biển dị này đã lv6, lớn hơn chủ nhân nó 2 cấp bậc, vì vậy không cần lo lắng nó sẽ bị những sinh vật khác giết chết khi đi tuần tra, cho dù đánh không lại thì dựa vào tốc độ biến thái của nó cũng có thể chạy trốn được.

Mèo biển dị ngoài lên vài tiếng sau đó biến mất tại chỗ, thân ảnh chớp động rất nhanh liền khuất vào trong rừng cây.

Thành phố hoang tàn, gần như đã biến thành một khu rừng nguyên sinh cổ đại, các sinh vật sống ở bên trong phát triển cực kỳ nhanh, chủng loài nhỏ bé như thần lằn vậy mà sau hai tiếng đã trở thành một con quái vật còn đáng sợ hơn cả loài cá sấu lúc trước, không những tốc độ nhanh mà lực hàm còn khỏe, màu da lại tương đồng với rừng cây, quả thật là một sát thủ rừng rậm.

Trên đường đi về phía trước, tổ đội Vương Ngự Thần đụng phải hai lần tập kích của thần lằn biển dị, chúng không đến từng con mà kéo theo bầy đàn của mình, mỗi một bầy đều có số lượng vượt quá 10.

Vương Ngự Thần liếc mắt nhìn một chút rồi nhàn nhạt mở miệng.

- Tuyết Ngưng, Hà Nhuận Đông, giết chúng đi, hai người có năm phút.

- Rồi!!

Hét to một tiếng, Trầm Tuyết Ngưng lấy tốc độ làm chuẩn, trong chớp mắt tăng lên tới đa lướt thẳng vào bầy thần lằn biển dị, tốc độ của nàng đã đạt tới 41 điểm, lúc di chuyển tạo nên tàn ảnh mờ mờ khiến người nhìn vào rất khó nắm bắt.

Quý kiếm có hình dáng tương tự thanh katana trước kia nàng dùng, nhưng ở đầu mũi kiếm lại bẻ cong lên, tạo thành nửa hình bán nguyệt kỳ ảo, lưỡi kiếm sắc bén đôi khi lóe lên quang mang lạnh lạnh.

Trầm Tuyết Ngưng mặt không cảm xúc thông thả di động xuyên qua từng đầu thần lằn như đi dạo phố, quý kiếm lấy tốc độ mất thường không thể thấy yên lặng cắt đứt đầu một con thần lằn biển dị, mãi đến khi nàng đã đi được một đoạn thì đầu lâu của nó mới nặng nề rơi xuống đất, trong đôi mắt vẫn còn đọng lại vẻ khát máu xen lẫn chút gì đó tinh ranh.

Cùng một phương thức Trầm Tuyết Ngưng tiếp tục giết thêm hai con thì bầy thần lằn mới phát giác nguy hiểm đáng sợ đang len lỏi giữa bọn chúng, lập tức những con đang đứng riêng lẻ uốn mình chạy tới gần đồng bạn ở gần, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm cái bóng mờ đang không ngừng hoành

đổi vị trí kia.

Chỉ trong chốc lát khoảng trống của Trầm Tuyết Ngưng đã bị thu gọn, thậm chí là không dám tiếp cận bảy thần lần quá gần, bởi vì lúc công kích nàng sẽ có một đoạn thời gian ngắn chừng một giây phải đứng lại lấy hơi, vừa di động cao tốc vừa ra đòn yêu cầu độ khó cực cao, nó không đơn giản là chỉ chạy nhanh hết tốc lực rồi vùng kiếm là xong, lấy kinh nghiệm hiện tại của Trầm Tuyết Ngưng, dừng lại một giây đã là tiến bộ vượt bậc rồi.

Thời điểm nàng đứng lại lấy hơi đó sẽ trở thành mục tiêu công kích của những con thần lần bên cạnh, vì lẽ đó chiến thuật đánh nhanh rút gọn của Trầm Tuyết Ngưng đã bị phá vỡ.

Tuy nhiên nàng cũng không buồn phiền gì mà ngược lại nở nụ cười mỉm thâm sâu, mắt nhìn bảy thần lần không khác gì vật chết.

Đúng lúc bảy thần lần biến dị chuẩn bị phản kích thì một tiếng rống vang lên ở đằng sau.

- Móng Vuốt Từ Thần!!

Hà Nhuận Đông không biết từ lúc nào đã vòng ra phía sau bảy thần lần biến dị, bọn chúng đều bị Trầm Tuyết Ngưng thu hút sự chú ý nên không hề biết có một quái vật ghê gớm khác đã sớm len lén tiếp cận.

Chớp đúng thời cơ phóng ra một chiêu trí mạng, Hà Nhuận Đông không chút khách khí tụ lực vào thân đao, từ trên cao chém mạnh xuống mặt đất, thanh đao vốn đang run rẩy vì tích tụ lực lượng quá nhiều, lúc này bộc phát toàn bộ, kẻ chịu trận đáng thương chính là bảy thần lần kia.

Chỉ thấy từ thân đao bắn ra năm luồng đao khí không lồ xé tan mặt đất, nhìn từ xa giống như có một bộ móng vuốt mang theo khí tức phải diệt sát hết thảy từ dưới lòng đất chui lên vậy.

Năm luồng đao khí không quan tâm tới thứ gì ngăn trước mặt nó, chỉ cần tồn tại trên đường đi, tất cả đều sẽ bị xé nát không chút thương tiếc.

Từ lúc đao khí xuất hiện cho đến khi biến mất không tới một giây thời gian, thế nhưng trong một giây đó đã có tới sáu đầu thần lần bị nghiền nát, mặt đất bên dưới cũng trở thành bãi phế tích in hình năm cái móng vuốt to đùng dài chừng bảy mét.

Kỹ năng Móng Vuốt Từ Thần này là kỹ năng chức nghiệp của Hà Nhuận Đông, hắn học được khi đạt cấp độ năm, uy lực rất lớn, phạm vi sát thương lại rộng, một kỹ năng này hắn học được rất không tồi.

Thần lần biến dị bị giết đến thất linh bát lạc, vài con còn sống gào thét nhao nhao chạy loạn, một lúc sau đều chết dưới kiếm của Trầm Tuyết Ngưng, so về tốc độ nàng bỏ xa chúng mười con phố, muốn chạy thoát là chuyện không thể nào.

Trận chiến kết thúc khi chưa đầy hai phút, Vương Ngụy Thần hài lòng mở miệng khen ngợi.

- Làm rất tốt, phối hợp khá hoàn hảo, lấy da thú biến dị nhất được ra đi, tôi giúp hai người ghép trang bị trước.

Trầm Tuyết Ngưng và Hà Nhuận Đông kinh hi, vội vàng lôi đồng nguyên liệu trong kho đồ ra, Vương Ngụy Thần lại đưa cho họ thêm một đồng cốt thầy ma.

Lúc này nguyên liệu đã đủ, hai người đem tất cả đặt vào hệ thống ghép đồ, chớp mắt đồng nguyên liệu đựng đầy một bao bố biến mất không thấy đâu, mà trên tay hai người hiện ra một tấm áo phủ đầy lân giáp màu đỏ nhạt.

Ánh mắt mọi người sáng như sao nhìn chăm chăm vào hai cái áo giáp vừa hiện ra đó, trong lòng cảm thán sự thần kỳ của thế giới mới này.

- Được rồi, đi tiếp thôi, trong khu rừng thần lần biến dị có lẽ là sinh vật tiêu biểu, số lượng cũng thuộc vào top nhiều nhất, các người không cần phải lo lắng thiếu nguyên liệu chế tạo trang bị nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phát hiện nhân loại

Đội ngũ di chuyển sâu vào rừng rậm, trên đường ngoại trừ gặp thi đàn không quá đông thì cũng chỉ bị vài ba đàn thần lần biến dị tập kích, không hề gặp phải khó khăn quá lớn nào, đây hoàn toàn là nhờ vào con mèo biến dị Hạ Linh thả đi tuần tra lúc trước.

Nếu phía trước xuất hiện sinh vật biến dị quá cường đại nó sẽ phát tín hiệu báo cho Hạ Linh biết, đội ngũ sẽ đi theo đường vòng, tránh được nguy hiểm không cần thiết. Tuy nhiên từ đầu đến giờ đã qua nửa ngày vẫn chưa đụng phải quái vật đáng sợ nào cả, chỉ duy nhất một lần gặp đại xà biến dị cấp 5 là phải cần tới đích thân Vương Ngụy Thần ra tay mà thôi, tính toán một chút hắn cũng không quá vất vả để giết chết.

Điều đáng nói ở đây là lượng kinh nghiệm và vật phẩm rơi ra từ nó quả thật khiến người ta đổ mắt, 100.000 exp, này đối với Vương Ngụy Thần không

bỏ bên gì, nhưng với người bình thường có thể một lúc tăng liền mười cấp cũng không có vấn đề. Còn vật phẩm rơi ra từ nó cũng là hàng tinh phẩm, ba món trang bị Trắng cấp 2 và một món cấp 3, Bạc 3000, 1 quyển sách kỹ năng dành cho những ai sử dụng kiếm.

Nhóm Vương Ngự Thần không thèm nhìn những vật phẩm này tới lần thứ hai, đồ thì tốt đáng tiếc lại dùng không được.

Vốn tưởng toàn bộ con rắn khổng lồ không có gì đáng để cân nhắc thì bất ngờ Vương Ngự Thần đọc được một dòng thông tin tuôn ra từ người nó.

"Tiêu diệt sinh vật biến dị cao cấp ở giai đoạn sơ kỳ, nhận được 500 điểm chiến công."

"Răng và da rắn biến dị cấp 5 có thể dùng để nâng cấp trang bị của người, hãy giữ lại và tận dụng triệt để nguồn lợi từ nó"

Vương Ngự Thần không bất ngờ vì điểm chiến công gì đó, mà vì dòng nhắc nhở tốt bụng ở bên dưới, đây là lần đầu tiên hệ thống hỗ trợ tân thủ chủ động nhắc nhở hắn.

Có lẽ là do hắn tiêu diệt được sinh vật biến dị cấp cao ở thời gian quá sớm nên mới có được lời nhắc nhở chẳng? Vương Ngự Thần nghĩ nghĩ, lại liếc nhìn xác rắn khổng lồ một chút, sau đó một tay tóm lấy nhét luôn vào không gian trữ vật.

Thịt rắn có thể ăn được, răng, da và xương cốt của nó còn được dùng để chế tạo và nâng cấp trang bị, giữ lại sau này sử dụng cũng tốt, dù sao không gian trữ vật của hắn có tới chín mươi mét vuông, dư sức chứa con rắn nhỏ nhỏ này.

Chờ sau khi thu hồi đại xá xong Vương Ngự Thần mới chú ý tới 500 điểm chiến công kia, loại điểm này trước kia chưa từng xuất hiện trong lúc hắn kiểm tra tác dụng của hệ thống, bây giờ lại được dùng để khen thưởng chắc hẳn là từ khi thế giới biến đổi lần thứ hai mới có.

Mở hệ thống lên kiểm tra thì quả nhiên, dưới dòng kinh nghiệm thăng cấp có thêm một dòng chỉ số mới là "Chiến công", hiện tại có trị số 500, vừa đúng chính xác với điểm thưởng, điều này càng thêm khẳng định suy đoán của Vương Ngự Thần.

*Điểm chiến công: Dùng để đổi điểm chi số sáu thuộc tính chính hoặc đổi điểm nâng cấp kỹ năng, đẳng cấp có thể tiến hành đổi: 10.

- Cấp 10? Sắp rồi nhỉ...

Tạm thời bỏ qua chuyện điểm chiến công này, Vương Ngự Thần lấy ra một chai coca giữa cổ tu ừng ực, chiến đấu từ sáng đến giờ hắn chưa uống giọt nước nào.

Đang lúc Vương Ngự Thần thỏa mãn cơn khát, Hạ Linh đột ngột từ chỗ ngồi của mình đứng bật dậy, nàng nhìn về phía Vương Ngự Thần hô to.

- Thần ca! Có phát hiện nhân loại.

- Hử?

Vương Ngự Thần nheo mắt ngừng uống coca, quay đầu nghi hoặc nhìn Hạ Linh, ý bảo nàng giải thích.

Hạ Linh không có dài dòng mà nói nhanh.

- Cách đây khoảng mười dặm, tiểu Nhất phát hiện một nhóm người đang di chuyển về hướng chúng ta, có năm người mang súng, những người còn lại đều vác balo to, hình như là đựng vật tư. Nhóm người gồm có 4 nam, 6 nữ, 2 trẻ em, không có người lớn tuổi.

Vương Ngự Thần nghe vậy liền lâm vào trầm tư, lúc sau mới gật đầu nói.

- Được rồi, đi thôi, chúng ta cần là phát triển thế lực cũng như phát triển Địa Ngục Giới, nếu không có nhân lực tuyệt đối không được, trước hết chiêu đãi vài thành viên đầu tiên này trước đi.

Nói xong hắn đứng dậy dẫn đầu đi tiếp, những người còn lại lục tục thu dọn đồ đạc rồi theo sau, đối với việc thu nạp nhân loại, bọn họ không có ý kiến cũng không phản cảm, ít nhiều nguồn gốc của họ cũng đã từng là con người, trở thành chủng tộc cao cấp hơn vẫn không thể thay đổi sự thật này.

Đều là cường hóa giả vượt xa người thường nên tốc độ và thể lực của đám Vương Ngự Thần rất cao, di chuyển trong rừng nhanh gấp ba bốn lần người bình thường cũng là chuyện dễ hiểu, vì vậy chẳng bao lâu thì đã nghe thấy âm thanh của nhóm nhân loại được mèo biến dị phát hiện.

- Là tiếng súng, bọn họ hình như gặp chút khó khăn...

Trầm Tuyết Ngưng đi tới bên cạnh Vương Ngự Thần thấp giọng nói, hắn không đáp mà chỉ gật đầu, đôi mắt ánh lên tinh quang nhàn nhạt, nghĩ nghĩ hắn quay sang ra lệnh cho Lâm Phong.

- Phía trước có tổng cộng khoảng hai trăm thân ma, cậu lên xử chúng.

- Thần ca, chỉ có hai trăm thân ma mà anh cũng kêu em đi, còn mấy sinh vật biến dị kia thì lại nhường cho các cậu ấy, anh thật đúng là thiên vị nha...

Lâm Phong nhàm chán ngáp dài một cái, trên tay hiện ra một thanh kiếm khổng lồ dài hơn hai mét, thân kiếm không quá lớn nhưng lại tràn ngập hoa văn quý dị, khiến người ta chỉ nhìn một chút liền không tự chủ dời mắt đi không dám nhìn tiếp, chuôi kiếm khảm vào một cái đầu lâu quý dữ, trong hốc mắt

bé xú đôi khi ánh lên hung quang đỏ rực cực kỳ ghê rợn.

Đây chính là thanh vũ khí mới được ghép tạo của Lâm Phong.

*Hung Vật Địa Ngục - Vũ khí trắng:

- Đăng cấp: 1
- Sát thương: 350/450
- Tốc độ: 0.7
- Hoàng Sơ (kỹ năng vũ khí): tạo nên một vùng từ trường ảnh hưởng đến tất cả sinh vật không thuộc sinh vật Địa Ngục, trong từ trường ý chí và tinh thần sẽ bị giảm nghiêm trọng, tinh thần lực chênh lệch càng lớn tác dụng sẽ càng mạnh.

Lâm Phong một tay xỏ túi quần, một tay vác cự kiếm lên vai bước về hướng phát ra tiếng súng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tử chiến

Trong trung tâm thương mại bị những dây leo khổng lồ phá hủy, một toán người đang co cụm vào nhau, ở vòng ngoài là ba nam tử và hai nữ nhân ôm súng bảo vệ, cũng không phải súng tân tiến gì, chỉ là bốn khẩu tự động R86 và một khẩu colt 12 X1 thường được các lực lượng dân binh sử dụng. Ở bên cạnh năm người còn có thêm một nữ tử cầm vũ khí lạnh, nhìn giống một thanh mã tấu dài tự chế hơn là vũ khí rơi ra từ hệ thống.

Bao vây toán người là một bầy thầy ma đông hơn hai trăm con, nhìn bộ dạng điên cuồng lao về phía con mồi của chúng không hề khác trước kia chút nào, duy chỉ có một đầu là vẫn duy trì tư thế đứng thẳng lạnh lùng nhìn đoàn người trước mặt. Ngay cả tướng đứng và hình dáng đều khác hoàn toàn so với đồng loại, trên người đầu thầy ma này không tồn tại vết thương dù tợn nào, làn da cũng không xám trắng hoặc xanh lè mà ngược lại có chút hồng hào tương tự người bình thường.

*Thầy ma biến dị: Tiểu BOSS

- Chúng loài: sinh vật Âm U
- Đăng cấp: 3 (thống lãnh)
- HP: 1500/1500
- Lực lượng: 60
- Sát thương Hệ Độc: 15/s (duy trì 5 giây)
- Tốc độ: 15
- Trí năng: 40 (người bình thường 100)
- Mức độ nguy hiểm: D

Trong vòng vây, Quy Nham nhìn bầy thầy ma như sói đói lao về phía mình, mặt mày đỏ gay, cúi đầu nhìn đạn được trong túi một chút, trong mắt dần ánh lên vẻ tuyệt vọng. Chờ khi thầy ma đã lao tới gần hất liền gân cổ lên gào to.

- Giết! Liều mạng..

Dứt lời, tiếng súng gào thét lập tức vang dội trong không gian, từng con rắn lửa điên cuồng bắn phá vào thi đàn, những con đi đầu nhao nhao ngã rạp xuống đất bị thi đàn ở phía sau giẫm đạp lên nghiền nát.

Hai trăm con nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, lấy tài bắn súng không ra gì của mấy người Quy Nham, không thể nào trong thời gian ngắn ngăn cản được cuộc tàn sát của chúng, chưa kể khoảng cách giữa hai bên quá gần nhau. Bầy ra được cục diện vậy giết trong không gian chật hẹp như thế này không thể không nhắc tới thầy ma biến dị có trí tuệ cao kia.

Âm thanh vỏ đạn rơi lộp cộp dưới đất vang lên không ngừng nghỉ, từng tiếng từng tiếng thâm nhập sâu vào trong lòng mọi người, con tuyệt vọng càng ngày càng lớn, những người được bảo vệ bên trong ôm chặt nhau thành một đoàn, nước mắt đã sớm chảy ướt hết khuôn mặt bọn họ, hai đứa trẻ được bảo vệ tốt nhất mở đôi mắt to lúng lúng nhìn sáu chiến sĩ đang liều mạng bảo vệ chúng, từng tia sáng nhẹ nhàng nhảy lên trong mắt, cũng không biết suy nghĩ gì.

Quy Nham nghiêng răng nghiền lợi ghi chặt báng súng, ngón tay như muốn bóp nát cò súng tới nơi, lực đạo lớn tới mức gân xanh nổi lên chi chít. Thời điểm thay đạn ánh mắt vô tình liếc qua bên đồng bạn, đồng tử chợt co rút lại, Quy Nham há miệng gào to.

- Tiểu Tùy, cẩn thận bên trái!!

Tiếng gào làm Liễu Như Tùy giật thót, tay nắm súng thoáng run rẩy, nàng vội quay đầu nhìn sang bên trái, chỉ thấy hai đầu thầy ma dần phóng đại, hàm răng vàng khè thiếu mất mấy cái cùng với máu tươi đen ngòm chảy ra vương vãi, mùi hôi thối xộc thẳng vào trong mũi Liễu Như Tùy.

Đây là lần đầu tiên nàng bị thầy ma tiếp cận gần như vậy, trong quá khứ mỗi lần cứ thấy người bị thầy ma tóm được đều kêu la thảm thiết, mặc dù chưa bị cắn trúng là nàng lại thảm khốc thường trong lòng rằng định lực quá yếu, hiện tại đứng vào hoàn cảnh đó nàng mới biết có bao nhiêu đáng sợ, gần như là rút hết sự can đảm và ý chí chiến đấu của nàng trong nháy mắt.

"Thế là hết, vĩnh biệt mọi người..." Liễu Như Tuy tuyệt vọng thì thầm, mắt khẽ nhắm lại, tay cầm súng vẫn duy trì tư thế bóp cò như cũ.

Tuy nhiên vài giây trôi qua nàng vẫn không gặp chuyện gì, Liễu Như Tuy nghi hoặc mở mắt ra, đập vào mắt là một đường cong là lướt được giấu đi dưới lớp áo may ô và quần thể thao, mái tóc dài đen nhánh cột gọn lên cao, một đôi con ngươi trong suốt biết cười nhưng lại tỏa ra hàn quang băng lãnh, chính sự băng giá này làm cho khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu trở nên lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Người đến không ai khác chính là nữ nhân cầm vũ khí lạnh vẫn luôn đứng cạnh năm người Quy Nham, Tôn Du, mà hai con thầy ma ban nãy uy hiếp tính mạng Liễu Như Tuy đã nằm dưới đất từ lúc nào, hai cái đầu lâu dọa người cũng nằm cách đó không xa.

Liễu Như Tuy đi vòng qua quỷ môn quan, mặt không có chút máu gian nan hướng Tôn Du cảm ơn.

- Đa... đa tạ Du tỷ.

Tôn Du không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu rồi tiếp tục chú ý xung quanh.

Liễu Như Tuy nhanh chóng lấy lại tinh thần, súng trong tay điên cuồng nhà đạn về phía thi đàn, oán khí tích tụ trong một khắc bùng nổ cực kỳ mãnh liệt.

Có điều, đó cũng chỉ là một khánh khắc mà thôi, lượng đạn của Liễu Như Tuy cũng như bốn người khác đã tiêu hao đến đáy, thầy ma xung quanh cũng tiếp cận rất gần rồi, con cuối cùng ngã xuống chỉ còn cách đoàn người không tới mười mét.

Thời điểm hỏa lực giảm mạnh, rốt cuộc cũng bị một vài thầy ma đột phá vòng nguy hiểm, đến ngay trước mặt mấy người Quy Nham.

Sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi, Quy Nham giận đỏ mắt quay ngược khẩu súng, bất chấp lòng bàn tay bị nòng súng làm bỏng, cầm lên quạt thẳng vào đầu một thầy ma lao đến gần nhất.

Thầy ma té ngã trên đất nhưng vẫn chưa chết, ngay lúc nó định đứng lên lần nữa thì Tôn Du đã vọt tới, một đao gọn gàng chém xuống, đem đầu lâu thầy ma tách rời khỏi cơ thể nó.

Thân ảnh Tôn Du không dừng lại, nàng trực tiếp tiến tới trước người đám thầy ma lọt vào phạm vi nguy hiểm, đao pháp nhuần nhuyễn có tiết tấu chém hạ từng con một, lực sát thương tinh chuẩn không thừa không thiếu chém đứt đầu chúng.

Cơ thể nhỏ nhắn thon dài như một mũi tên lao tới trước, không gì có thể ngăn cản được nàng.

Thực lực Tôn Du là không phải bàn cãi, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là một người bình thường, chém đứt đầu thầy ma tiêu hao quá nhiều sức lực của nàng, chẳng mấy chốc tốc độ đã giảm hẳn, mồ hôi rịn đầy trên vầng trán trắng mịn.

Giết xong con cuối cùng, cả người Tôn Du khụy xuống, may nhờ có đao tự chế chống đỡ nên không ngã, nàng quay đầu nhìn đoàn người sau lưng, chứng kiến từng đôi mắt lo lắng cùng cảm kích nhìn mình chằm chằm, Tôn Du cảm thấy không có gì hối hận vì quyết định ở lại lúc trước của mình.

Môi mỏng tái nhợt khẽ mím lại, đôi mắt long lanh trong suốt ánh lên vẻ quyết tuyệt, trước khi chết nàng nhất định sẽ mở được một con đường máu cho họ chạy thoát.

- Bọn tôi đến giúp cô!

Một bàn tay to vỗ nhẹ lên vai Tôn Du, nàng kinh ngạc quay đầu thì thấy mấy người Quy Nham, bọn họ nhìn nàng mỉm cười nhẹ nhàng.

- Phải đấy, lẫn lộn trong giang hồ bao lâu nay, vậy mà lại để một cô gái cứu vớt, nếu huynh đệ cũ biết được thì họ sẽ cười chết bọn tôi mất.

Một nam thanh niên hơi gầy lên tiếng, tất cả mọi người nghe vậy đều bật cười, tâm tình nặng nề được thả lỏng không ít.

Tôn Du cố gắng đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn lướt qua từng người rồi nói.

- Được, chúng ta cùng nhau mở ra một đường máu, giúp bọn họ...

- Hây hây hây... mình đến không quá trễ chứ hả.

Đúng lúc đó, một giọng nam trầm thấp vang lên cất ngang lời nói của Tôn Du.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn ra phía sau lưng thi đàn, bởi vì giọng nói phát ra từ nơi đó, chỉ thấy một thân ảnh nhảy lên cao, lực nhảy mạnh đến nỗi bay xa một khoảng mười mấy mét, vọt qua vòng vây thi đàn, vững vàng đáp xuống gần trước mặt đám Tôn Du, Quy Nham.

Thu hút tầm nhìn của họ không phải là nam nhân nọ mà là thanh kiếm của hắn, họ còn chưa từng thấy qua thanh kiếm nào khủng bố như thế, tuy nhiên chỉ nhìn sơ qua thanh kiếm một cái sâu trong linh hồn đột nhiên sản sinh ra một loại cảm giác áp bách run sợ khó hiểu, tất cả liềm nhìn không được dời mắt đi nơi khác.

Mà nam nhân vừa đến không phải Lâm Phong thì còn ai vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sức mạnh chân chính

Lâm Phong nhìn qua bọn Quy Nham một lượt rồi liếc xuống đồng thi thể thấy ma không đầu do Tôn Du giết chết, trong mắt ánh lên tia sáng khó nắm bắt.

- Ai giết bọn chúng vậy?

Nhìn theo ngón tay Lâm Phong chỉ, mọi người lập tức đưa mắt qua Tôn Du, nàng hơi do dự một chút rồi cau mày hỏi.

- Là tôi, còn anh là ai?

Lâm Phong không trả lời mà nhìn Tôn Du từ đầu xuống chân, khoe miệng dần dần cong lên, sau khi đánh giá xong hần mới mở miệng nói.

- Rất tốt! Cô có hứng thú gia nhập với bọn tôi không?

- Gia nhập?...

- A! Cần thận sau lưng!!

Quy Nham đứng lúc hết lên, người xung quanh cũng căng thẳng nhìn về phía Lâm Phong, trong lòng lo lắng không thôi.

Có điều khuôn mặt Lâm Phong không hề lộ ra vẻ hoảng loạn tí nào, hần thu lại nụ cười, thay vào đó là sự âm trầm ác liệt.

- Bọn mày thật sự rất biết cách làm người ta chán ghét...

Giọng nói nhàn nhạt vừa dứt thì mọi người chợt cảm thấy một trận cuồng phong nhẹ nhàng ập đến, mấy thầy ma tiếp cận sau lưng Lâm Phong trong nháy mắt liền bị phanh thây, thịt vụn cùng nội tạng bắn tung tóe khắp nơi.

Trước đôi mắt tròn trĩnh của mọi người, Lâm Phong vung kiếm một cái, vẩy sạch máu tanh bám ở trên thân kiếm đi, bất quá chỉ một cái vung kiếm đơn giản lại tạo ra một cơn gió mạnh mẽ thổi bay tóc một người đứng xa gần chục mét, có thể thấy sức mạnh của hần là ghê gớm tới mức nào.

Quy nham và mấy chiến sĩ khác thi nhau nuốt nước bọt, trừ bỏ Tôn Du ra họ chưa từng thấy qua người có sức chiến đấu đáng sợ đến vậy, thậm chí nhìn người này thông thả một kiếm giết liền bốn năm thầy ma, thực lực tuyệt đối cao hơn Tôn Du không chỉ một bậc.

- Lão đại của tôi sắp tới, lát nữa anh ấy sẽ nói chuyện với cô về đề nghị vừa rồi, còn bây giờ tôi phải giải quyết đám tạp nham chương mắt này cái đã, bằng không anh ấy sẽ hỏi tội tôi mất.

Để lại một câu đơn giản, Lâm Phong kéo lê thanh cự kiếm bước từng bước tới trước thi đàn.

- Lão... lão đại? Không lẽ mạnh như hần không chỉ có một người??

Dường như nghe được tiếng lầm bầm của Quy Nham, Lâm Phong nghiêng đầu nhìn lui sau nhếch miệng cười nhạt, đáp lại một câu khiến bọn Tôn Du hãi hùng khiếp vía.

- Đừng vội đánh giá, cho tới khi nào các người gặp được lão đại của tôi, các người sẽ thấy sức mạnh chân chính có nghĩa là gì... Tôi chẳng qua chỉ là một chân sai vặt của anh ấy thôi.

Cơ mặt mọi người điên cuồng run rẩy, bọn họ mong sao những lời Lâm Phong nói chỉ là đùa giỡn, nếu trên đời có tồn tại một người cường đại như thế thì bọn họ có khác gì con sâu cái kiến? Đây thực sự là một đả kích rất lớn dành cho những người lăn lộn giữa máu tanh và mạng sống như họ.

Riêng Tôn Du là có suy nghĩ gì đó, về mặt âm tình bất định nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Phong.

Trong lúc mọi người còn đang chìm trong phức tạp vì câu nói của Lâm Phong thì bên này hần đã bắt đầu chiến đấu, cự kiếm dài hơn hai mét giờ cao giữa không trung vẽ ra từng đường kiếm hình cánh cung đẹp mắt, thầy ma bị chém đứt người chỉ chiếm một nửa, nửa còn lại là bị lực lượng khổng lồ đánh bay, xương cốt toàn thân gãy nát, dù không chết thì cũng không đứng lên được nữa.

Lâm Phong vẫn duy trì khuôn mặt lạnh nhạt, dường như chuyện chém giết thầy ma này đối với hần hết sức nhàm chán.

Thây ma chết dưới chân Lâm Phong tăng lên với tốc độ chóng mặt, bộ đồ vốn sạch sẽ chẳng mấy chốc đã đen sì vì dính đầy máu của chúng.

Đang giết đến hăng say thì bất chợt một cánh tay trắng nõn đánh tới, móng vuốt sắc bén từ mấy đầu ngón tay in hình vào mắt Lâm Phong, đồng tử co rút mãnh liệt, hấn vội cúi người tránh qua một kích trí mạng.

Còn chưa ngẩng đầu lên thì một cánh tay khác từ bên hông tiến đến, Lâm Phong không thể tránh đành phải thu kiếm ngăn chặn đòn công kích này.

Phanh!!!

Lực đạo khổng lồ truyền vào tay Lâm Phong thông qua thân kiếm, đẩy hấn lui năm sáu bước mới đứng vững được.

Lúc này Lâm Phong mới có cơ hội diện kiến thứ vừa tấn công mình.

- Thây ma biến dị? Còn là cấp bậc Tiểu BOSS

Kinh ngạc thốt lên một tiếng, Lâm Phong không nói hai lời nhảy ngược về phía sau vài cái, về đến bên cạnh bọn Tôn Du.

Bọn họ bị chấn kinh không nhẹ bởi sự lợi hại của Lâm Phong, trông thấy hấn bị đánh trúng hai cái liền chạy về không khỏi một trận ngạc nhiên.

- Tập trung mọi người chậm rãi lui lại, không được chạy loạn nếu không sẽ bị bao vây.

Lâm Phong hiếm khi ngưng trọng mở miệng ra lệnh cho mấy người Quy Nham.

Tuy rằng nghi hoặc nhưng họ vẫn làm theo lời hấn, dẫn mọi người chậm chạp lùi về sau từng bước.

Cuối cùng Tôn Du không nhịn được nữa liền hướng Lâm Phong dò hỏi.

- Vì sao anh không đánh tiếp, lấy thực lực của anh nhất định có thể giết hết bọn chúng.

Lâm Phong lắc đầu, đưa tay chỉ về phía con thây ma biến dị đằng xa.

- Thấy nó không, con quái vật đó không phải đẳng cấp hiện tại của tôi có thể đối phó.

Tôn Du và mọi người theo hướng tay Lâm Phong chỉ tập trung ánh mắt nhìn qua, vừa liếc mắt một cái liền biết nó không phải thây ma bình thường, cảm nhận được sự nguy hiểm và uy áp kinh khủng từ người nó, tất cả đều không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

Quy Nham có chút run rẩy nhỏ giọng hỏi.

- Vậy làm sao chúng ta chạy thoát được...

Nghe được câu hỏi, Lâm Phong mỉm cười nói.

- Không cần lo lắng, con thây ma đó đã tiến hóa, nó sẽ có một ít cảm xúc mờ nhạt gần giống với sinh vật sống, các người không thấy nó vẫn đứng im tại chỗ không ngừng nhìn quanh sao... Tôi dám chắc là nó đang sợ đấy.

- Sợ?

Mọi người không khỏi giật mình đồng thanh thốt lên.

Đáp lại là câu trả lời thần bí của Lâm Phong.

- Nó sợ... vì lão đại của tôi đang ở đây.

Như để đáp lại lời Lâm Phong, từ trong rừng cây cách khu vực chiến trường không xa, một trận gió nhẹ thổi tới một cách bất ngờ.

Tích tắc sau, tại chỗ thây ma biến dị đứng một bóng mờ dần dần hiện ra rõ ràng, một nam nhân cao lớn mặc áo quần thể thao màu đen, trên tay còn cầm đôi song đao đỏ rực.

Chỉ thấy nam nhân hé miệng nói chuyện, giọng điệu cực kỳ bình thản không nhìn ra cảm xúc là gì.

- Giết bọn chúng đi!

Theo sau đó, mọi người mở to mắt nhìn cái đầu của thây ma biến dị từ từ trượt khỏi cổ, phần eo đồng dạng tách ra, để thân trên nặng nề rơi xuống đất, một con quái vật cường đại đến nỗi Lâm Phong cũng không làm được gì, vậy mà chớp mắt một cái liền chết rồi? Bọn họ thậm chí còn không nhìn thấy nam nhân kia ra tay như thế nào.

Chính bởi tốc độ đáng sợ hơn trăm điểm đó mà thây ma biến dị đến phản ứng cũng không kịp, để mặc Vương Ngự Thần hai đao diệt gọn, sự cường

hân về mặt thể chất của nó không cách nào ngăn cản được Hỏa Long Song Dao, hơn nữa trong mắt Vương Ngự Thần nó vốn không khác gì những con thây ma bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cứu vớt

Giọng nói của Vương Ngự Thần vừa cất lên, từ trong rừng rậm lập tức có thêm hai thân ảnh khác phóng ra, một người có tốc độ nhanh hơn chỉ nhoáng lên mấy cái liền vượt qua trước người Vương Ngự Thần, thanh quý kiếm thon dài không hoa mỹ không cầu kỳ trực tiếp lướt qua đầu từng thây ma, đem sinh mạng của chúng lấy đi.

Một kiếm một mạng, không sai không lệch, mãi cho tới khi hơn mười đầu nằm xuống thì Hà Nhuận Đông mới chạy tới nơi, trong lòng âm thầm hâm mộ tốc độ biến thái của Trầm Tuyết Ngưng.

Không dám chậm trễ thêm nữa, kéo thanh đao to bằng của mình ra xông vào thi đàn, triển khai một hồi giết chóc không thương tiếc.

Nhìn thế cục đã định, Vương Ngự Thần xoay người đi về phía đám Tôn Du đang há hốc mồm vì chấn kinh.

Lâm Phong không để ý tới họ chân trước chân sau vội vàng đi tới nghênh đón.

- Thần ca, những người sống sót đều đầy đủ, không ai chết cả.

- Ừ

Vương Ngự Thần lạnh nhạt gật đầu đi lướt qua người hắn, đến trước mặt bọn Tôn Du thì ngừng lại.

Nhìn nam nhân cường đại một chiêu giết chết thây ma biến dị đứng trước mặt, mấy người Tôn Du không nhìn được lùi về sau một bước, từ sâu trong linh hồn dâng lên một cổ sợ hãi không tên, linh tính mách bảo cho họ người đàn ông này rất nguy hiểm, cực kỳ cực kỳ nguy hiểm, bị hắn nhìn chằm chằm không khác gì đang đối diện với tử vong cả, giống như thể trước mặt họ là cánh cổng địa ngục, chỉ cần bước tới một bước là linh hồn sẽ bị bắt đi, vĩnh viễn không quay về được nữa.

"Mạnh... mạnh quá..." Tôn Du mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong lòng âm thầm khủng hoảng, nàng là một Hành Giả đạt tiêu chuẩn sau khi trải qua lần khảo nghiệm cửa ải lúc sáng, kinh nghiệm vừa vụn vặt cấp độ 4. Thân là người biết tới sự tồn tại của hệ thống hỗ trợ nên Tôn Du cũng biết cách kiểm tra thông tin của người khác, ở Lâm Phong nàng kiểm tra được hắn mạnh hơn nàng rất nhiều, cao hơn nàng những bốn cấp, đây là điều đầu tiên khiến nàng khiếp sợ, Tôn Du không nghĩ tới thế giới vừa biến đổi được một tuần lại có người phát triển kinh khủng như vậy, trước tận thể nàng tốt xấu gì cũng là một kiếm thuật gia hàng đầu, có mở lớp dạy kèm để kiếm thêm thu nhập, tận thể bắt đầu nàng liền không có bao nhiêu sợ hãi, sử dụng kiếm thuật của mình giết chết không biết bao nhiêu thây ma, bởi vậy nàng mới nghĩ rằng mình đã là người có thực lực cường đại nằm trong top, dù có người mạnh hơn thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Cho tới hiện tại, gặp được Lâm Phong đã làm thay đổi suy nghĩ của nàng, có lẽ đây mới chân chính là cường giả trong tận thể, bất quá đã kích báy nhiều hình như chưa đủ, ông trời lại để nàng chạm trán với tồn tại còn kinh khủng hơn Lâm Phong gấp vô số lần. Đứng trước mặt nam nhân này Tôn Du không kiểm tra được gì từ hắn cả, toàn bộ thông tin đều là dấu "?" to tướng, thứ nàng cảm nhận được duy nhất là áp lực nặng nề phát ra từ người hắn, ép đến nàng không thở nổi, cả người như bị hăm sâu vào hầm băng, lùi một bước lúc đầu đã là cực hạn nàng có thể làm được... Tôn Du là người có kinh nghiệm dù là trước hay sau tận thể nên cảm giác càng thêm rõ ràng.

"Tôi chẳng qua chỉ là chân sai vặt..." Trước khi nam nhân này đến nàng đã không tin, hiện tại thì tin rồi... Nếu để nàng làm sai vặt cho hắn nàng thậm chí còn có chút tự nguyện nữa là đằng khác, đây không phải là vấn đề tôn nghiêm, mà là sự tôn sùng cường giả xuất phát từ nội tâm.

Đúng lúc này Vương Ngự Thần chợt quay qua nhìn nàng, giọng nói hơi hột không lạnh không nhạt.

- Hành Giả cấp 4? Khá đấy, cô muốn gia nhập đội tinh nhuệ của tôi chứ?

Tôn Du thoáng sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn những người được bảo vệ ở phía sau, nhìn nét hoang mang lo lắng trên gương mặt họ, đặc biệt là vẻ ngây thơ của hai đứa trẻ, do dự trong lòng chớp mắt bị quét sạch.

Tuy nhiên, không đợi nàng mở miệng thì Vương Ngự Thần đã lên tiếng trước.

- Không cần bận tâm nhiều như vậy, những người ở đây sau này sẽ sống dưới sự bảo hộ của tôi.

- Thật ả?...

Tôn Du mở to mắt, có chút không dám tin hỏi lại, đám Quy Nham cũng kinh hỷ không thôi, nếu thật như lời Vương Ngự Thần nói thì từ đây về sau

người nhà của họ sẽ không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa.

Vương Ngự Thần lạnh nhạt nhìn Tôn Du một lúc rồi quan sát hoàn cảnh xung quanh, không hề có ý tứ định trả lời câu hỏi của nàng.

Bất quá, Lâm Phong đứng bên cạnh hắn lại có một bộ đại vương chưa vội, thái giám đã gấp, hắn nhẹ nhàng trợn mắt hung ác nhìn trừng trừng Tôn Du quát.

- Cô dám nghi ngờ lời Thần ca nói, ai cho cô lá gan đó??

Mọi người bị bộ dạng của hắn dọa sợ, mồ hôi lạnh chảy ra như vừa tắm xong.

Tôn Du biết mình lỡ lời nên vội vàng cúi đầu xin lỗi.

- Anh... tôi xin lỗi,... vừa rồi tôi vì quá bất ngờ nên mới...

Vương Ngự Thần phát tay chặn lời nàng rồi hướng Lâm Phong ra lệnh.

- Nơi này rất tốt, cậu và hai người Hạ Linh, Tạ Minh đi kiểm tra xung quanh một lượt, sau đó lên tầng trên dọn dẹp quái vật... Chúng ta sẽ lấy nơi này làm đại bản doanh tạm thời.

- Vâng, Thần ca!

Chờ khi Lâm Phong đã rời đi, Vương Ngự Thần giống như làm phép, trên tay đột nhiên hiện ra một cái balo to đùng, hắn ném tới trước mặt Tôn Du nói.

- Bên trong là đồ ăn ba bữa cho hai mươi người, đem phân phát đi, bảo bọn họ ăn uống tiết kiệm một chút, vật tư của chúng ta còn dư không nhiều.

Nghe thấy đồ ăn, mắt người nào người nấy sáng bừng lên, Quy Nham dẫn đầu mọi người rồi rít hươu Vương Ngự Thần nói lời cảm tạ chân thành.

Nhìn mọi người cuống quýt phân phát đồ ăn giống như trại tị nạn, hốc mắt Tôn Du có hơi phấp phỏng, nàng cúi đầu thật sâu trước Vương Ngự Thần, nam nhân này không những cứu vớt sinh mạng của họ mà còn cho bọn họ cơ hội sống tiếp, có trời mới biết mấy ngày qua mọi người đã đối diện tình trạng nào, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào mấy chai nước khoáng để giữ vững tinh thần.

Trong tận thế, gặp được một người có thể vô tư giúp đỡ như vậy khó biết bao nhiêu, cho dù hắn có tâm tư riêng nàng cũng không oán trách nửa điểm.

- Tôi có thể biết tên anh không?

Vương Ngự Thần cup mắt nhìn thân hình mỏng manh của nàng, chậm rãi phun ra ba chữ.

- Vương Ngự Thần.

- Vậy... vậy tôi có thể gọi anh là Thần ca giống như họ không?

- Tùy cô.

Cuộc đối thoại dừng lại ở đây, một bên không có hứng nói chuyện, một bên thì không biết nói gì, một lúc sau hai người Trầm Tuyết Ngưng, Hà Nhuận Đông đã giải quyết xong bày thầy ma, ba người Lâm Phong đi thám thính cũng quay trở lại.

- Thần ca, ánh mắt của anh tốt thật, nơi này vừa kín đáo bên ngoài lại được một đại thụ che chắn, vị trí đắc địa càng khỏi phải bàn, rất thích hợp để xây dựng căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nói Chuyện Với Tôn Du

Tạm thời chúng ta sẽ ở lại đây một thời gian, quan sát tình huống xung quanh trước rồi mới quyết định nên đi tiếp như thế nào...

Vương Ngự Thần lạnh nhạt nói một câu rồi bước tới gần đồng thi thể nằm ngổn ngang trên sàn nhà, bàn tay khẽ nhấc, tức thì một đoàn hỏa diễm sậm màu bốc lên hóa thành hỏa long điên cuồng thổi quét ra xung quanh, xác thầy ma gặp phải thiên địch, tan thành tro bụi trong chớp mắt.

Hỏa long sau khi thiêu đốt toàn bộ thi thể còn tiếp tục càn quét trong không gian một lúc nữa mới chịu biến mất.

Mọi người lúc này hoàn hồn lại, mắt nhìn Vương Ngự Thần trân trối, dường như trước mặt họ không phải là con người mà là một vị thần nào đó hạ

phạm, người có thể điều khiển được lửa họ thấy rồi, nhưng người có thể hư không phóng ra lửa, còn biến nó thành hỏa long... cái đó họ chưa từng chứng kiến qua, có chăng chỉ có trong giả tượng và phim ảnh thôi.

Duy mình Tôn Du là xem như bình tĩnh, bởi vì nàng đã biết trước nam nhân này khẳng định là một nhân vật cường giả hàng đầu, chuyện hắn có dị năng tạo lửa là điều không quá khó hiểu, nhưng mà ngọn lửa này hình như hơi mạnh quá rồi phải không?

- Dọn dẹp khu này đi, Tạ Minh, cậu đốc thúc mọi người làm việc... Nói trước, tôi có thể bảo hộ cho các người được bình yên trải qua quãng đời còn lại, nhưng để có cơm no áo ấm thì phải biết lao động, người không lao động tự giác rời đi, tôi không cần... không làm mà được hưởng không tồn tại trong từ điển của tôi, còn nếu dám gây sự thì đừng trách tôi không cảnh cáo trước.

Vương Ngự Thần mặt không cảm xúc nói từng chữ một, vọng vào trong đầu mỗi người như một lời cảnh tỉnh, sống dưới trướng của hắn thì phải nghe theo sự sắp đặt của hắn, mặc kệ trước kia ngươi là ai, tại ta mặt lớn thế nào, hiện tại cũng chỉ là một con dân bình thường của hắn, không hơn không kém, nếu có kẻ trái lệnh tự tung tự tác, Vương Ngự Thần cũng không ngại giết gà dọa khỉ một phen.

Nhìn khuôn mặt của hắn không thay đổi nhưng hàn khí trong lòng mỗi người lại ngày một tăng, nào dám trái lời... chưa kể hắn có ơn với tất cả mọi người ở đây, cho nên một chút ý định phản kháng cũng không có.

Tạ Minh nhận lệnh chỉ huy đoàn người, trừ Tôn Du và hai đứa nhỏ thì cả năm người Quy Nham cũng nằm trong số đó.

Thấy Tôn Du muốn đi phụ giúp một tay, Vương Ngự Thần cau mày kéo nàng lại nhạ giọng nói.

- Đi với tôi tìm vật tư, nhiệm vụ của cô không phải để làm những việc vặt vãnh này.

Tôn Du đương nhiên không dám hai lời, như một cái đuôi nhỏ vội vàng chạy theo sau lưng hắn.

Hai người một trước một sau đi đến một cái ngã tư, xung quanh khắp nơi tràn ngập một màu xanh tươi mới, không khí trong lành vượt xa quá khứ, nghĩ lại thế giới hiện tại cũng không đến nỗi tệ, Vương Ngự Thần hít sâu một hơi rồi quay đầu nhìn Tôn Du.

- Cô tên là gì?

- Tôn...Tôn Du.

Bị Vương Ngự Thần nhìn chằm chằm, Tôn Du có chút bối rối nói ra tên của mình.

- Bây giờ tôi cho cô một cơ hội lựa chọn...

- Lựa chọn gì?

- Trở thành một trong số chúng tôi.

Đang lúc Tôn Du nghi hoặc không hiểu lời Vương Ngự Thần nói thì nam nhân trước mặt nàng đột nhiên biến đổi, hóa thành một quái vật cao gần 3m, toàn thân màu đen xám giống như dung nham bị hong khô, vô số khe nứt bốc lên hơi nóng hùng hực như muốn thiêu trụi hết thấy mọi thứ, khuôn mặt anh tuấn bỗng đeo thêm một cái mặt nạ đáng sợ kéo dài qua đỉnh đầu, hình thành một cái vương miện cao quý.

- Anh... anh...

Tôn Du thực sự bị hình dạng này của Vương Ngự Thần dọa sợ, lời nói ra tới miệng liền không biết mình nên nói cái gì, cứ lắp bắp mãi một chữ "anh".

Đôi mắt đỏ rực tựa ác quỷ chớp lên tia sáng tàn bạo, giọng nói khàn khàn gần giống kim thiết va vào nhau cất lên.

- Bọn tôi không phải nhân loại, nói đúng hơn là đã không còn là nhân loại nữa,... Tôi có thể nói cho cô biết, thế giới hiện tại không còn do một mình nhân loại thống trị nữa, ngoài con người ra còn có rất nhiều chủng tộc khác nhau cùng tồn tại, thầy ma là một trong số đó... Dù không muốn khinh thường cho lắm, nhưng thực chất nhân loại chỉ là giống loài nằm trong top yếu ớt nhất, sức mạnh mà các người nắm giữ ngoài số lượng đông đúc ra thì không còn thứ gì khác.

Vừa nói Vương Ngự Thần vừa quay lưng đi về phía một sợi dây leo to bằng năm người ôm, đang quấn quanh một tòa chung cư cao cấp, mỗi bước chân của hắn bước ra đều mang theo một trận rung rinh nhẹ nhàng cho mặt đất, đồng thời để lại một vệt cháy xém hăm sâu xuống lòng đường cùng một ít dung nham nóng chảy.

Tôn Du nuốt nước bọt ừng ực, còn chưa hết ngỡ ngàng thì giọng nói như vọng về từ âm ti địa ngục lại vang lên lần nữa.

- Tôi và năm người Lâm Phong thuộc chủng tộc cường đại nhất vị diện này, còn tôi là vua của bọn họ, cô thấy mà đúng không?... Tên của tôi ấy...

Theo lời Vương Ngự Thần nói, Tôn Du có chút hốt hoảng nhìn lên đỉnh đầu của hắn, một dòng chữ đỏ rực nồng đậm sát khí lập tức đập vào trong mắt, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, miệng há ra không cách nào ngậm lại được.

- Không thể nào... làm sao anh lại... có thể...

- Lấy thân phận của tôi thì không cần phải giải thích gì với cô cả... thế nhưng hiện tại là thời điểm mà tôi cần người nhất, gia nhập với chúng tôi, thứ đầu tiên mà cô đạt được đó chính là sự bất tử, chỉ cần tôi không chết thì cô có thể vô hạn hồi sinh. Còn về sức mạnh, cho dù cô có thuộc chủng tộc nào thì nó cũng là thứ cô cần phải cố gắng để giành về, tôi không có quyền hạn đến mức biến một kẻ vô dụng thành cường giả được...

Vương Ngự Thần ngừng lại một lúc rồi nói tiếp.

- Bây giờ vị trí chủ chốt trong Quân Đoàn Địa Ngục đã đầy, tôi phải đạt tới cấp độ tiếp theo mới mở thêm vị trí khác, từ giờ đến lúc đó cô có thời gian để chuẩn bị tinh thần, cô không có quyền từ chối... thay vì chống cự vô ích thì hãy buông bỏ tất cả, toàn tâm toàn ý dâng hiến bản thân mình cho tôi.

Từng câu từng chữ rơi xuống, trái tim Tôn Du càng thêm lạnh giá, nàng hoàn toàn không ngờ đến người đàn ông này lại là một con quỷ dữ, bao nhiêu cảm kích, bao nhiêu sùng bái trước đó đều bị quét sạch không còn lại chút gì, nàng thậm chí nghĩ đến, liệu có phải ngay từ đầu hấn sai người tới cứu đoàn người là vì nhắm vào nàng không? Nếu như vậy thì những người còn lại trong mắt hấn là loại tồn tại gì?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng trắng bệch, hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, dù lòng đầy sợ hãi nhưng trong đôi mắt kia vẫn là một mảnh không lùi bước, ẩn ẩn còn có ý định quyết tuyệt. Vương Ngự Thần không khỏi coi trọng nàng hơn một bậc, hấn bật cười lắc lắc đầu, bộ dạng có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên Vương Ngự Thần bật cười khiến Tôn Du không biết làm sao, ý định liều chết vừa xuất hiện trong vô ý đã bị kéo ra khỏi đầu.

- Anh cười cái gì? Là cười tôi yếu kém không tự lượng sức mình, hay cười nhân loại chúng tôi hèn mọn?

Càng nói Tôn Du càng tức giận, miệng phồng lên cực kỳ đáng yêu, Vương Ngự Thần không chú ý liền nhìn nàng thêm một cái.

Hồi lâu sau hấn mới nói.

- Cô nghĩ đi đâu vậy? Trí tưởng tượng của cô phong phú quá rồi đấy, trước đó không phải đã nói với cô rồi sao, chủng tộc càng yếu thì số lượng càng nhiều, ngược lại càng mạnh thì càng ít, nếu không tộc của bọn tôi đã sớm xưng bá vị diện này rồi... Trong quá khứ, các đời Quý Vương trước đều thất bại thảm hại, Địa Ngục vì vậy mà bị các chủng tộc khác đuổi giết như chó nhà có tang, cho đến tận bây giờ, khi tôi chính thức trở thành tân vương mới thì Địa Ngục Giới chỉ có vẹn vẹn sáu thành viên. Cho nên tôi sẽ không đi theo con đường cũ của những Quý Vương đời trước, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân mà không biết nhìn ra xa hơn... Từ lúc ngồi lên vương vị, ngoại trừ hai cái từ địch không đội trời chung ra, tôi không hề khinh thường bất kỳ chủng tộc nào yếu hơn mình, bằng không cô nghĩ rằng vì sao tôi lại đi chiêu mộ một nhân loại yếu ớt như cô về dưới trướng của mình? Đừng lo lắng gì cả, trở thành thành viên của bọn tôi trừ bỏ thân phận thay đổi, tất cả những gì hiện tại cô sở hữu đều sẽ được giữ nguyên vẹn, tính cách, tình cảm, suy nghĩ, khí ức,...

Thờ ra một hơi dài, Vương Ngự Thần nhìn sâu vào mắt Tôn Du nói tiếp.

- Cô thật sự cho rằng tôi biến thành quỷ thì cũng sẽ trở nên vô nhân tính, gặp ai cũng giết, gặp cái gì cũng coi thành con giun cái kiến sao? Đúng thật là tôi đã không còn tình cảm gì với nhân loại, nhưng tôi sẽ không có tính cách biến thái, chán ghét giống như cô nghĩ... Nói thật cho cô biết, chỉ cần tôi muốn thì một khi đạt đến cấp độ tiếp theo, cô sẽ không có cơ hội tự nguyện trở thành một thành viên mới trong chúng tôi, ở cấp độ 10 tôi sẽ có thêm một năng lực mới, hy sinh vài điểm units hạn chế, giết chết cô và đám người kia rồi biến các người thành sinh vật thấp kém nhất trong Địa Ngục, so với thầy ma ngu si hạ đẳng hoàn toàn không có khác biệt... Nếu tôi thực sự làm vậy thì sẽ không có một buổi nói chuyện như bây giờ, cũng không có một cường giả trong tương lai tên là Tôn Du, cái có được là một con quái vật vô tri chỉ biết đến giết chóc, một quái vật nằm trong vô số pháo hôi của Quân Đoàn Địa Ngục.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lãnh chúa địa ngục - thanh kiếm thứ nhất

Nghe Vương Ngự Thần nói như vậy, dù trong lòng Tôn Du chưa hết khủng hoảng nhưng con giận đã nguôi đi nhiều, nàng hít sâu vài hơi bình ổn lại tâm tình rồi mở miệng nói.

- Vì sao lại là tôi? Có bao nhiêu người ngoài kia, sao anh không dành vị trí đặc biệt đó cho họ mà cứ phải là tôi?

Giọng nói vừa chán nản vừa tuyệt vọng truyền vào trong tai Vương Ngự Thần làm hấn phải nhìn sâu vào nàng thêm lần nữa, như thể muốn mò vào trong đầu của nàng xem trong đó chứa cái gì, trở thành một tồn tại giống như hấn có đáng sợ đến vậy sao? Cũng đâu lấy đi cái gì của nàng? Ngược lại càng cho nàng thêm rất nhiều chỗ tốt mà nhân loại không thể có...

Trầm mặc thật lâu, Vương Ngự Thần đột nhiên bước nhanh tới trước mặt Tôn Du, cánh tay to lớn không chút khó khăn vuron ra sau balo của nàng, tóm lấy thanh đao tự chế nhấc lên.

- Đây là lý do!

Chém đinh chặt sắt trăm giọng nói ra bốn chữ, Tôn Du ngờ ngác không hiểu gì nhìn thanh đao theo mình bao nhiêu năm đang trên tay Vương Ngự Thần.

"Vốn không định mở phong ấn quá sớm, nhưng nếu không mở vậy thì tâm của nàng sẽ không chịu yên ổn... chỉ hy vọng nó chấp nhận người chủ nhân này."

Vương Ngự Thần cười nhạt nhìn nàng, đoạn một ngọn lửa sậm từ lòng bàn tay bốc lên, nháy mắt liền bao trùm lấy thanh đao.

Đã chứng kiến qua uy lực của ngọn lửa, Tôn Du biết nó đáng sợ như thế nào, trong lòng đang lo lắng cho báu vật của mình thì bỗng dung, một màn ngoài sức tưởng tượng của Tôn Du diễn ra ngay trước mắt nàng.

Thanh đao vốn dĩ rất bình thường thông qua ngọn lửa thiêu đốt liền bắt đầu xảy ra biến hóa, lớp kim loại mỏng bao bọc bên ngoài thân đao bị nung chảy rơi tí tách xuống rồi bốc hơi trong không trung, để lộ một vùng đen sạm giống dung nham ở bên trong, mặt trên bị bao phủ bởi vô số phù ngữ đỏ rực tỏa ra khí tức vô cùng cổ xưa.

Giống như quái vật thức tỉnh sau giấc ngủ say ngàn vạn năm, khí tức cường đại xa xưa ầm ầm tỏa ra khắp không gian, lớp vỏ bọc được phá bỏ, thanh đao trở về hình dạng vốn có của mình... Là một thanh kiếm thon dài thẳng tắp, sống kiếm có màu đen sạm phủ đầy phù ngữ, lưỡi kiếm không có màu trắng bạc giống như bao thanh kiếm khác mà là một màu đỏ thuần túy, màu của lửa.

Khoảnh khắc Tôn Du trông thấy thanh kiếm, khuôn mặt thoáng đại ra, đồng tử giãn nở không có tiêu cự, mà thanh kiếm kia cũng đồng dạng phát hiện ra sự tồn tại của nàng, thân kiếm chợt rung lên ông ông, từ trong tay Vương Ngự Thần run rẩy vài cái như muốn cầu xin gì đó.

Vương Ngự Thần vốn ngưng trọng nắm chặt thanh kiếm trong tay, lúc này lại thảnh thơi dài một hơi, chân mày khẽ cong lên, tay cũng mở ra.

Tức thì thanh kiếm lấy tốc độ nhanh hơn cả tia chớp bay thẳng lên không trung, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao tới cắm sâu vào trong ngực Tôn Du.

Trúng chiêu trí mạng nhưng Tôn Du vẫn đứng đại ra ở đó, không hề có biểu hiện đau đớn chút nào, nàng cúi đầu nhìn thanh kiếm cố định trước ngực, trong mắt liên tục lóe lên.

Thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến mức Vương Ngự Thần có chút nhàm chán, thời gian biến thân của hắn khi không mở Cổng Địa Ngục rất ngắn, người này làm sao lại truyền thừa lâu như vậy được...

Tại lúc Vương Ngự Thần sắp mất hết kiên nhẫn thì trong lòng vang lên một cái thông báo.

"Vị Lãnh Chúa Địa Ngục đầu tiên đã thức tỉnh, người được nhận 10.000 điểm chiến công và gia tăng 1 cấp độ."

*Thông tin BOSS: Lãnh Chúa Địa Ngục - Thanh Kiếm Thứ Nhất

- Loại BOSS: Thể Giới
- Đẳng cấp: 9
- Bậc: Bạc
- HP: 1550/1550
- MP: 120/120
- Lực lượng: 160
- Tốc độ: 67
- Thể lực: 170/170
- Tinh Thần lực: 20
- Kinh nghiệm tăng cấp: 0/800.000
- Tà Kiếm Murradd (vũ khí tiến hóa): + Đẳng cấp: 1, + Sát thương: 400/600, + Tốc độ công kích: 1.5, + 15% gây sát thương bội kích 2.5 lần lên mục tiêu.
- Mức độ nguy hiểm: S+

Tôn Du chậm rãi ngẩng đầu lên, lớp da trắng nõn nà trên mặt lấy tốc độ cực nhanh bị đốt thành tro bụi, đôi mắt màu đen đục ngầu, chính giữa là cặp đồng tử đỏ rực như ác ma, mái tóc đen dài tùy ý bay phấp phới trong gió.

Đường cong lá lướt ma mịn vẫn còn đó, nhưng lại không hề toát lên vẻ đẹp nào, bởi vì nó không có mềm mại mượt mà hay sáng óng ánh tinh khiết như ngọc... cơ thể kia dù không được tấm quần áo nào che đi nhưng đập vào mắt người nhìn chỉ toàn là dung nham và than đá cần cỗi, một màu sắc chết chóc nồng đậm không khác gì gã Quỷ Vương ở đối diện.

Duy nhất khiến hai người trông có vẻ như trời và đất là bộ áo giáp uy mãnh tựa chiến thần khoác trên người Vương Ngự Thần, toàn thân giáp sắt mạnh mẽ, còn không ngừng bốc lên hỏa diễm phùng phùng, dù không có sức công kích nhưng lại có tác dụng thiêu đốt độ bền của mọi loại vũ khí tấn công lên nó.

Tôn Du gơ tay rút thanh kiếm cắm trên ngực mình ra, một dòng dung nham đặc sệt từ lỗ hổng ào ào chảy xuống, tuy nhiên rất nhanh lỗ hổng đã khép lại bằng tốc độ mắt thường trông thấy được.

Nhẹ nhàng vuốt ve thanh kiếm, Tôn Du cảm thấy càng thêm thân thiết, bao tiêu cực trong lòng trước đó đều không cánh mà bay, sự việc đã xảy ra nàng có thể làm gì khác ngoài chấp nhận đây?

Trong quá khứ, thanh kiếm là đồ vật mà dòng họ Tôn Du truyền lưu mấy đời liền, cũng không biết từ đâu mà có, khi nó đến tay nàng là năm nàng sáu tuổi, nguyên ủy nàng là người luyện kiếm nên không hề có hảo cảm với thanh vũ khí tự chế xấu xí này, nhưng mãi tới khi cha mẹ qua đời thì thanh kiếm lại là đồ vật thân thương nhất, nên nàng mới trân trọng nó nhiều hơn.

Tận thế bắt đầu Tôn Du sử dụng chính thanh kiếm này chém giết rất nhiều thầy ma, từ đó mới bất ngờ phát hiện hệ thống hỗ trợ Hành Giả, cách thức biến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời nhận ra điểm bất thường ở thanh kiếm, nàng đã thử qua những món đồ có sức sát thương cao khác như dao bầu, dao phay, kiếm thật,... không hề có ngoại lệ, tất cả đều không đem về cho nàng một chút điểm kinh nghiệm nào.

Tôn Du liền xác định được, không phải là vũ khí của hệ thống thì không thể sử dụng để thăng cấp bản thân, nhưng thanh kiếm tổ truyền của nàng cũng đâu phải là vũ khí hệ thống, vậy mà nó lại có công dụng không khác gì vũ khí hệ thống cả. Đây chính là nghi hoặc đã bám theo Tôn Du một đoạn thời gian.

Cho đến hiện tại nàng rốt cuộc đã hiểu rồi, nó vốn không phải món đồ truyền thừa của dòng họ nhà nàng, căn bản nó không thuộc về hành tinh nhỏ bé như Địa Cầu.

Này cũng không phải là nói chủ nhân trước của thanh kiếm đã vắng lạc từ rất lâu, thời gian ở Địa Cầu trôi nhanh gấp mười lần Ảo Thực Giới, thanh kiếm xuất hiện ở nhà tổ tiên nàng cách đây chừng hai trăm năm, tương đương với hai mươi năm ở Ảo Thực Giới.

Theo lượng thông tin truyền thừa từ thanh kiếm, Tôn Du biết được, ở trận chiến mà Địa Ngục Giới bị phá hủy vào hai mươi năm trước, chủ nhân của nó và toàn bộ cao tầng trong Quân Đoàn Địa Ngục đều bị giết, Quý Vương cũng nằm trong số đó nên không một sinh vật Địa Ngục nào được hồi sinh nữa, chỉ những chủng loài yếu ớt là may mắn sống sót.

Sau khi bọn họ chết, những thứ liên quan đến họ phần lớn đều bị hủy đi, may mắn thanh kiếm này vẫn còn trụ lại được, cũng không biết bằng cách nào mà vượt qua không gian trở thành đồ vật truyền thừa của dòng họ Tôn.

Không riêng gì Thanh Kiếm Thứ Nhất, các vị Lãnh Chúa Địa Ngục khác đều vận dụng năng lực để lại truyền thừa trong một món trang bị của mình, đẩy bọn chúng vào những nơi bí mật khác nhau. Chỉ riêng Quý Vương là không thể để lại được gì cả... Vì lẽ đó mà hai mươi năm trôi qua, Ảo Thực Giới cần nuốt thêm hai tiểu thể giới mà Địa Ngục vẫn chưa một lần được hồi sinh...

Sự xuất hiện của Vương Ngụy Thần có lẽ là một bất ngờ vượt ngoài mọi dự đoán, không chỉ cách thức hình thành Quý Vương khác nhau, mà ngay cả tên BOSS, trang bị và vũ khí đều hoàn toàn tách biệt với Quý Vương trong quá khứ.

Trong mắt Tôn Du, cái tên BOSS chói mắt trên đầu Vương Ngụy Thần không phải chỉ có mỗi hai chữ "Quý Vương" không, mà có tới tận bốn chữ "Quý Vương Lữ Bố".

Đương nhiên, các đời Quý Vương ai cũng có tên của mình, nhưng tên của họ lại không thể cùng xuất hiện với địa vị Quý Vương kia, hoặc có thể nói bọn họ nổi tiếng, bọn họ cường đại, toàn bộ đều đến từ thân phận của họ.

Chỉ riêng lần này, duy nhất một lần này, tên của Vương Ngụy Thần lại có thể đồng thời xuất hiện cùng địa vị Quý Vương của hắn, dù không nhiều nhưng lại chứng tỏ được rất nhiều điều...

Biết được nhiều thứ càng khiến Tôn Du kinh ngạc về người nam nhân này nhiều hơn, có lẽ tương lai Địa Ngục Giới sẽ nhờ hắn mà vang danh trên toàn Ảo Thực Giới.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Địa Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hắc Kỳ Lân - Xích Thố

"Người đạt cấp độ 10, có thể đến thôn tân thủ để nhận nhiệm vụ và mua vật phẩm."

"Chức nghiệp đạt cấp 10, nhận được cường hóa sức mạnh siêu cấp lần đầu tiên, gia tăng điểm cường hóa mỗi lần tăng cấp 50%."

*Cường hóa sức mạnh siêu cấp: Người có quyền chọn một trong số tất cả các điểm thuộc tính gia tăng 30%, không thể chọn trùng điểm đã tăng lúc trước (nếu có).

- Kháng Quang Hệ 30%!

Vương Ngụy Thần nhanh chóng chọn thuộc tính mình muốn cường hóa, mọi chỉ số của hắn đã đủ mạnh nên không cần thiết phải tăng vào làm gì nữa, thân là tử địch của sinh vật Địa Ngục, sinh vật Thiên Đường đương nhiên phải có loại sức mạnh khiến sinh vật Địa Ngục kiêng kỵ, và ngược lại. Bởi vì là khắc tinh lẫn nhau nên loại kháng thuộc tính này xuất hiện trong trang bị chức nghiệp vô cùng hiếm hoi, nói khó nghe chút là gần như không có, may mắn tìm được một món kháng toàn hệ là bao trùm lên thuộc tính đó, dẫu vậy thì nó vẫn sẽ bị giảm đi công dụng rất nhiều khi ra ngoài thực chiến, cho dù có

100% kháng toàn hệ thì có tác dụng kháng chỉ khoảng tầm 30 - 40%.

Loại cường hóa sức mạnh siêu cấp này là cường hóa trực tiếp vào kháng tính của nhân vật, tuyệt đối không có chuyện bị giảm công dụng như các loại trang bị đeo trên người, Vương Ngự Thần chọn kháng Quang Hệ sớm là vì muốn mở ra cho mình một con đường không tồn tại điểm yếu, ở những lần cường hóa kế tiếp, hắn sẽ tiếp tục chọn những kháng tính loại trừ đi các hiệu ứng gây bất lợi cho mình.

Đây là một việc gần như không một người nào đi làm, họ sẽ chọn cho mình cường hóa vào sáu thuộc tính chính, cho tới khi đạt đủ sáu lần vào sáu điểm thì mới nghĩ tới cường hóa thứ khác, dù sao sức mạnh của nhân vật thể hiện ra đều nằm trong sáu thuộc tính chính đó, còn lại chỉ là phụ trợ mà thôi.

Mở ra bảng kỹ năng của mình, liếc nhìn một chút, đôi mắt Vương Ngự Thần lập tức sáng lên.

*Bảng kỹ năng:

- Hắc Kỳ Lân: Hồi sinh thú cưỡi của Quý Vương từ Địa Ngục, vừa sở hữu tốc độ đáng sợ lại vừa có sức mạnh điên cuồng không thua kém bất kỳ sinh vật Thần Thánh nào ở nhân giới.
- Điểm kỹ năng: 1

Không thể chờ thêm để được chứng kiến thú cưỡi của mình, Vương Ngự Thần vội vàng chọn học kỹ năng rồi kích hoạt luôn.

Dưới mặt đất bên cạnh Vương Ngự Thần hiện ra một vòng tròn ma pháp màu tím, khí tức hắc ám nồng đậm tỏa ra, lúc sau một cái đầu quái thú từ dưới vòng tròn ma pháp trồi lên.

Toàn thân quái thú thuần hai màu đen đỏ, đầu ngựa miệng rộng, răng nanh sắc bén mọc lôm chôm đâm xuyên qua lớp môi dày, đỉnh đầu mọc ra hai sừng trâu bị ngược hình xoắn ốc, cặp sừng chìa về phía trước là nơi tập trung khí tức tà ác nồng đậm nhất, đôi mắt đỏ rực hung bạo tràn ngập sự cuồng loạn, nhìn qua không khác gì chủ nhân của nó.

Thân hình cường tráng vừa giống ngựa vừa giống hổ, chân không quá dài nhưng lại rất lớn, cơ bắp ẩn sau lớp dung nhám khô cháy mang theo một thứ sức mạnh có thể phá hủy mặt đất ở mỗi bước chân.

Trên cổ quái thú bốc lên ngọn lửa kéo dài dọc theo các đốt xương cổ, nhìn từ xa không khác gì cái bờm oai vệ của loài ngựa trong khi chạy, cả phần đuôi to lớn cũng được tạo nên từ ngọn lửa rực rỡ đó, sức nóng tỏa ra như muốn thiêu hủy tất cả mọi thứ.

*Thông tin BOSS: Hắc Kỳ Lân - Xích Thổ

- Loại BOSS: Thể Giới
- Đăng cấp: 1
- Bậc: Bạc
- HP: 2500/2500
- Lực lượng: 250
- Tốc độ: 80
- Thể lực: 1000/1000
- Bề Tới Trung Thành (kỹ năng cơ bản): Tăng 0.5 sát thương bội kích và 20% tỉ lệ bội kích cho Quý Vương, hiệu lực vĩnh viễn, không tiêu hao, không làm lạnh, là kỹ năng hỗ trợ bị động.
- Có thể sử dụng trang bị đặc chế.
- Mức độ nguy hiểm: SSS

Ngẩng đầu nhìn chiến mã khổng lồ to lớn không kém gì Doom lúc Lâm Phong biến hình, Vương Ngự Thần nuốt ực một ngụm nước bọt, nhún người một cái liền ngồi yên vị trên lưng xích Thổ.

Nhìn mọi thứ từ trên cao khiến Vương Ngự Thần sinh ra cảm giác nắm bắt tất cả mọi thứ trong tầm nhìn vào lòng bàn tay.

Không tính tới kỹ năng hỗ trợ kinh khủng của Xích Thổ, riêng việc nó có thể sử dụng trang bị cũng đủ để đảo điên cái thế giới này, một thú cưỡi, một quái vật không phải Hành Giả lại đeo được trang bị? Hắn là chưa từng xuất hiện qua ở Áo Thực Giới đi... (Hành Giả không phải chỉ mỗi mình con người, nó là danh xưng dùng để ám chỉ tất cả những chủng tộc sinh vật nhân hình có trí khôn cao và có thể tu luyện theo lối phổ thông, chẳng hạn như tiên tộc, âm tộc, cự nhân tộc,...)

Vương Ngự Thần đang cao hứng vì có được một chiến mã cường đại nên không có nhìn đến vẻ kinh ngạc trên mặt của Tôn Du, nàng hiện tại đang nhìn chăm chăm vào Xích Thổ khổng lồ không chớp mắt, vẻ chấn kinh trong mắt nàng không hề che giấu một chút nào.

Có lẽ ảnh hưởng từ truyền thừa của Thanh Kiếm Đệ Nhất đời trước, cái nhìn của Tôn Du đã được thay đổi rất lớn, không còn là cô gái vô tri không hiểu gì như trước nữa.

Hắc Kỳ Lân trước mặt nàng không những có tên riêng mà còn là biến dị thú, bản thân Hắc Kỳ Lân đã là một tồn tại so sánh được với những Thánh Thú cường đại nhất ở nhân giới, những quái vật đỉnh cao mà Hành Giả bình thường muốn giết được phải triệu tập một tổ đội cực kỳ đông đảo.

Con Hắc Kỳ Lân này vậy mà còn là một con biến dị, luận kích thước, hình dáng và sự hung ác của nó đều vượt qua rất xa chủng loài Hắc Kỳ Lân vốn có.

Hắc Kỳ Lân từng xuất hiện đều là tọa kỵ của Quý Vương, trên đầu chúng mọc đứng một cái sừng, mình hươu chân ngựa, toàn thân được bao phủ bởi lớp vảy rồng dày cộm màu đen tuyền, con lớn nhất và cũng là mạnh nhất từng được biết tới là tọa kỵ của Quý Vương đời thứ hai, cao khoảng ba mét.

Nhưng Hắc Kỳ Lân biến dị vừa mới được Vương Ngự Thần gọi tới lại cao hơn năm mét, thân hình cực kỳ cường tráng, to lớn gấp ba bốn lần đồng loại của nó.

Tuy nhiên khi nó đứng cạnh một Quý Vương cũng to lớn hơn các đời trước không ít lại tạo nên một chỉnh thể hài hòa, khiến Tôn Du không nhìn ra được điểm không phù hợp nào, ngay cả khí tức của họ cũng dung hòa vào nhau, vừa khùng bổ lại vừa kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đến thôn tân thủ

Tỉnh lại từ trong hưng phấn, Vương Ngự Thần bắt ngờ trở nên nghiêm túc hẳn lên, hắn đang xem cái quái gì thế này???

*Trang bị đặc thù của Hắc Kỳ Lân - Xích Thổ:

- Ngũ Giáp Vệ Thần đẳng cấp 1: + Hắc Linh Thiết 100 cân, + Răng Nanh Orc Lãnh Chúa (BOSS) x2, + Ngọc cường hóa cấp 2 x6, + Vây Long Mã cấp 1 x 100 (mỗi món)

Hắc Linh Thiết là kim loại có độ cứng 200, Orc Lãnh Chúa là một trong những BOSS đầu tiên ở tầng cuối cùng của vùng đất U Linh, còn Ngọc cường hóa và vây Long Mã thì Vương Ngự Thần chưa từng thấy qua nên không biết là đồ vật gì, tuy nhiên chỉ hai món đầu tiên cũng đủ khiến hắn đau trứng, tìm đâu ra số lượng lớn nguyên liệu hiếm như vậy đây...

"Thôn tân thủ..." Chợt nghĩ tới một cái tên, Vương Ngự Thần xém chút quên mất thông báo vừa rồi của hệ thống, hiện tại hắn đã cấp độ 10, là cấp độ mà tất cả Hành Giả phải đến thôn tân thủ để lựa chọn chức nghiệp đồng thời tiếp nhận nhiệm vụ và mua vật phẩm, mặc dù hắn có chức nghiệp từ cấp độ 1 nhưng vẫn phải tuân theo quy định, đủ 10 cấp mới được vào thôn tân thủ.

Nghĩ tới đây, Vương Ngự Thần vội mở map định vị trong hệ thống lên, xác định được vị trí của thôn tân thủ, cũng không cách chỗ hắn quá xa.

Nơi Vương Ngự Thần đang đứng là khu E6, còn thôn tân thủ nằm ở E9.

Đúng lúc này thời gian biến hình của Vương Ngự Thần kết thúc, Xích Thổ to lớn hóa thành một đoàn lửa màu đen dung nhập vào trong người Vương Ngự Thần, trên ngực trái của hắn có thêm một hình xăm quái thú dữ tợn, chính là hình dáng của Xích Thổ.

Nhìn thoáng qua Tôn Du cũng trở về nhân dạng, Vương Ngự Thần bỗng mở miệng nói.

- Tôi muốn đi tới thôn tân thủ một chuyến, cô quay về truyền đạt mệnh của tôi cho mọi người, bảo họ tới nay chuẩn bị cho một chuyến đi săn.

Tôn Du cau mày có chút khó hiểu.

- Anh định làm gì?

- Thể hiện thân phận của chúng ta một chút...

Vương Ngự Thần đáp lại một cách thần bí rồi quay người bước đi, không có ý định tiếp chuyện dư thừa với Tôn Du nữa, hắn đang nóng lòng chế tạo một bộ trang bị cho chiến mã của mình đây.

Nhìn thân ảnh Vương Ngự Thần rời đi trong vội vàng, Tôn Du lắc lắc đầu tự mình đi dạo một vòng, tìm kiếm một ít vật tư rồi quay về.

...

Vương Ngự Thần một đường đi chuyển rất nhanh, hầu như những sinh vật chạm trán giữa đường hắn đều phá lệ không tiêu diệt, thứ nhất vì bị phạt kinh nghiệm do cách biệt cấp độ quá lớn, thứ hai hắn không có thời gian để ý đến những thứ tôm tép đó. Chỉ có đụng phải một vài thú biến dị mạnh mẽ là hắn bỏ chút tâm sức tiêu diệt, vì vậy chẳng mấy chốc đã đến vị trí thôn tân thủ tọa lạc.

Đến đúng địa điểm đánh dấu trong bản đồ, Vương Ngự Thần ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, hoàn cảnh chung quanh không có gì khác biệt cả, vẫn là cây cối xanh tươi xen lẫn nhà cửa, kính vỡ bị tàn phá.

Nghĩ hoặc đi tới thử vài bước, bắt ngờ không gian trước mắt sáng lên, toàn bộ thân hình Vương Ngự Thần bỗng dung biến mất, bị đưa vào một vùng đất xa lạ.

Vương Ngự Thần bỏ tay che mặt, tức thì một luồng không khí tươi mới sáng khoải ập đến, hân hoan ngửa đầu tận hưởng một chút rồi mới cẩn thận đánh giá không gian xa lạ này.

Nhà cửa kiến trúc được xây dựng theo lối thời trung cổ, hai bên đường bày đầy những quầy hàng kỳ quái, người chung quanh ai cũng đeo những trang bị đặc hữu dành cho chức nghiệp, toàn thân bọn họ tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiến Vương Ngự Thần cũng có điểm kinh ngạc.

"Cao thủ thật nhiều a..." nói thầm một câu trong lòng, Vương Ngự Thần thoáng bước đi vừa đảo mắt nhìn quanh, bất quá đi được một hồi thì lạc mất phương hướng, nghe nói thôn tân thủ thì tưởng là nhỏ nhưng thực sự thì phạm vi của nó rất rộng, một người mới tới lần đầu như Vương Ngự Thần thì bị lạc cũng là điều bình thường.

Bất đắc dĩ hân đành phải hướng tới một người đi đường dò hỏi.

Nhận được câu trả lời như ý muốn, Vương Ngự Thần cao hứng đi nhanh tới cửa hàng nguyên liệu nằm ở quảng trường trung tâm, đó là nơi mua bán nhộn nhịp nhất thôn tân thủ.

Bước vào một cửa hàng nguyên liệu lớn, lập tức một đạo ánh mắt sắc bén đảo qua người Vương Ngự Thần, lúc nhìn đến tấm màn che trên mặt hân thì hơi dừng lại, dường như đang kinh ngạc vì điều gì đó.

- Là người mới? Không đúng, người mới khí tức tuyệt đối không cường đại như vậy...

Một giọng nói lạnh băng thoáng vang lên trong góc cửa hàng.

Ở thôn tân thủ, mọi người không thể kiểm tra thông tin của nhau nếu như chưa được cho phép từ đối phương, cũng như không thể đánh nhau ẩu đả ở nơi này, tất cả chỉ có thể cảm nhận mạnh yếu của người khác thông qua khí tức mà họ phát ra.

Vương Ngự Thần dựa theo nơi phát ra âm thanh đi tới, nhìn thấy người nói là một trung niên nam tử vóc người cao lớn, mặc trên mình một bộ âu phục cổ điển, hân đang đứng sau quầy tiếp tân có hình dạng như quầy bar mỉm cười nhìn Vương Ngự Thần.

- Trong đời có thể tiếp được một quái vật đáng sợ như vậy, ta sống cũng không uổng...

- Ông nói vậy là có ý gì?

Vương Ngự Thần nhui mày hỏi lại, hân hiểu trung niên nam tử đang ám chỉ điều gì nhưng vẫn giả lơ, dù sao cũng là người lạ, không thể bởi một câu tăng bốc mà làm thân được.

- Cậu đừng giả vờ nữa, cậu như thế nào chính cậu hiểu rõ nhất, một tân binh vừa đến thôn tân thủ lần đầu lại có khí tức cường đại hơn cả những thiên tài chức nghiệp giả cấp 20 25, không phải quái vật thì là gì?

Trung niên nam tử vẫn giữ nguyên nụ cười nghiệp vụ, chỉ là trong giọng nói nhiều hơn vài phần cảm thán và sợ hãi.

Nghe vậy, Vương Ngự Thần có chút tò mò hỏi thăm.

- Vì sao ông biết tôi là người mới?

- Đừng có gọi tôi là ông này ông nọ nữa, tôi cũng chưa già đến vậy đâu, năm nay mới chỉ 106 tuổi thôi, cứ gọi tôi là Brack... về phần vì sao biết cậu là người mới còn không phải rất đơn giản sao? Chỉ có những người mới như cậu mới đi sử dụng loại che mặt quê mùa kia, những Hành Giả lâu năm ở thôn tân thủ đều biết món đồ chơi đó chả có tí tác dụng nào cả, thứ hai nếu cậu không phải là người mới vậy thì làm sao lại đi lạc?

Vương Ngự Thần kinh ngạc trừng mắt.

- Ông biết tôi đi lạc??

Brack bụm môi khinh thường đáp.

- Thời điểm cậu vừa bước chân vào thôn tân thủ tôi đã biết rồi, khắp nơi trong thôn tân thủ đều có tai mắt của tôi, mà không phải chỉ riêng tôi, tất cả những lão đại trong trấn đều có hệ thống tình báo rất mạnh... Đến cả điều cơ bản như vậy còn không biết, nói cậu là người mới cậu còn bất ngờ cái gì?

Quả nhiên là vậy... Vương Ngự Thần cười nhạt gât đầu, thái độ không muốn tiếp tục vấn đề này nữa.

Brack thấy vậy cũng không nói gì thêm, trực tiếp mở miệng nói một câu quen thuộc.

- Muốn mua cái gì, cậu nói tên, nếu có tôi sẽ lấy cho cậu.

Nơi này là cửa hàng vật liệu chứ không phải cửa hàng trang bị, nên câu chào hàng của Brack cũng không có gì quá lạ lẫm, Vương Ngự Thần càng thêm trực tiếp đọc tên các loại nguyên liệu hân cần.

Nghe qua một loạt tên các nguyên liệu từ miệng Vương Ngự Thần, Brack ngạc nhiên ra mặt, hỏi lại một lần nữa cho chắc.

- Cậu xác định đây là những thứ mà cậu cần?

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thu hoạch

Vương Ngự Thần bị hỏi liền có chút hồi hộp, không lẽ chỗ nguyên liệu này hiếm tới mức không có trong cửa hàng ư? Giọng hắn trầm đi hẳn.

- Không sai, nguyên liệu có vấn đề gì sao?

Brack nhìn chăm chăm Vương Ngự Thần một lúc, sau khi xác định hắn không nói đùa thì mới hít sâu một hơi, lắc đầu nói.

- Không có vấn đề, nhưng cậu có biết những nguyên liệu cậu cần đều chỉ có thể sử dụng ở cấp độ 30 trở lên không? Ngọc cấp 2 không hiếm, ở bất kỳ đâu cậu cũng có thể mua được, Hắc Linh Thiết cũng đồng dạng khá dễ tìm, nhưng nanh Orc và vảy Long Mã, hai thứ này tuyệt đối là hàng hiếm ở thôn tân thủ, chỉ khi chế tạo trang bị chức nghiệp Vàng hoặc nâng cấp mới cần sử dụng tới chúng. Ở chỗ tôi không phải không có, nhưng vấn đề là...

Không đợi Brack nói hết, Vương Ngự Thần ném tới trước mặt ông mười viên tinh thể sáng chói, màu sắc trong suốt rực rỡ của chúng lập tức thu hút ánh mắt của Brack.

Brack tròn tròn mắt nhìn trân trối mười viên tinh thể, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Vương Ngự Thần, hắn vẫn bình thản như thể chuyện không liên quan đến hắn.

- Cậu... cậu là tân binh, làm sao lại kiếm được nhiều tiền đến vậy??

- Nếu ông vượt qua được mười cửa ải khảo nghiệm thì sẽ nhận được số tiền tương tự thôi...

Vương Ngự Thần mặt không đổi sắc ném lại cho Brack một quả bom nguyên tử, quyết tâm không nổ chết người thì không chịu dừng lại.

Brack chỉ cảm thấy một trận xây xẩm mặt mày, thiếu chút nữa liền ngã ngửa ra sau, chuyện này không thể đùa được đâu.

Bất quá, khi lấy lại được chút tỉnh táo, Brack nhận thấy rất có khả năng, bởi vì khu vực mà Vương Ngự Thần xuất hiện chính xác là cửa vào của khu mới, hắn là kẻ đầu tiên tới được nơi này. Chưa kể đến khảo nghiệm thể giới mới vừa kết thúc chưa được một ngày, làm sao lại có một con quái vật mạnh tới trình độ này được, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất, hắn chính là người đã tạo nên truyền kỳ ở Ảo Thực Giới, cái tên của hắn đã được khắc lên ở rất nhiều thôn tân thủ, chỉ cần hắn xuất hiện thì sẽ có rất nhiều thể lực lớn hùng mạnh đến mời chào.

Làm sao ông lại không nhận ra điểm này từ sớm chứ... Brack thầm tự trách, sâu trong lòng vẫn không có cách nào bình tĩnh được, thanh niên đứng trước mặt lão không chỉ đơn giản là mạnh là cường đại không đâu... Đó chính là quái vật trong quái vật đấy, chỉ cần hắn không chết thì tương lai Ảo Thực Giới nhất định sẽ có một vị trí cho hắn xưng vương xưng đế.

- Số tiền này đủ rồi chứ, nếu không đủ thì tôi có thể đưa thêm.

Giọng nói trầm thấp của Vương Ngự Thần kéo Brack quay về thực tại, ông hít mạnh một hơi lạnh khí, cố gắng trấn định tinh thần rồi nhanh miệng trả lời.

- Đủ...đủ rồi, tôi lấy cho cậu ngay đây.

Dứt lời trên tay Brack hiện ra một túi đồ nhỏ, cỡ bàn tay, Vương Ngự Thần không nói hai lời nhận lấy, kiểm tra thoáng một lượt, hắn hài lòng gật đầu, đoạn xoay người bước đi.

Brack hốt hoảng vội hô lên.

- Còn tiền dư này...

Đừng đùa chứ, dư lại cũng phải hơn một nửa đấy, dù muốn ăn mảnh lắm nhưng nhiều như vậy thì làm sao mà ăn...

Vương Ngự Thần khẽ quay đầu nhìn Brack một chút.

- Số tiền còn lại là tôi tặng cho ông đấy, xem như là để mừng quan hệ của chúng ta, ông thấy thế nào, Brack?

Brack ngẩn người, nhưng rất nhanh liền hiểu ngụ ý của Vương Ngự Thần, chỉ cần nhận lấy số tiền này ông sẽ là người của hắn, sau này lúc hắn cần tới ông sẽ phải làm việc cho hắn.

Nên nhận hay là không đây?

Nhìn Brack do dự, Vương Ngự Thần mỉm cười phun ra một câu.

- Thực lực của tôi không đủ để ông đánh cược sao?

Nghe được lời này, do dự trong lòng Brack thoáng chốc bị thổi bay, ông đang do dự về điều gì vậy?

Brack dùng ánh mắt kiên định nhìn Vương Ngự Thần, trong tay nhiều thêm một đồ vật, ném nó cho hắn rồi nói.

- Giữ lấy nó, sử dụng như thế nào tin rằng cậu cũng đã biết, tôi không muốn nói nhiều, nhưng tôi hy vọng quyết định của mình ngày hôm nay không phải là một sai lầm.

- Một ngày nào đó ông sẽ thấy may mắn vì quyết định của mình ngày hôm nay.

Vương Ngự Thần cười nhạt, để lại một câu rồi rời đi.

Không hiểu tại sao, sau khi nghe giọng nói tự tin cùng cuồng ngạo của hắn, tâm tình bất an hồi hộp của Brack dần dần bình ổn lại, nhìn nhìn mấy viên Tân Tinh trong tay, khoe miệng ông nhếch lên.

Ở bên ngoài Vương Ngự Thần cũng nở nụ cười sâu xa, mọi thứ cho tới bây giờ vẫn đang nằm trong lòng bàn tay của hắn, tính toán một chút thì cũng không nên tin người quá mức, nhưng nếu là lợi dụng được thì vẫn không nên bỏ qua, hắn đối với thế giới này vẫn còn lạ lẫm lắm, để lại một con mắt quan sát là một ý tưởng không tồi..

Cất những thứ thu được vào không gian trữ vật, Vương Ngự Thần nhắm thẳng công hội trung tâm đi tới, hắn chuẩn bị nhận một vài nhiệm vụ về làm.

Cho tới khi rời khỏi thôn tân thủ thì trời cũng chuyển màu.

Vương Ngự Thần khá hài lòng với thành quả ngày hôm nay, đồ vật muốn tìm đã tìm được, nhiệm vụ thì nhận hai cái, chủ yếu là săn giết một vài bộ phận trên người BOSS, vốn nhiệm vụ này là của tổ đội, nhưng vì không ai nhận nên quản lý mới để hắn đi làm.

Trong bóng đêm, hình xăm trên ngực Vương Ngự Thần đôi khi lóe lên màu đỏ quỷ dị, chỗ cặp sừng không ngừng bốc lên ma khí chậm chậm vờn quanh người Vương Ngự Thần, để cho khí chất của hắn trở nên âm u và ác hơn bao giờ hết.

- Mặc trang bị lên người liền muốn giết chóc như vậy rồi sao? Không cần nóng vội, sớm thôi, ta sẽ cho người giết chóc thoải mái..

Vương Ngự Thần vuốt nhẹ lên hình xăm, trong đôi mắt lóe lên vẻ khát máu hung bạo.

*Thông tin BOSS: Hắc Kỳ Lân - Xích Thổ

- Loại BOSS: Thế Giới
- Đẳng cấp: 1
- Bạc: Bạc
- HP: 5500/5500
- Lực lượng: 700
- Tốc độ: 150
- Thể lực: 2200/2200
- Bề Tới Trung Thành (kỹ năng cơ bản): Tăng 0.5 sát thương bội kích và 20% tỉ lệ bội kích cho Quỷ Vương, hiệu lực vĩnh viễn, không tiêu hao, không làm lạnh, là kỹ năng hỗ trợ bị động. (kỹ năng hỗ trợ bị động không thể nâng cấp)
- Kiên Cố (kỹ năng trang bị): Quỷ Vương cười trên lưng Xích Thổ sẽ giảm toàn bộ sát thương nhận vào 30%, hiệu lực vĩnh viễn, không tiêu hao, không làm lạnh, là kỹ năng hỗ trợ bị động.
- Hỏa Ngục (kỹ năng trang bị): Triệu hồi Lửa Địa Ngục, lấy Xích Thổ làm trung tâm, bao phủ không gian dưới chân bán kính 50m, duy trì 30 giây, làm lạnh: 10 phút.
- Mức độ nguy hiểm: SSS

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ma vực

Còn một sự tình nữa chưa được nhắc đến, là điểm chiến công, thực sự mà nói thì điểm này cũng khá quan trọng, đối với Hành Giả bình thường thì đây không khác gì báu vật, kỹ năng được tăng cấp đồng nghĩa với cơ hội giữ mạng cũng cao hơn, so với việc nâng chỉ số thuộc tính thì không cần phải nghĩ

cũng biết nên chọn cái nào.

Thế nhưng Vương Ngự Thần lại không cần, ở mỗi cấp độ tăng lên hần nếu không phải học được kỹ năng mới thì cũng là nhận một điểm nâng cấp kỹ năng, hoàn toàn không cần đánh đổi mấy ngàn, mấy chục ngàn điểm chiến công để đổi lấy một điểm nâng cấp kỹ năng thừa thãi đó.

Chính vì thế Vương Ngự Thần dùng hết hơn mười ngàn điểm chiến công của mình để đổi lấy 1000 HP, 300 điểm giảm sát thương vật lý và 100 điểm giảm sát thương ma thuật cơ bản, vẫn là một mục đích nhắm tới phòng ngự tuyệt đối được đặt ra từ trước, giống như các vận động viên boxing, trước khi học cách đấm người khác thì họ phải trải qua một khóa huấn luyện chịu đòn, chỉ khi chịu đòn giỏi hơn mới đấm ra được nhiều phát hơn.

Thay vì cứ chăm chăm vào lượng sát thương khổng lồ thì Vương Ngự Thần chú trọng vào việc sống sót nhiều hơn, hơn ai hết hần biết rằng mạng của mình quan trọng nhường nào, Quân Đoàn Địa Ngục sẽ là thanh kiếm bắt bại chỉ khi hần còn sống, sở hữu một đội quân bất tử đáng sợ như vậy thì hần cần gì phải lo lắng đến việc năng lực công kích của mình không đủ? Nói cách khác, tại Địa Ngục Giới chỉ cần một mình hần phòng thủ, làm bức tường vững chắc không thể lay động là đủ rồi.

Thời điểm tối khuya, Vương Ngự Thần triệu tập mọi người trong đội tới một khu vực cách xa nơi trú ẩn, trước khi đi hần còn để lại một vài món đồ vật để bảo đảm an toàn cho những người bình thường sinh hoạt ở trong.

Trên sân thượng một tòa chung cư vẫn còn toàn vẹn, Sáu người Trầm Tuyết Ngưng, Tôn Du, Tạ Minh, Hạ Linh, Lâm Phong và Hà Nhuận Đông đang đứng nghiêm trang nhìn người đàn ông trước mặt, chuẩn bị tinh thần lắng nghe những lời hần nói.

Vương Ngự Thần bình tĩnh nhìn lướt qua từng người rồi mở miệng nói, âm thanh không quá to nhưng lại rất rõ ràng truyền vào trong tai mọi người.

- Tin rằng trước khi tới đây các người đã nghe Tôn Du nói qua một lần, đêm nay sẽ là một đêm săn giết cực kỳ hoành tráng.... Đoạn thời gian mà ta mới ra Công Địa Ngục lần đầu tiên, ta đã nghĩ rằng mình cần phải xây dựng lại một Địa Ngục Giới huy hoàng trong thâm lặng, ít nhất trước khi bị phát hiện thì cũng phải là một cỗ thế lực khiến người khác kiêng kỵ sợ hãi, bởi vì kẻ địch của chúng ta quá nhiều, không chỉ mỗi hai phe từ địch kia, mà còn có rất nhiều chủng tộc và cường nhân khác căm ghét chúng ta, bọn chúng ghen tị Địa Ngục quá mạnh mẽ sẽ ảnh hưởng tới cân bằng và sự phát triển của chúng. Địa Ngục Giới bị phá hủy trong trận đại chiến hai mươi năm trước có lẽ không phải hoàn toàn là điều xấu, ít ra thì những kẻ địch cường đại kia đều nghĩ rằng chúng ta đã chết, bọn chúng sẽ không ngờ đến Địa Ngục Giới đã được tái sinh, đây sẽ là cơ hội để cho chúng ta nhanh chóng phát triển, nắm bắt thời cơ mà trở mình.

Dừng lại hít sâu một hơi, Vương Ngự Thần mới nói tiếp, lần này giọng điệu vang dội và sát khí mui phẫn.

- Cho nên ta không thể không thay đổi cách nghĩ của mình, tuyệt đối không thể ần nhẫn chui rút như con rùa rút đầu được nữa, cứ như vậy thì không biết tới bao giờ mới dương cao lên được ngọn cờ của Địa Ngục Giới, thời gian không cho phép ta chờ đợi lâu như thế được... Chính vì vậy, đêm hôm nay chúng ta sẽ công khai với toàn thể giới 22 về sự tồn tại của chúng ta, lấy nơi này làm bàn đạp để tiến thẳng đến trung tâm Áo Thực Giới. Tuy nhiên để tránh ảnh hưởng không cần thiết, kể từ hôm nay ta sẽ thay đổi danh xưng Địa Ngục Giới thành Ma Vực, cho tới khi Địa Ngục Giới đủ cường đại đối kháng được với toàn bộ khiêu thích thì chúng ta sẽ không trở về với thân phận thật của mình. Các người có ý kiến gì không?

Câu hỏi vừa ra, không khí lập tức trầm mặc lại, Vương Ngự Thần không gấp, hần để mọi người nói lên suy nghĩ của mình là vì việc này cũng không đơn giản liền quyết định cho qua được, thay đổi tên chủng tộc của mình đối với một chủng tộc nhỏ yếu có thể là chuyện bình thường không đáng nhắc tới, nhưng với một chủng tộc đỉnh cấp như Địa Ngục thì lại khác, sinh vật Địa Ngục rất mạnh mẽ, mạnh đến thái quá, nhưng cũng chính vì sự mạnh mẽ đó nên họ mới cực kỳ cao ngạo, khinh thường làm những chuyện hao tổn danh dự của mình, mà việc thay đổi tên chủng tộc chính là bán đi toàn bộ danh dự và mặt mũi, thử hỏi liệu có mấy người trong tộc chịu được? Gần như là không có.

Tuy nhiên vượt ngoài dự đoán của Vương Ngự Thần, tâm tình mọi người không hề trầm trọng hay khó chịu chút nào, Trầm Tuyết Ngưng là người đầu tiên lên tiếng.

- Em nghĩ việc này đâu có gì mà phải ý kiến, anh cứ tự quyết định là được rồi... Như anh đã nói đấy, Địa Ngục Giới thực sự đã bị phá hủy vào hai mươi năm trước, chúng ta hiện tại là đang xây dựng lại một Địa Ngục Giới hoàn toàn mới, không hề liên quan đến quá khứ nữa.

Tạ Minh bên cạnh cũng tiếp lời.

- Phải đấy Thần ca, Địa Ngục Giới hiện tại không còn là Địa Ngục giới trong quá khứ nữa rồi, chức nghiệp của bọn em không phải cũng là chức nghiệp mới được thêm vào sao? Cho nên thực sự mà nói, gọi Địa Ngục Giới cũng được mà gọi Ma Vực cũng không sao, anh cứ quyết hết đi, bọn em nghe lệnh của anh làm việc là được rồi..

Nhìn bộ dạng không quá để ý của mọi người, trong lòng Vương Ngự Thần rốt cục cũng buông lỏng, bất quá hần vẫn muốn hỏi qua người có cân lượng nhất trong đây.

- Tôn Du, cô nghĩ sao?

Bị ánh mắt sắc bén chiếu tới, Tôn Du nhún vai tùy ý nói.

- Tôi thấy quyết định của anh không tồi, hình dáng bên ngoài của chúng ta khi biến thân cũng rất khác biệt so với sinh vật Địa Ngục trước đây, rất phù hợp với kế hoạch này.

Vương Ngự Thần nhẹ nờ nụ cười, xem ra hần đã quá lo xa rồi.

- Đã như vậy tôi cũng không nói nhiều nữa, Tôn Du, cô đổi tên hiển thị BOSS của mình đi, những người còn lại không cần đâu.

Nói xong Vương Ngự Thần mở bảng thông tin lên, tiến hành chỉnh sửa và thay đổi hàng loạt, bất quá thời điểm hắn đổi tên Địa Ngục Giới thành Ma Vực thì toàn bộ các sinh vật ở trong Quân Đoàn Địa Ngục đều được thay tên đổi họ theo, đây là điều mà Vương Ngự Thần không hề ngờ tới, đỡ tốn không ít công sức của hắn.

Tiếp theo hắn lại đổi thông tin hiển thị BOSS của mình, từ Quý Vương Lữ Bố chuyển thành Ma Thần, Ma trong Ma Vực, Thần trong Vương Ngự Thần, hoàn toàn không có ý định giữ lại cái biệt danh kèm theo là Lữ Bố, bởi vì về sau hắn sẽ sử dụng nó để tung hoành trên Áo Thực Giới với bộ dạng nhân loại, dù sao cái tên này ít nhiều cũng có chút danh tiếng nhất định rồi.

Duy mỗi chiến mã Xích Thố là hắn vẫn để nguyên tên, chỉ xóa đi nguồn gốc Hắc Kỳ Lân của nó thôi, căn bản cũng không một ai có thể nhìn ra được nó vốn là Hắc Kỳ Lân cả, hình dáng như thế kia tuyệt đối là sinh vật lần đầu tiên xuất hiện ở Áo Thực Giới.

Hoàn thành xong việc đổi tên, Vương Ngự Thần lại hướng mọi người nói.

- Tốt lắm, hiện tại các người đều mở hệ thống định vị ra đi, thông báo cho toàn khu E biết ở đây có BOSS xuất hiện... à trước lúc đó thì chúng ta nên tách ra, tránh tụ tập quá nhiều BOSS một chỗ thì lại không một ai dám tới thăm.

Vương Ngự Thần vừa nói xong, mọi người lập tức hiểu ra kế hoạch của hắn là gì, thay vì phát triển theo lối thông thường thì hắn lại lựa chọn bộc lộ thân phận là BOSS Thế Giới của mình, thu hút toàn bộ Hành Giả khắp nơi tới đoạt BOSS, đương nhiên trong đó cũng không tránh khỏi các loài sinh vật tiến hóa khác cũng mò đến, nên nhớ trên người BOSS là vô số bảo vật, đối với người hay thú cũng đều có đại tác dụng.

Cứ như vậy thì tốc độ trưởng thành của tổ đội bọn họ sẽ tăng tiến rất nhanh, đồng thời Vương Ngự Thần còn có thể sử dụng năng lực đặc thù của mình tạo nên một đội quân sinh vật bất tử, một thời gian ngắn sắp tới sẽ tạo thành một cái phó bản chờ người đến phá, đây là loại khả năng tạo phó bản của BOSS, chỉ cần tích đủ điểm thì muốn tạo loại phó bản gì cũng được.

Hiểu thấu dụng tâm lương khổ của Vương Ngự Thần, mọi người càng muốn cố gắng phát triển bản thân nhiều hơn, họ không thể để cho chủ tử mà mình dùng tánh mạng bảo vệ làm hết tất cả được, này rõ ràng là một sự si nhục không hề nhẹ đối với họ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Boss xuất hiện

Thần ca, anh yên tâm, bọn em sẽ không để anh thất vọng đâu.

Lâm Phong nghiêm túc nói một câu sau đó xoay người rời đi, tiếp theo sau hắn là Trầm Tuyết Ngưng, Tạ Minh, Hà Nhuận Đông, ngay cả Hạ Linh cũng không muốn bị bỏ lại phía sau, tuy nàng không đủ mạnh để chiến đấu riêng lẻ, rất có thể sẽ chết, nhưng nàng không sợ, tâm tình muốn vì Vương Ngự Thần mà dâng hiến tánh mạng của nàng lớn hơn hết thấy người ở đây, bởi vì bên trong xen lẫn tình cảm của riêng nàng dành cho hắn nữa.

Mọi người dần đi hết chỉ còn lại Tôn Du vẫn đứng bên cạnh Vương Ngự Thần.

- Anh làm như vậy là vẫn còn dụng ý riêng nào đó đúng không?

Tôn Du nhìn bóng đêm mờ mịt trước mặt vừa nhẹ giọng hỏi, nàng nhận được truyền thừa từ một vị Lãnh Chúa Địa Ngục nên kiến thức hiểu biết về thế giới hiện tại cao hơn bọn Vương Ngự Thần, hiểu được cách làm của Vương Ngự Thần chắc hắn vẫn còn một tầm quan trọng nào đó khác.

Bất quá Vương Ngự Thần lại lắc đầu cười nói.

- Cô nghĩ nhiều rồi, tôi làm vậy mục đích chính là để bọn họ rèn luyện, sớm làm quen với việc bị người khác xem là mục tiêu săn đuổi... Chủng tộc của chúng ta không những bị sinh vật tầm thường ghen ghét, mà ngay cả người tạo ra nó cũng ghen ghét chúng ta, một ngày nào đó tôi sẽ tìm gặp hắn và nói một lời cảm ơn thật chân thành, được áp đặt thân phận là công địch của mọi người phải nói là rất kích thích, lúc cần thiết không cần phải cố kỵ gì cả, thỏa thích chém giết... Cô biết không, nếu để tôi lựa chọn, tôi vẫn sẽ chọn chính mình như bây giờ, tôi không thích làm anh hùng hay đáng cứu thế gì đó, đến cả kiểu hùng dựa vào thời thế tôi cũng lười để ý, làm một kẻ phản diện, một ma đầu không phải sẽ tự do tự tại hơn sao, giết người liền trở thành việc thường tình, không ai cảm thấy quái vật giết người là một sự tình đáng lên án cả...

Vương Ngự Thần không phát giác ra được lúc mình đang nói, trong con người tràn ngập một mảnh huyết sắc, sát khí cuồng loạn lưu chuyển không ngừng, ma khí quanh thân tích tụ cơ hồ sắp nuốt chửng không gian chung quanh tới nơi.

Tôn Du đứng gần nhìn không được đánh một cái rùng mình, không tự chủ dõn bước ra xa khỏi vòng hắc khí lờ mờ kia.

"Vị tân Quý Vương này hình như còn đáng sợ hơn các Quý Vương đời trước..." lẩm bẩm trong lòng một câu, Tôn Du vội vàng cáo từ, tự tìm cho mình một vị trí trống trải rồi mở chế độ định vị.

Một mình Vương Ngự Thần đứng trên sân thượng tòa chung cư, đối diện với ánh trăng to lớn hơn thường ngày, dù có ánh trăng sáng rõ chiếu xuống nhưng khuôn mặt hắn vẫn bao trùm trong hắc ám, chỉ để lộ đôi mắt đỏ rực khiến người khác kinh hãi.

- Có lẽ cũng đến lúc rồi...

Giọng nói trầm thấp vừa dứt không gian lập tức rung động nhẹ, toàn bộ sân thượng rộng lớn trở thành tử địa, đứng ở trung tâm chính là Vương Ngự Thần sau khi biến thân thành Quỷ Vương, hình xăm trên ngực hóa thành một làn khói đen không lồ, làn khói dừng trong không trung một chút rồi dần ngưng tụ thành một đầu quái vật to lớn, toàn thân quái vật mang trọng giáp màu đen tuyền bốc lên hỏa diễm âm sâm.

Vương Ngự Thần nhún người nhảy lên lưng Xích Thổ, vững vàng ngồi trên tấm yên chắc chắn, trong tay triệu hồi Phương Thiên Họa Kích, nhìn qua không khác gì ma thần hàng lâm.

Hắc khí không ngừng lan ra, dưới chân là vô tận dung nham nóng chảy, mặt trăng trên cao nhuộm lên một màu đỏ yêu dị, một người một ngựa dừng ở trung tâm khiến người ta có cảm tưởng đó là một chiến thần vô song, tuy nhiên khi nhìn kỹ lại thì rõ ràng là một ma thần tràn ngập khí tức tà ác, huyết hồng sắc trong hai đôi mắt kia như muốn biến thể giới quanh mình thành địa ngục âm ti.

Hống!!!

Bắt chợt cả người và thú cùng ngửa đầu nhìn huyết nguyệt trên cao há miệng gầm lên.

Tiếng rống kinh thiên động địa của cả hai tạo thành âm ba vang dội trên không trung, khắp khu vực hơn ba mươi dặm xung quanh đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Các sinh vật biến dị và thầy ma nhao nhao kêu gào hỗn loạn cả lên, trừ một số ít run rẩy một chút liền co giò chạy ra xa khỏi trung tâm tiếng rống thì phần đông đều điên cuồng xông vào.

Ở đâu đó trong khu E, một tòa trung tâm thương mại bị ba bốn sợi đăng không lồ quấn quanh, có một toán người đang ẩn nấp ở bên trong.

Cả nhóm vốn đang ăn uống kiểm kê vật phẩm kiếm được hôm nay thì nghe thấy tiếng rống kinh khủng đó, trái tim bọn họ thoáng chùng xuống, một cổ sợ hãi mơ hồ khó hiểu dâng lên trong lòng.

- Lão đại! Kia là...

Một thanh niên trẻ tuổi lưng đeo hai thanh đao ngắn nói nhỏ với nam nhân cao lớn ở bên cạnh, người xung quanh cũng nhìn qua.

Nam tử được gọi là lão đại uống cạn chai nước trong tay, còn chưa kịp nói câu nào thì trong đầu mọi người đồng thời vang lên âm báo của hệ thống.

"Khu E xuất hiện BOSS, Hành Giả có thể tổ chức tổ đội dưới hai mươi người cùng săn, kinh nghiệm nhận được sẽ chia theo công lao đánh BOSS."

- BOSS....

"Khu E xuất hiện BOSS, Hành Giả có thể tổ chức tổ đội dưới hai mươi người cùng săn, kinh nghiệm nhận được sẽ chia theo công lao đánh BOSS."

"Khu E xuất hiện BOSS, Hành Giả có thể tổ chức tổ đội dưới hai mươi người cùng săn, kinh nghiệm nhận được sẽ chia theo công lao đánh BOSS."

- Lão...

"Khu E xuất hiện BOSS, Hành Giả có thể tổ chức tổ đội dưới hai mươi người cùng săn, kinh nghiệm nhận được sẽ chia theo công lao đánh BOSS."

...

Tin báo hệ thống vang lên tận bảy lần mới chấm dứt, dọa đám người ở đây trắng bệch mặt mày, hồi lâu sau lão đại mới mở miệng phun được một câu.

- Bảy... bảy con BOSS cùng xuất hiện... Vừa rồi có lẽ là một con trong số đó.

- Vậy chúng ta có nên...

Một người có chút dè dặt mở miệng hỏi, nhưng chưa nói hết câu thì đã bị lão đại cắt ngang.

- Không!

Một chữ "không" cực kỳ quả quyết khiến mọi người kinh ngạc, tiếp theo lại nghe hắn nói.

- Trước hết cứ quan sát rồi từ từ tiếp cận, chúng ta chưa biết rõ nó mạnh như thế nào, cứ vội vàng lao lên mà không có kế hoạch cụ thể là một việc làm cực kỳ ngu xuẩn. Chúng ta chờ một thời gian, BOSS cũng không phải nói giết là giết được, đợi những đội khác tiêu hao sinh mệnh lực của nó rồi chúng ta ngư ông đắc lợi sau cũng chưa muộn...

Lời này vừa ra ngay lập tức nhận được sự tán đồng từ mọi người.

- Lão đại nói đúng lắm, hiện tại chúng ta vừa đánh vừa mở ra một con đường tiếp cận BOSS, chờ sau khi biết rõ thuộc tính và năng lực của BOSS thì sẽ lập một kế hoạch cụ thể tiêu diệt nó...

- Tuy nhiên, vấn đề bây giờ là chúng ta sẽ chọn con nào trong bảy con?

Người nói là một cô gái tầm 23 24 tuổi, tướng mạo bình thường, sau lưng nàng đeo một bộ cung tên màu xám nhạt, ở trong nhóm nàng cũng có địa vị nhất định nên không ai dám bỏ qua câu nói vừa rồi của nàng.

Nam tử lão đại gật đầu trầm giọng nói.

- Tiểu Miên nói không sai, chúng ta nên chỉ nên chọn một mục tiêu rồi tìm hiểu, không nên tham quá nhiều dẫn đến hậu quả không đáng có.

Đúng lúc này, thanh niên lúc đầu lên tiếng chột hô lên.

- Lão đại lão đại, anh mở bản đồ lên xem, có định vị bảy vị trí của BOSS đấy.

- Vậy sao?

Nghe vậy, lão đại và mọi người cùng mở bản đồ nhỏ trong hệ thống lên.

Bản đồ này không có hiển thị đường xá nhà cửa gì cả, nó chỉ có tác dụng xác định phương hướng và đánh dấu nơi mình muốn vào đó, cho nên ngày thường không ai sử dụng tới nó, hiện tại lại có công dụng định vị BOSS, mọi người không khỏi xem trọng cái bản đồ này hơn, không phải là nó vô dụng, chẳng qua là bọn họ chưa hiểu hết về nó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Lữ Bố Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.